

Liabóna

**Történelmünk
alázatos nagyjai,
16, 62, 65**

**Hogyan tapasztalhatjuk meg
a valódi szabadságot, 32**

**Amikor a feddhetetlenséged
a tét, 40, 48**

**Készítsd el a családod saját
szabadságzászlaját! 60**

*„A mai, újkori
egyházi pioní-
rok... minden
nemzetben
megtalálhatók,
és az állhata-
tosságról, hitről
és áldozatról
szóló történe-
tek dicsőséges,
új verseket
adnak hozzá
Isten király-
ságának
nagyszerű,
utolsó napi
hymuszához.”*

Lásd Dieter F. Uchtdorf
elnök, második tanácsos
az Első Elnökségben:
Atyánk hite. *Liahóna*,
2008. máj. 70.

Balra: Andrianarivo
nőtestvér az egyház
első tagjai között volt
Madagaszkáron.

ÜZENETEK

- 4** **Első elnökségi üzenet:
A világnak ma pionírokra
van szüksége**
Írta: Thomas S. Monson elnök
- 7** **Látogatótanítói üzenet:
Az evangélium tanulása
és tanítása**

KIEMELT CIKKEK

- 14** **Istennél semmi sem lehetetlen**
Írta: Sang-Ick Han
Amikor 53 évesen elkezdtem a jogi egyetemem, rájöttem, hogy csak akkor járhatok sikerrel, ha teljes mértékben rábízom magam az Úrra.
- 16** **Pionír hit és bátorság –
Akkor és most**
Írta: M. Russell Ballard elder
A múlt pionírjai leküzdhetetlen nehézségeket éltek túl – kívánom, hogy oly fényesen ragyogjon bennünk a saját bizonyosságunk lángja, ahogyan az övék ragyogott.
- 22** **A csodák Istene: A szlovák
szentek Sheffieldben**
Írta: Elder Erich W. Kopischke
Az angliai Sheffield szentjeinek hite egy modern csodát eredményezett.

ROVATOK

- 8** **Áprilisi konferenciai
jegyzetfüzet**
- 10** **Amiben hiszünk: Akit az
Úr elhív, azt fel is készíti**
- 12** **Szolgálat az egyházban:
A televízió és egy felemelt lélek**
Írta: Kaci Cronin
- 13** **A fiatalság erősségéért
tanítása: Becsületesség és
feddhetetlenség**
- 28** **Utolsó napi szentek történetei**
- 74** **Az egyház hírei**
- 80** **Míg újra találkozunk:
A Remény ösvényén
járva – együtt**
Írta: LaRene Porter Gaunt

BORÍTÓ

Címoldal: *Kedvenc történetek*

Készítette: Michael T. Malm

Hátoldal: A fényképet Craig Dimond készítette © IRI

Belső borító: A fényképet Richard M. Romney készítette

36

32 Éljetek méltón az örökkévalóságra!

Írta: Keith K. Hilbig elder

Könyörgöm nektek, hogy képzeljétek el a jövőbeli celesztialis léteteket a családokkal az örökkévalóságban, olyan mérhetetlen dicsőséges és kedvező állapotban, amelyet egyelőre fel sem tudunk fogni.

36 Tapasztalatok a mély bizalomról

Írta: Melissa Zenteno

Fiatal felnőttek mondják el, hogyan erősítették meg a hitüket küzdelmes párkapcsolataik ellenére.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett liahónát! Tipp: Erika tudja.

48

40 Meggyőződés és könyörület

Írta: Jeffrey R. Holland elder

Mikor helyes ítélkezni? Hogyan védjük meg a normáinkat úgy, hogy közben tiszteletben tartjuk mások önrendelkezését?

44 Megbocsátani az alaknak a tükörben

Írta: David Dickson

Néhányan azt hihetik, ők nem nyerhetnek megbocsátást, ám a Szabadító engesztelése végtelen és mindenki számára elérhető.

47 Alkoholos film

Írta: Dani Dunaway Rowan

Annyira dörzsöltem a kezemet, hogy már fáj, de a film nyomát nem sikerült eltüntetni.

48 A fiatalság erősségeért: Becsületesség és feddhetetlenség

Írta: ifj. Christoffel Golden elder

50 Becsülettel visszavitem

Írta: Valerie Best

Ránéztem a karkötőre, amely véletlenül beleesett a bevásárlózacskómba – vajon meddig marad ott, ha halogatom, hogy visszavigyem?

52 A szövetségek ereje

A szövetség több, mint egy kétirányú ígéret; olyan ígéret ez, amely hatalmat, erőt, biztonságot és békét rejt magában.

54 Kedvenc családi estek

Három, a világ különböző pontjain élő fiatal mesél a legemlékezetesebb családi estjeiről.

56 Nyaralás a templomnál

Írta: David Isaksen

10 órát kellett utaznunk a legközelebbi templomig a svédországi Stockholmba, de örülök, hogy elmentünk.

70

57 Családi est kerék

Elkészítheted a kereket, és segíthetsz vele a családodnak megtervezni a családi esteket.

58 Mentse meg!

Írta: Heidi S. Swinton

Thomas S. Monson elnök már fiatal fiúként megtanulta, hogy az egyik legjobb érzés a világon, ha segíteni tudunk másoknak.

60 Hazahozni az Elemit: A család része Mennyei Atyánk tervének

62 A pionírok lábnyomában: Kihívások Missouriban

Írta: Jennifer Maddy

64 A mi oldalunk

65 Különleges tanú: Miért olyan fontos a családtörténeti munka?

Írta: David A. Bednar elder

66 A mesélő szőnyeg

Írta: Kay Timpson

Miközben történeteket mesélve dolgoztak, Katy és a nagymamája nem csak egy egyszerű szőnyeget szőttek.

68 Családi történetmesélés

E tevékenység segítségével meséljétek egymásnak történeteket a családban.

69 Sziasztok! Erika vagyok Salvadorból

Erika elmeséli, miként tette a családtörténeti munkát szórakoztatóvá.

70 Kisgyermeknek

81 Profétai arckép: Joseph F. Smith

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, ifj. Christoffel Golden, Anthony D. Perkins

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei: Ryan Carr,

LaRene Porter Gaunt

Kiadási asszisztens: Melissa Zenteno

Alkotói és szerkesztői csoport: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garry H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a kapcsolatot az Ügyfélszolgálattal.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona

lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongiai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2013. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2013 Vol. 21 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ötletek a családi esthez

Az e lapszámban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható a családi est alkalmával. A következőkben ismertetünk néhány példát:

FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓ: CRAIG DIAMOND © IRI

„Becsülettel visszavittem”, 50. oldal: Miután elolvastátok a történetet, a családdal együtt letölthetitek és megnézhetitek az „Honesty: You Better Believe It!” című videót a you.betterbelieveit.com oldalról (elérhető angol, portugál és spanyol nyelven). A családtagok megoszthatják, mit tanultak a történetből vagy a videóból. Elolvashatjátok továbbá *A fiatalság erősségeért* füzet Becsületesség és feddhetetlenség című részét (19. oldal). Tevékenységként a családtagok felhozhatnak olyan szituációkat, ahol a becsületességük próbára tételük. Írjátok le a szituációkat külön papírlapokra, tegyék bele egy edénybe, majd mindenki húzzon egyet. Felváltva olvassa fel mindenki az általa húzott szituációt, és mondja el, mit kellene tenni abban a helyzetben, hogy becsületes tudjon maradni.

„A mesélő szőnyeg”, 66. oldal: Ebben a történetben Katy megkérdezi Nagyt, hogy

mit szeretett a családjával csinálni, amikor fiatal volt. Mit mondott Nagyi, mit szerettek csinálni? Ezután Nagyi megtanította Katyt egy új készségre, és csodás emléket hoztak létre közösen. Elolvashatjátok „A család: Kiáltvány a világhoz” hetedik bekezdését. Eszerint hogyan hozhatók létre sikeres házasságok és családok? Válasszatok ki egyet az említett jellemzők közül, például az együttérzést, és beszéljétek meg családként. Ezen a ponton megkérheted a családot, hogy soroljanak fel módokat arra, miként lehetnek együttérzők a családtagokkal vagy másokkal. Kitzúszhatok célul a hétre, hogy több együttérzést mutassatok, majd pedig a következő családi est alkalmával beszéljétek meg, hogyan sikerült teljesíteni a célt. A lecke végén elénekelhetitek a „Családunk együtt élhet örökre” (*Himnuszok*, 190. sz.) című himnuszt.

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a languages.lds.org honlapon.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

általános konferencia 8

becsületesség 13, 31, 48, 50

bűnbánat 47

célok 14

család 16, 29, 30, 60, 66

családi est 3, 54, 57

családtörténet 65, 69

egyházi elhívások 10

egyháztörténet 4, 16, 62, 80, 81

engedelmesség 40

házasság 32, 36

hit 14, 36

ítélkezés 40

Jézus Krisztus 70

megbocsátás 44

megpróbáltatás 4, 16, 80

misszionáriusi munka 22

normák 4

parancsolatok 40

példa 16

perspektíva 32

pionírok 4, 16, 62, 80

sabbat 28

Smith, Joseph F. 81

szabadítás terve 30

szertartások 29

szolgálat 12

szövetségek 52

szülői mivolt 13, 32

tanítás 7, 13

templomok 29, 56

Írta: Thomas S.
Monson elnök

A VILÁGNAK ma pionírokra VAN SZÜKSÉGE

Sokak számára az 1847-es pionír vándorlás nem Nauvooban, Kirtlandben, Far Westben vagy New Yorkban kezdődött, hanem a távoli Angliában, Skóciában, Skandináviában vagy Germániában. A kisgyermek fel sem tudták fogni azt a cselekvésre indító hitet, amely szüleiket arra ösztönözte, hogy maguk mögött hagyják a családjukat, a barátait, a kényelmet és a biztonságot.

Egyikük talán ehhez hasonló kérdést tett fel az édesanyjának: „Anyu, miért megyünk el itthonról? Hová megyünk?”

„Gyere csak, drágám; Sionba megyünk, az Istenünk városába.”

A biztonságos otthon és Sion ígérete között azonban ott csapkodtak a hatalmas Atlanti-óceán dühöngő és alattomos hullámai. Ki tudná szavakba önteni a félelmet, mely az emberi szívbe markolt e veszedelmes átkelésnél! A Lélek halk suttozásai által ösztönözve, és egyszerű, ám megingathatatlan hitük által támogatva e pionír szentek bíztak Istenben és útnak indultak.

Végül elérték Nauvoot, ahol aztán újabb nehézségek vártak rájuk. Zsályából és kövekből készült sírkövek jelölték a sírhelyeket Nauvootól egészen Salt Lake City-ig. Ilyen árat kellett néhány pionírnak fizetnie. A testük békében nyugszik, a nevük azonban örökké élni fog.

Fáradt ökrök baktattak, szekérekerekek nyikorogtak, bátor férfiak fáradoztak, harci dobok dübörögtek, és prérifarkasok vonítottak. Ám a hit által ösztönzött és viharok által úzott pionírok tovább meneteltek előre. Közben gyakran énekeltek:

*Fel, szentek, fel! Most jó munkára fel!
Boldogan gyertek hát!*

*Bár az utunk nem tűnik könnyűnek,
Istenünk majd megáld. [...]
Minden jó! Minden jó!*

Ezek a pionírok emlékeztek az Úr szavára: „Népemet minden dologban próbára kell tenni, hogy felkészülhessenek azon dicsőség elnyerésére, amit nekik tartogatok, méghozzá Sion dicsőségére”².

Az idő múlása elhomályosítja az emlékeket és gyengíti elismerésünket azon emberek iránt, akik végigjárták a fájdalom útját, névtelen sírok könnyáztatta ösvényét hagyva maguk mögött. De mi a helyzet korunk kihívásaival? Nekünk talán nem kell már göröngyös utakat járnunk, meredek hegyeket másznunk, szakadékokon átjutnunk, utat törnünk, folyókon átgázolnunk? Vagy nagyon is szükség van ma is a pionír lelkiségre, hogy távol tartson bennünket a veszélyektől, melyek azzal fenyegetnek, hogy elnyelnek minket, és hogy elvezessen a biztonság Sionjába?

A második világháborút követő évtizedek során az erkölcsi normák újra és újra lejjebb kerültek. A bűnözés egyre nő; a tisztesség eltűnőben van. Sokan a katasztrófa óriási hullámvasútján ülnek, kiélvezve a pillanat izgalmait, ám feláldozva az örökkévalóság örömeit. Így pedig elveszítjük a békét.

Elfelejtjük a görögök és a rómaiak fönséges uralmát a barbár világban, és azt, hogy miként ért véget a diadalmenet – miként lett végül úrrá rajtuk a lazaságuk és a puhányságuk, mígnem elpusztultak. A szabadságnál jobban vágytak a biztonságra és a kényelmes életre; végül pedig mindent elvesztettek: kényelmet, biztonságot és szabadságot egyaránt.

Ne engedjétek Sátán csábításainak! Inkább álljatok szilárdan az igazságban! A lélek kielégítetlen vágyakozásait nem fogja megoldani azon véget nem érő törekvésünk, hogy az érzelkek és az erkölcstelenség élvezeteiben keressük az örömet. Az erkölcstelenség soha nem vezet erényhez. A gyűlölet soha nem motivál bennünket szeretetre. A gyávaság nem szül bátorságot. A kétség soha sem ösztönöz hitre.

Néhányan nehéznek találják azon ostobák gúnyolódását és kellemetlen megjegyzéseit, akik csúfot űznek az erkölcsösségből, a becsületességből és az Isten parancsolatainak való engedelmességből. A világ azonban mindig is lebecsülte az elvek melletti kitartást. Amikor Noé azt az utasítást kapta, hogy építsen bárkát, a bolond nép felnézett a tiszta égboltra, majd kicsúfolta és kinevette őt – amíg el nem kezdett esni az eső.

Vajon muszáj újra és újra drága áron tanulnunk meg a leckét? Az idők változnak, az igazság azonban ugyanaz marad. Amikor nem tanulunk a múlt tapasztalataiból, arra vagyunk ítélve, hogy újra átéljük őket, azok

minden szívfájdalmával, szenvedésével és gyötrelmével együtt. Vagyunk-e elég bölcsek ahhoz, hogy engedelmesskedjünk Neki, aki mindent tud a kezdetektől a végig – Urunknak, aki létrehozta a szabadítás tervét –, ama kígyó helyett, aki lenézte annak szépségét?

A szótár a következőképp határozza meg a pionír szó jelentését: „Olyan személy, aki előre megy, hogy előkészítse vagy megnyissa az utat az utána érkezők számára.”³ Vajon

képesek vagyunk rá, hogy valahogyan összeszedjük magunkban azt a bátorságot és kitartást, amely egy korábbi nemzedék pionírjait jellemezte? Vajon lehetünk, ti és én, ténylegesen pionírok?

Én tudom, hogy lehetünk. Ó, mily nagy szüksége van ma a világnak pioníroknak! ■

JEGYZETEK

1. Fel, szentek, fel! *Himnuszok*, 19. sz.
2. Tan és a szövetségek 136:31.
3. *Oxford English Dictionary*, 2nd ed. (1989), “pioneer.”

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

A szentírások kijelentik, hogy a házitanítók „figyelmeztessenek, fejtssenek ki, buzdítsanak és tanítsanak és hívjanak mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz” (T&Sz 20:59). Látogatottaidnak rámutathatsz a Monson elnök üzenetében lévő figyelmeztetésekre és felhívásokra. Megbeszélheted velük, hogy miként lehet felismerni és követni az igazlelkű példákat, elkerülni a megtévesztést, és tanulni mások hibáiból. Kérdezd meg az általad tanítótaktól, hogy ők hogyan lehetnek ma pionírok.

A gyermekek talán szívesen tanulnak még a pionírokról A pionírok lábnyomában című rovatunkból, ennek a számnak a 62. oldalán.

Hit által vezérelve

Írta: Maggi Earl

Soha nem felejttem el, amikor Winter Quartersben jártam, az Egyesült Államokban, Nebraskában, ahol egykor pionírok éltek. Úgy éreztem, szent földön állok, mintha egy szabadtéri templomba látogattam volna el.

Könnybe lábadt szemem elhomályosította a látásomat. Megláttam egy szobrot, de nem tudtam kivenni az alakokat. Miután letöröltem a könnyeimet, egy férfi és egy nő alakját láttam, kiknek arcán bánat tükröződött. Ahogy megvizsgáltam közelebbről a szobrot, észrevettem, hogy egy csecsemő alakja fekszik a lábuk előtti sírban.

E látvány számos érzelmet kavart fel bennem: szomorúságot, haragot, hálát és örömet. El akartam venni a fájdalmat, melyet azok a szentek éreztek, ugyanakkor hálás voltam

azért, amit az evangéliumért feláldoztak.

A Winter Quarters-i élményem segített felismerem, hogy Mennyei Atyánk megadja az evangéliumot a gyermekeinek, majd pedig engedi, hogy önrendelkezésük által azt tegyenek vele, amit szeretnének. Annak a csecsemőnek a szülei könnyebb utat is választhattak volna. A próféta követése és az evangélium szerinti élet azt követelte ezektől a pioniroktól, hogy haladjanak tovább előre még akkor is, ha ez a gyermekük eltemetésével jár. Mindazonáltal ők úgy döntöttek, hogy befogadják az életükbe az evangéliumot, és elfogadják az ezzel járó kihívásokat. Megtanultam, hogy a szentek evangélium iránti elkötelezettségét és állhatatos törekvését hit és remény motiválta – egy fényesebb jövőbe vetett remény, és hit abban, hogy az Úr ismeri őket, és képes enyhíteni a fájdalmukon.

A szerző az Egyesült Államokban, Észak-Karolinában él.

GYERMEKEKNEK

Légy te is pionír!

Monson elnök azt mondja, hogy a pionír egy olyan személy, aki megmutatja másoknak a követendő utat. A képeken lévő gyermekek mit tehetnek azért, hogy kiálljanak a helyes dolgok mellett, és pionírok legyenek mások előtt? Írd le a válaszaidat a képek alatti vonalakra.

Tanulmányozd ezt az anyagot, és ha helyénvalónak érzed, beszélj meg az általad látogatott nőtestvérekkel. A kérdések használata segíthet a nőtestvérek megerősítésében, valamint abban, hogy a Segítőegylet a saját életednek is szerves részévé váljon. További információért látogass el a [reliefsociety.lds.org honlapra!](http://reliefsociety.lds.org/honlapra/)

Az evangélium tanulása és tanítása

Jézus Krisztus tanítómester volt. Példát mutatott számunkra, amikor „csoportokban és egyénileg, az utcán és a tengerparton, a kút mellett vagy akár a saját otthonukban is tanította a nőket. Szeretettel fordult feléjük, és meggyógyította őket és a családtagjaikat.”¹

Tanította Mártát és Máriát, és „azt a felhívást intézte feléjük, hogy legyenek a tanítványai, és részesüljenek a szabadulásban, »a jobb részben« [Lukács 10:42], amely soha nem vétezik el tőlük.”²

Az utolsó napi szentírásainkban az Úr megparancsolja nekünk, hogy „tanít[suk] egymásnak a királyság tanát” (T&Sz 88:77). A tanításról és a tanulásról Cheryl A. Esplin, az Elemi Általános Elnökségének második tanácsosa ezt mondta: „Az evangélium tanainak tökéletes megértése élethossziglan tartó folyamat, és sorról sorra, előírásról előírásra, itt egy kicsit és ott egy kicsit történik (lásd 2 Nefi 28:30).”³

Ha tanulunk, tanulmányozunk és imádkozunk, akkor a Szentlélek erejével tudunk tanítani, aki elviszi üzenetünket „az emberek gyermekeinek szívé[hez]” (2 Nefi 33:1).

A szentírásokból

Alma 17:2–3; 31:5; Tan és a szövetségek 42:12–13; 84:85

JEGYZETEK

1. *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 3.
2. *Leányaim a királyságomban*. 4.
3. Cheryl A. Esplin: Tanítsuk meg gyermekeinknek megérteni a tant. *Liahóna*, 2012. máj. 12.
4. Spencer W. Kimball idézet, *Leányaim a királyságomban*. 55.

Hit, család, segítségnyújtás

Történelmünkéből

Korábbi prófétáink emlékeztek minket, hogy nőkként fontos szerepünk van a tanításban otthon és az egyházban. 1979 szeptemberében Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) arra kért minket, hogy váljunk „szentírászakértő nőtestvérekké”. Ezt mondta: „Váljatok szentírászakértőkké – nem azért, hogy elnyomjatok másokat, hanem hogy felemeljétek őket! Végül is, kinek lehet nagyobb szüksége arra, hogy »felhalmozza« az evangélium igazságait (amelyet segítségül hívhatnak a szükség pillanataiban), mint a nőknek és az anyáknak, akik oly sok nevelést és tanítást végeznek?”⁴

Mindannyian tanítók és tanulók is vagyunk. Amikor a szentírásokból és az élő prófétáink szavaiból tanítunk, segíthetünk másoknak Krisztushoz jönni. Amikor részt veszünk a tanulási folyamatában azáltal, hogy jelentőségteljes kérdéseket teszünk fel, majd pedig figyelünk, akkor meglephetjük a válaszokat a személyes szükségleteinkre.

MIT TEHETEK?

1. Hogyan készülök fel arra, hogy jobb tanító legyek?

2. Megosztom a biznyságomat azokkal a nőtestvérekkel, akik felett öröködöm?

2013. ÁPRILISI KONFERENCIAI JEGYZETFÜZET

„Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, . . . akár saját hangom, akár szolgáim hangja által, az ugyanaz” (TE&SZ 1:38).

A következő oldalak (és az eljövendő számokban megjelenő Konferenciai jegyzetfüzetek) használata segíteni fog tanulmányozni és alkalmazni az élő próféták, az apostolok és más egyházi vezetők legfrissebb tanításait, miközben visszapillantasz a 2013. évi áprilisi általános konferenciára.

KONFERENCIAI TÖRTÉNETEK

Engedelmességet tanulni

Írta: Thomas S. Monson elnök

Fiatal koromban a családom minden nyáron kora júliustól kora szeptemberig kiköltözött a Utah állambeli Provo-kanyon egyik üdülőtelepére, a Vivian Parkba, ahol volt egy kis faházunk.

Azokban a gondtalan napokban az egyik legjobb barátom Danny Larsen volt. Az ő családjuknak is volt egy kis háza a parkban. Mindennap vele együtt fedeztem fel a fiúk paradicsomát: pecáztunk a patakban és a folyóban, kavicsokat és egyéb kincseket

gyűjtöttünk, kirándultunk, sziklát másztunk, és egyszerűen csak próbáltuk minden nap minden egyes percét kiélni.

Az egyik reggel Danny és én úgy határoztunk, hogy az összes kanyonbeli barátunkkal táborüzet fogunk rakni. Csupán meg kellett tisztítanunk a közeli mezőn egy területet, ahol majd összegyűlhetünk. A mezőt borító júniusi fű száraz volt és szúrós, ezért a mező így nem volt alkalmas a céljainkra. Elkézdtek kitépkedni a hosszú fűcsomókat, azt tervezve, hogy megtisztítunk egy nagy, kör alakú területet. Teljes erőbedobással tépkedtük a fűvet, de a makacs gazból csupán néhány maroknyival boldogultunk.

Tudtuk, hogy ez a feladat egész nap el fog tartani, a lelkesedésünk és az energiánk is fogytán volt.

Ekkor azonban a nyolcéves elmémbe hirtelen bevillant a tökéletes megoldás. Ez mondtam Dannynek: „Egyszerűen csak le kellene égetnünk a gázt! *Égetünk* egy kör alakú részt a talajon!” Ő készségesen egyetértett, én pedig elrohantam a házikónkhoz néhány szál gyufáért.

Mielőtt még bárki közületek azt gondolná, hogy nyolcévesen megengedték nekünk, hogy gyufát használjunk, szeretném tisztázni, hogy Dannynek és nekem is megtiltották, hogy felnőtt felügyelete nélkül bármit is meggyújtsunk. Többször is figyelmeztettek mindkettőnket a tűz veszélyeire. Én azonban tudtam, hogy a családtagjaim hol tartották a gyufát, nekünk pedig kellett egy tisztás. Nagyon bele sem gondolva az egészbe elrohantam a házhoz, és meggyőződve arról, hogy senki sem vesz észre, felmarkoltam, majd gyorsan zsebre vágtam néhány szál gyufát.

Izgatottan visszafutottam Dannyhez, tudván, hogy nálam van a megoldás a problémánkra. Emlékszem, ahogy elképzelttem, hogy a tűz majd bizonyára csak egy akkora területet fog felégetni, amekkorára nekünk szükségünk volt, utána pedig

valamilyen varázslatos módon majd kioltja magát.

Egy nagyobb kődarabon meggyújtottam a gyufát, majd lángra lobbanítottam a kiszáradt júniusi füvet. Úgy gyulladt be, mintha előtte benzinnel locsolták volna le! Először Danny és én is izgalommal néztük, ahogy a nem kívánt gaz eltűnik, aztán hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a tűz nem fog magától kialudni. Kétségbeesve jöttünk rá, hogy sehogy sem tudjuk eloltani. A tomboló lángok elkezdtek terjedni a hegyoldal felé, veszélybe sodorva ezzel az ott álló fenyőfákat és minden mást is, ami az útjukba esett.

Végül nem maradt más választásunk: segítségért szaladtunk. Nemsokára a Vivian parkban lévő összes férfi és nő ide-oda rohangált vizes vászonzsákokkal, és azzal csapdosva

próbálták eloltani a tüzet. Jó néhány órával később az utolsó parázsló részt is kioltották. Az ősfenyves megmenekült, ahogyan azok a házak is, melyeket szintén elértek volna a lángok.

Danny és én is számos nehéz, de annál fontosabb leckét tanultunk meg aznap – nem utolsósorban azt is, hogy milyen fontos az engedelmisség.

A szabályok és törvények azért vannak, hogy gondoskodjanak a fizikai biztonságunkról. Hasonlóképpen az Úr is biztosított számunkra irányvonalakat és parancsolatokat, hogy gondoskodjon lelki biztonságunkról, hogy sikeresen végig tudjunk haladni

a gyakran csalóka halandó léten, és végezetül visszatérhessünk Mennyei Atyánkhoz. ■

Thomas S. Monson *Az engedelmisség áldásokat eredményez* című beszéde alapján. *Liahóna*, 2013. máj. 89–90.

ELGONDOLKODTATÓ KÉRDÉSEK:

- Miért vannak szabályok?
- Miért fontos, hogy úgy döntünk, engedelmeskedünk Isten parancsolatainak?
- Jézus Krisztus miként volt példa számunkra az engedelmisségben?

Gondolataidat esetleg leírhatod a naplódba, vagy megbeszélheted másokkal.

További források ebben a témában: *Az evangélium tantételei* (2009): Az engedelmisség. 219–225.; Kalauz a szentírásokhoz: engedelmisség.; D. Todd Chirstofferson: A szövetségek ereje. *Liahóna*, 2009. máj. 19–23.

Prófétai szavak egyháztag misszionáriusoknak

„Megigérem nektek, hogy amikor azért imádkoztok, hogy megtudjátok, kivel kell beszélgetek, nevek és arcok fognak eszetekbe jutni. Az adott pillanatban, amikor arra szükségetek van, megadatik nektek, hogy mit mondjatok. Lehetőségek fognak feltárulni előttetek. A hit felül fog kerekedni a kételkedésen, az Úr pedig a ti saját csodáitokkal fog megáldani benneteket.”

Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: *Ez egy csoda!* *Liahóna*, 2013. máj. 79.

MISSIONÁRIUSI HELYZETKÉP AZ ÁPRILISI ÁLTALÁNOS KONFERENCIA IDEJÉN

Jelenleg missziót szolgáló misszionáriusok száma	65 634
Azon fiatal férfiak és fiatal nők száma, akik már megkapták az elhívásukat, de még nem kezdték meg a képzést a misszionáriusképző központban	Több mint 20 000
Azon fiatal férfiak és fiatal nők száma, akikkel most tartanak interjúkat a püspökeik és cövekelnökeik	Több mint 6 000
Újjonnan létrehozott missziók száma	58

Forrás: Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liahóna*, 2013. máj. 5.

AKIT AZ ÚR ELHÍV, AZT FEL IS KÉSZÍTI

Az egyház legtöbb tagjának számos lehetősége lesz „elhívást”, azaz szolgálati megbízást kapni. „Az Úr elvárja mindannyiunktól, hogy legyen elhívásunk az egyházában, hogy a tehetségeink és az emberekre gyakorolt hatásunk által megáldjunk másokat” – mondta Ezra Taft Benson elnök (1899–1994).¹

Az egyházi vezetők – akiket szintén elhívtak a szolgálatra – más egyháztagokra támaszkodnak, akik elfogadják és teljesítik a számukra felajánlott elhívást. Minden egyes új elhívás lehetőség a szolgálatra és a fejlődésre, és alázattal és imádságos lélekkel kell hozzáállni. A szolgálatra szólító egyházi elhívásokat papsági vezetők adják, miután sugalmazást kértek az Úrtól. „...Isten hívott el benneteket – magyarázta Henry B. Eyring elnök,

első tanácsos az Első Elnökségben. – Az Úr ismer titeket. Tudja, kit akar elhívni egyházának minden egyes tisztségébe. Ő választott titeket.”²

Elhívásainkban a Szabadítót képviseljük, és a munka, melyet végzünk – akármilyen kicsinek is tűnjön –, örökkévaló következményekkel jár. Egy elkötelezett elemis tanító hatása például arra ösztönözhet egy gyermeket, hogy egy nap missziót szolgáljon. Vagy az egyháztagokat az ajtóban fogadó személy barátságos üdvözlése segíthet egy nehézségekkel küzdő tagnak úgy érezni, hogy szívesen látják az egyházban.

Az Úr segíteni fog az elhívásainkban, különösen amikor úgy érezzük, hogy feladataink hatalmas súlyként nehezednek ránk. Amikor útmutatósért imádkozunk Mennyei Atyánkhoz,

Ő irányítani fog minket sugalmazás által, és megáld bennünket, hogy jól tudjunk szolgálni. Az Úr megsegíti azokat, akik Őt szolgálják, és hozzáteszi az erejét az erőfeszítéseikhez (lásd T&Sz 84:88). Ahogyan Thomas S. Monson elnök ígérte: „Amikor az Úr megbízatásában munkálkodunk, jogosultak vagyunk az Úr segítségére. Ne feledjétek, hogy akit az Úr elhív, azt fel is készíti.”³

Ha az Úr példáját követjük a szolgálásban, és engedelmesen teljesítjük az elhívásainkat és az egyházi feladatainkat, akkor áldásokban részesülünk, és mindinkább hasonlónak válunk Istenhez (lásd Moróni 7:48; T&Sz 106:3). ■

További információért lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow* (2012) 14. fejezetét.

JEGYZETEK

1. Ezra Taft Benson idézet, Dieter F. Uchtdorf: Oda emeljétek, ahol álltok! *Liahóna*, 2008. nov. 54.
2. Henry B. Eyring: Emelkedjétek fel elhívásokhoz! *Liahóna*, 2002. nov. 76.
3. Thomas S. Monson, „Duty Calls,” *Liahóna*, July 1996, 42.

TEGYETEK MEG MINDEN TÖLETEK TELHETŐ!

„[E]rőtöket az Úr sokszorosára fogja növelni. Ő csak annyit kér, hogy adjátok neki a töletek telhető legtöbb erőfeszítést és teljes szíveteket. Tegyétek ezt derűsen és hittel mondott imával! Az Atya és Szeretett Fia el fogja küldeni a Szentlelket, hogy társatok legyen és vezessen titeket. Erőfeszítéseitek felmagasztaltatnak azoknak szemében, akiket szolgáltok.”

Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben: Emelkedjétek fel elhívásokhoz! *Liahóna*, 2002. nov. 78.

A kézikönyvekből, kalauzokból, az egyházi vezetők tanácsaiból és egyéb forrásokból megtanulhatjuk a feladatainkat és választ kaphatunk a kérdéseinkre.

Amikor segítünk az Úr munkáját végezni, imádkozhatunk a segítségéért, és meg is kapjuk azt (lásd T&S 84:88).

Nem törekszünk elhívásokra, és általában nem utasítunk vissza elhívást, amely a megfelelő papsági felhatalmazás által érkezik (lásd Mózes 6:31–32).

Az elhívásunk teljesítése áldásokat és örömet hoz (lásd Máté 25:23).

Minden elhívás egyformán fontos; az egyháznak ugyanúgy szüksége van egy bölcsődei vezetőre, mint egy segítőegyleti elnökre (lásd 1 Korinthusbeliek 12:14–18). Az, hogy hogyan szolgálunk, sokkal fontosabb, mint az, hogy hol szolgálunk.

KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK

Miért nincs az egyházatoknak fizetett papsága?

Az Úr a kezdetektől fogva különböző háttérű, hétköznapi emberek közül hívta el a tanítványait, akik az Úr és mások iránti szeretetükből fakadóan szolgáltak. A Mormon könyvében például Alma próféta papsági vezetőket választott, és „megparancsolta...”, hogy... saját kezükkel dolgozzanak, hogy eltartsák magukat. [...]

És a papok nem függhettek a néptől, hogy az tartsa el őket; hanem Isten kegyelmét kapták munkájukért” (Móziás 18:24, 26; lásd még 2 Nefi 26:29–31; Hittételek 1:5).

Hasonlóképpen, egy szolgálatra szólító elhívás ma is lehetőséget biztosít számunkra, hogy segítsünk másoknak, valamint kifejlesszük és megosszuk a tehetségeinket és a lelki ajándékainkat. Bőségesen megtérül a szolgálatunk az Úrtól kapott áldásokkal.

A TELEVÍZIÓ ÉS EGY FELEMELT LÉLEK

Írta: Kaci Cronin

A férjem siket és teljes mértékben elkötelezett az evangélium iránt. Miután azonban éveken át küszködött azzal, hogy megértse a heti egyházi gyűléseket, vonakodva vett részt a további papsági gyűléseken és közvetítéseken. Habár az egyházközségünk tagjai barátságosak és bátorítók voltak, nem értették, milyen technikai segítségre van szüksége a férjemnek a gyűléseken való részvételhez, ami miatt ő gyakran magányosnak és frusztráltnak érezte magát.

Újak voltunk az egyházközségünkben, és közelgett az általános konferencia. A férjem kelletlenül készült az általános papsági gyűlésre, azon tűnődve, vajon most milyen problémákba ütközik, amikor megpróbálja megnézni a közvetítést. Amikor megérkezett, kiderült, hogy senki sem tudja, hogyan kell megjeleníteni a feliratot a nagy kivetítőn, így begurítottak egy televíziót a sarokba. Volt azonban egy kis gond. A televízióhoz szükséges kábelt figyelmetlenségből felhasználták a projektor beüzemeléséhez, így a televízió használhatatlanná vált. A férjem, aki már hozzá volt szokva az ilyen helyzetekhez, bement a könyvtárba és elkezdte keresni a projektor kábelét. Miután számos dobozt és szekrényt átnézett, végül megtalálta a projektorhoz használatos rövid kábelt.

Mivel a közvetítés már éppen kezdődött, senki nem akart mindent szétszedni és átállítani. A férjem által talált kábel azonban túl rövid volt a gurulós állványon álló tévéhez, így azt egy alacsonyabb asztalra kellett áthelyezni. Kigurította a tévét a kápolnából, és bevitte az egyik közeli terembe. Ezután elkezdte lecsatolni a tévét az állványról, és azon tűnődött, vajon átjön-e valaki segíteni neki felemelni. Abban a pillanatban érezte, hogy valaki belép a terembe. A püspök volt az. A férjem arca felderült, ahogy ketten áthelyezték a tévét az asztalra. Ezután beüzemelte a televíziót, míg a püspök odahozott egy széket a képernyő elé.

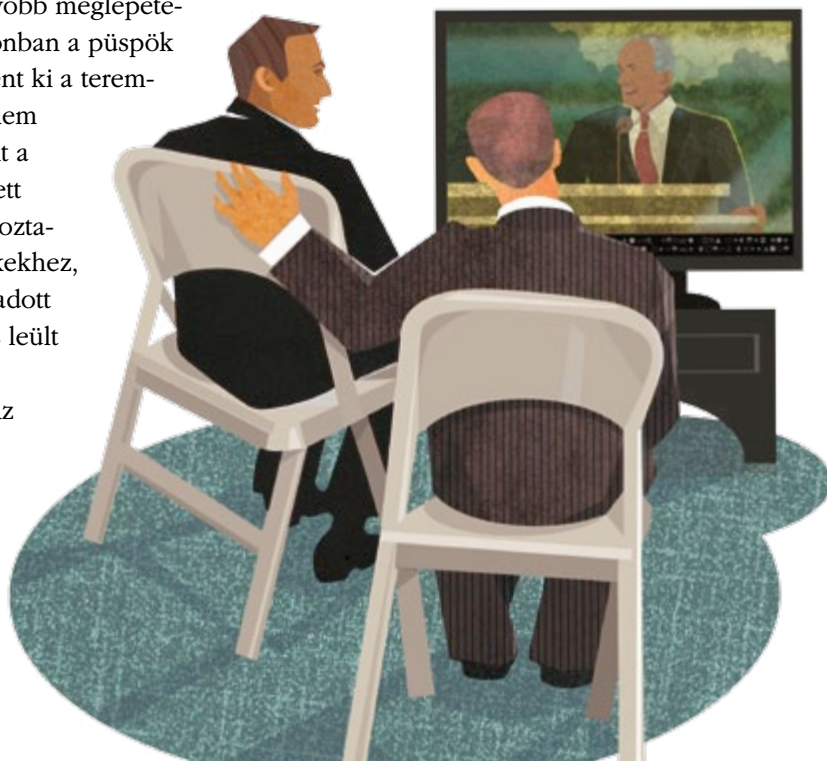
A férjem megköszönte a segítségét, kezét ráztak, majd a püspök megfordult és az elindult az ajtó felé. Legnagyobb meglepetésére azonban a püspök nem ment ki a teremből, hanem odament a fal mellett felsorakoztatott székekhez, megragadott egyet és leült a férjem mellé. Az

egész gyűlést egymás mellett ülve nézték végig.

Mára a férjem lelkesen vesz részt a gyűlésein. A püspök egyszerű, kedves cselekedete felemelte a férjem lelkét és hálával töltötte meg a szívét. Bár még mindig adódnak néha problémák, többé már nem érzi magát egyedül vagy nem szívesen látott vendégnek. A szemléletmódja örökre megváltozott Krisztus egyik pásztorának sugalmazott cselekedetei által. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Mississippi államban él.

További információért a fogyatékkal élők számára elérhető forrásokról látogass el a disabilities.lds.org oldalra.

BECSÜLETESSÉG ÉS FEDDHETETLENSÉG

A becsületesség és a feddhetetlenség „megköveteli az egyéntől, hogy mindig a helyes dolgot tegye vagy mondja, akármilyen körülmények között is legyen, és akármit is gondoljanak mások” – mondja ifj. Christoffel Golden elder a Hetvenektől, az e havi szám 48–49. oldalán lévő cikkében.

A cikk elmesél egy történetet Joseph B. Wirthlin elder (1917–2008), a Tizenkét Apostol Kvóruma egyik tagjának életéből. Amikor Wirthlin elder főiskolás volt, amerikai-focistaként részt vett egy bajnokságon. Amikor neki passzolták a labdát, ő előre vetette magát, ám 5 centiméterrel a gólvonal előtt ért földet. A ráugró játékosok alatt feküdve ahelyett, hogy előretolta volna a labdát, eszébe jutottak édesanyja szavai, miszerint mindig azt tegye, ami helyes. Ott hagyta a labdát, ahol volt.

Az alábbi javaslatok, illetve a saját példád, segíthetnek abban, hogy ezekről az evangéliumi tantételekről tanítsd a gyermekeidet.

Javaslatok a fiatalok tanításához

- Tizenéves gyermekeddel olvasd el a *Fiatalság erősségéért* című füzetből a becsületességre és feddhetetlenségre vonatkozó részt. Beszéljétek meg a becsületességgel és feddhetetlenséggel járó áldásokat.
- Megkérheted a tizenéves gyermekedet, hogy segítsen egy „Mit

tennél?” vetélkedő kérdéseinek összeállításában a családi estre. Útmutatóként használjátok *A fiatalság erősségéért* füzetet, és soroljatok fel olyan szituációkat, amelyek során lehetősége adódik valakinek becsületességet és feddhetetlenséget mutatni. A családdal együtt válaszoljátok meg a kérdéseket, és beszéljétek meg a következményeket.

- Thomas S. Monson elnök többször is beszélt a becsületességről. Keresd ki az egyik üzenetét, és oszd meg a családdal. Íme néhány lehetőség:

Joseph Smith próféta – a példával tanító. *Liahóna*, 2005. nov. 67.

“Happiness—the Universal Quest,” *Liahona*, Mar. 1996, 2.

“In Search of an Abundant Life,” *Tambuli*, Aug. 1988, 2.

Javaslatok a gyermekek tanításához

- A feddhetetlenség magában foglalja, hogy becsületes vagy saját magaddal. Ennek demonstrálásához készülhetsz egy olyan családi esti leckével, melynek során valamilyen édességet helyezel a gyerekek elé. Mondd nekik, hogy addig nem vehetnek belőle, amíg te meg nem engeded. Ezután csukd be vagy takard el a szemed, és kérdezd

SZENTÍRÁSOK A BECSÜLETESSÉGRŐL ÉS A FEDDHETETLENSÉGRŐL

Jób 27:4–5

Példabeszédek 20:7

1 Péter 2:12

Alma 53:20

Tan és a szövetségek 124:15

Hittételek 1:13

meg: „Vajon helyes dolog lenne, ha most ennének az édességből csak azért, mert nem látom?” Beszélj arról, milyen igazlelkű dolgokat tehetnek, amikor senki sem figyeli őket. Ilyen például a személyes imádkozás. Emlékeztess őket, hogy Mennyei Atyánk mindig látja őket.

- Felhasználhatod a tinédzser gyermekeddel készített kérdéseket (lásd fent), vagy egy kisgyermek számára készített kitalálós játékot, hogy segíts nekik felismerni, mi becsületes, és mi nem. Engedd, hogy megbeszéljék a válaszokat. Ha tizenéveseid és kisgyermekeid is vannak, megkérheted az idősebbeket, hogy segítsenek a játékban a kistestvéreiknek. ■

ISTENNÉL SEMMI SEM LEHETETLEN

Írta: Sang-Ick Han

Körülbelül 12 évvel ezelőtt vándoroltam ki feleségemmel és négy fiammal a Koreai Köztársaságból Új-Zélandra. Amikor igazgatóhelyettesként dolgoztam egy koreai iskolában Új-Zélandon, számos koreaival találkoztam, akik nehezen tudtak hozzászokni az új kultúrához, valamint az új irányelvekhez és eljárásmodokhoz. Szerettem volna segíteni nekik, ugyanakkor szerettem volna hasznos tagja lenni az új-zélandi társadalomnak, ezért azt gondoltam, hogy ha ügyvéd leszek, azzal valamilyen módon át tudnám hidalni a két nép és ország közötti szakadékot. Így hát miután megerősítésért imádkoztam a döntésemről, 53 évesen elhatároztam, hogy elkezdem a jogi egyetemem.

Tudtam, hogy sok kihívással kell majd szembenéznem. Amikor azonban megkaptam a tankönyveimet, rájöttem, hogy sokkal nehezebb lesz, mint amire számítottam. Mindegyik tankönyv borzasztó vastag volt, a tartalmuk pedig, úgy tűnt, felülmúlja a felfogóképességemet. Habár majdnem 10 éven át segítettem az általános konferenciákat angolról koreaira

Az Úr számos módon megáldotta Sang-Ick Han testvért, hogy segítsen neki 55 évesen lediplomázni a jogi egyetemen.

fordítani és nyelvészeti mesterdiplomát szereztem Új-Zélandon, a jogi kifejezések teljesen másfajta angolnak tűntek.

Amikor az első napon hazajöttem az iskolából, komolyan el kellett gondolkodnom azon, hogy folytassam-e, vagy még most hagyjam abba. Ama bizonytalan időszakban egyetlen gondolat kísértett: csak akkor járhatok sikerrel, ha teljes mértékben az Úrra támaszkodom.

Mivel tudtam, hogy Isten él és megválaszolja az imáimat, a segítségét kértem. Eszembe jutott egy szentírásrész a Bibliában, amely nagy megnyugvással töltött el: „Mert az Istennél semmi sem lehetetlen” (Lukács 1:37). Ez a szentírás erőt adott ahhoz, hogy továbbhaladjak a terveimben.

Valahányszor nehézségekkel kerültem szembe a tanulmányaimban, Isten mindig készített számomra egy utat vagy angyalokat küldött – segítőkész embereket –, hogy átvesszenek engem azokon.

Egy nap egy házi dolgozat megírásával küzdöttem. Minden tőlem telhetőt megtettem, de nem tudtam rájönni, mit vár tőlünk az oktató. Amikor eljött a vasárnap, félretettem a tanulást,

és teljes mértékben az egyházi feladataimra koncentráltam. Főtanácstagként ellátogattam abba az egyházközségbe, ahol aznap beszédet kellett mondanom az úrvacsorai gyűlésen. A gyűlés után odajött hozzám az egyik testvér, és elmondta, hogy látott engem az osztályteremben. Nem tudtam, hogy ő is jogot hallgat. Amikor megkérdezte, hogy haladok a dolgozatommal, őszintén bevallottam, hogy nehézségeim vannak vele. Ekkor ő felajánlotta, hogy átjön hozzám segíteni. Ha nem mentem volna el abba az egyházközségbe és nem találkoztam vele, akkor nem tudtam volna időben leadni a dolgozatomat. Ő egy igazi angyal volt, akit Isten küldött válaszként az imámra.

Az egyik legnehezebb órám az előadó minden alkalommal két órán keresztül folyamatosan tanított. Nem csak az óra anyagát volt nehéz megértenem, hanem az előadó akcentusát is, ezért az engedélyével minden órán hangfelvételt készítettem az előadásról. Egy nap e-mailt kaptam egy nőtől, akit nem ismertem. Az osztálytársamként mutatkozott be, és megkérdezte, hogy ő is kaphatna-e egy példányt a felvételekből, mert a munkabeosztása miatt nem tud ott lenni minden órán.

Természetesen szívesen átadtam neki a felvételeket. Akkor még azt hittem, én segítek neki, de hamarosan kiderült, hogy ő is egy angyal volt, akit Isten küldött a segítségemre. Ahhoz, hogy teljesítsem ezt a

tárgyat, két dolgozatot kellett beadnom, és meg kellett írnom egy három órás vizsgát. Ez a nő segített nekem elkészíteni a dolgozatokat és felkészülni a vizsgára. A segítsége nélkül nem hiszem, hogy átmentem volna.

Amellett, hogy idősebb diákként és nem angol anyanyelvűként számos nehézséggel kellett megküzdenem, más felelőségeim is voltak, melyek még jobban nehezítették az iskola elvégzését. A munkám, a közösségi kötelezettségeim és az egyházi elhívásaim sok időmet követelték. Mindemellett pedig megpróbáltam eleget tenni a legfőbb kötelezettségeimnek férjként, apaként és nagypaként, hogy megadjam családtagjaimnak azt a figyelmet és törődést, amire szükségük volt. Amikor az egyik kollégám megtudta, mi mindent csinálok még tanulás mellett, azt mondta, hogy az összes többi kötelezettségem fényében megőrültem, hogy jogot tanulok. Mindazonáltal meggyőződésemm volt, hogy „a mi embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél” (Lukács 18:27).

55 évesen felvettek a kamarába mint az Új-Zélandi Legfelsőbb Bíróság egyik ügyvédjét és törvényszéki képviselőjét. Nemcsak azért vagyok hálás, mert a nyelvi nehézségek ellenére ügyvéd lettem, hanem mert erősebb bizonyosságot szereztem arról, hogy Isten él és megválaszolja az igazlelkű imáinkat. Tudom, hogy semmi sem lehetetlen az Ő segítségével. ■

A szerző Új-Zélandon él.

A KÜZDELMEK NÖVEKEDÉST EREDMÉNYEZNEK

„Talán küszködnünk kell, hogy elérjük céljainkat, de lehet, hogy küzdelmeink ugyanakkora növekedést eredményeznek, mint maga a tanulás. Az erő, melyet kifejlesztünk próbatételeink legyőzéséhez, velünk marad az eljövendő örökkévalóságban.”

Dallin H. Oaks elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, és **Kristen M. Oaks**: Az utolsó napi szentek és a tanulás. *Liahóna*, 2009. ápr. 31.

Írta: **M. Russell Ballard** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Pionír hit és kitartás – Akkor és most

Korunk pionírjaiként együtt kell előre haladnunk, krisztusi életet kell élnünk, támogatnunk kell a jó ügyet a közösségeinkben, továbbá meg kell erősítenünk családjainkat és otthonainkat.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza történelmének korai évei a nagy megpróbáltatások évei voltak. Azok a vezetők, akik túléltek e korai időszakot – mint például Brigham Young, Heber C. Kimball, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow és Joseph F. Smith – talán ezáltal lettek felkészítve arra, hogy túléljék majd azokat a szinte elviselhetetlen megpróbáltatásokat, amelyek a síkságon való átkeléssel és a Sziklás-hegységben az egyház megalapításával jártak.

Úgy érzem, a korai pionírok most mosolyognának azon, hogy mi mindent értünk el az utolsó napi szentek között. Sokkal tartozunk a pioníroknak, és soha sem szabad

„Sokkal tartozunk a pioníroknak, és soha sem szabad elfelejtenünk, hogy a jelen sikere a múlt alázatos nagyjainak vállán és bátorságára épült” – mondja Ballard elder, aki a fenti képen pionírokat eljátszó fiatalokkal látható.

elfelejtenünk, hogy a jelen sikere a múlt alázatos nagyjainak vállán és bátorságára épült.

Hithű pionírjainkról beszélve Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) ezt mondta: „Jó visszatekinteni a múltba, hogy értékelni tudjuk a jelent, és perspektívát nyerjünk a jövőről. Jó dolog az előttünk járók erényeire tekinteni, hogy erőt nyerjünk mindahhoz, ami ránk vár. Jó dolog elgondolkodni azok

munkáján, akik oly keményen dolgoztak, és oly keveset kaptak ebben a világban, ám ezen álmok és korai tervek – melyeket oly jól életben tartottak – bőséges termést hoztak, és ennek mi vagyunk az élvezői. Nagyszerű példájuk mindannyiunk számára motiváló lehet, hiszen mindannyian pionírok vagyunk a saját életünkben.”¹

Photograph
of the
wagon train
at
the
start
of
the
journey
to
the
west.

Követendő hit

Nem csak a vezetőknek volt elég hitük ahhoz, hogy kövessék Brigham Youngot a sivár pusztaságba. Számos egyszerű, ám bátor egyháztag is átkelt rajta. Az egyháztörténetben olvashatunk Oliver Huntington vagyonos szüleiről, akik 1836-ban a New York állambeli Watertownban többek között egy 93 hektáros birtokot, egy jóféle kőházat és két gerenda csúrt hagytak hátra, hogy családjukkal együtt csatlakozzanak a szentekhez az Ohio állambeli Kirtlandben.

Miután mindezt hátrahagyták, Oliver ezt írta: „Nagy gyötrem volt mindkét [szülőmnek], hogy látták egymást szükségét szenvedni, de még rosszabb volt, hogy látták, ahogy gyermekeik kenyér után sírnak, és sem adni nem tudnak nekik, sem azt nem tudták, honnan szerezzenek legközelebb.” Oliver tanúsította családjá hitét, amikor azt mondta, hogy soha nem hallotta a szüleit zúgolódni vagy panaszkodni az egyház bármely felhatalmazottja ellen, vagy kételkedni a munka igaz voltában.²

Emily Partridge, eme adományozási korszakban az egyház első püspökének lánya emlékezett, hogy 1831-ben, amikor még csak hét éves volt, maguk mögött hagyták Ohio államban a painesville-i kényelmes otthonukat, hogy átköltözzenek a Missouri állambeli Jackson megyébe.³ Nem sokkal később a csöcselék kiűzte a családját az otthonából, így át kellett telepedniük Clay megyébe. Leírta, hogyan találtak végül egy „régii fakunyhót, melyet korábban istállónak használtak. [...] Volt benne egy nagy szoba, és tartozott hozzá egy toldaléképület, melyet nem nagyon tudtunk használni, mert a padló szinte teljesen fel volt törve, és a patkányok és csörgőkígyók nem tették valami kényelmessé. Volt egy nagy kandalló az egyetlen lakható szobában, ahol a takarókat a tűztől egy-két méterre akasztottuk fel. A két család, összesen tizenöt-tizenhatan, e takarók és a kandalló között kuporgott, hogy ne fagyjon meg, mert szörnyen hideg volt. Olyan hideg, hogy a tinta belefagyott a tollba, amikor apánk leült a tűz mellé írni.”⁴

Phoebe Carternek fogalma sem volt arról, hogy hitteli lépései sokkal távolabbra viszik majd, mint a Maine állambeli Scarboroughtól az Ohio állambeli Kirtlandbe vezető 1200 kilométer.

A család később Illinois-ba költözött. Emily így foglalta össze a tapasztalatukat: „Nehéz idők jártak, mi pedig nagyon szűkölködtünk, miután oly sokszor kiraboltak bennünket és elűztek minket az otthonunkból, és oly sok betegséget szenvedtünk.”⁵

Phoebe Carter hozzájuk hasonlóan 1200 kilométert utazott Scarboroughból, Maine államból Kirtlandbe 1835-ben.

Phoebe 28 éves volt, amikor elhatározta, hogy csatlakozik az egyháztagokhoz, bár az utat egyedül kellett megtennie. Később így számolt be erről: „A barátaim csodálkoztak a döntésem, ahogyan én is, de valami belülről erre készítetted.

Édesanyám afeletti bánata, hogy elmegyek hazulról, szinte elviselhetetlen volt; és ha nem inspirált volna belülről a lélek, megintogtam volna. Anyám azt monda, inkább látna eltemetve, minthogy lássa, ahogy egyedül indulok útnak a szívtelen világba. [...] »Phoebe – mondta mélyen a szemembe nézve –, visszajössz hozzám, ha a rájössz, hogy a mormonizmus nem igaz?» Erre én háromszor így válaszoltam: »Igen, anyám, visszajövök.«

[...] Amikor eljött az indulás ideje, nem bíztam magamban eléggé ahhoz, hogy elbúcsúzzak, így hát mindenkinek leírtam és az asztalon hagytam búcsúzó soraimat, majd leszaladtam a lépcsőn és beugrottam a kocsiba. Így hagytam hátra gyermekkorom szeretett otthonát, hogy egybekössem életemet Isten szentjeivel.”⁶

Akkor még Phoebe-nek fogalma sem volt arról, hogy hitteli lépései sokkal távolabb vezetik őt, mint az 1200 kilométerre lévő Kirtland. Feleségül ment Wilford Woodruffhoz, és vele együtt folytatta útját először Nauvooba, majd tette meg végül a több mint 2000 kilométeres távot a sivatagon át a Nagy-sótó völgyébe.

Dédnagyapám, Henry Ballard 17 évesen, 1849 februárjában csatlakozott az egyházhoz Thatchamben, Angliában. Hogy ki tudja fizetni az utat Amerikába, Henry két évre egy cég szolgálatába szerződött, mely részben Lorenzo és Erastus Snow tulajdonában volt. Arra bérelték fel, hogy egy juhnyáját nyugatra, a Salt Lake völgybe tereljen. Henry a következő szavakkal írta le a völgybe érkezését:

„Akkor láttam meg először a Salt Lake völgyet, amikor októberben a nyáját letereltem a kis hegyről, át a Kivándorlás kanyonon. Habár örvendtem, hogy megláttam az »Ígéret földjét«, féltem, hogy valaki észrevehet. Egész nap a bokrokban bujkáltam, mert a rongyok, melyek rajtam voltak, nem takarták el a testemet, és szégyelltem volna, ha valaki meglát így. Sötétedés után átmentem a mező túlsó végében lévő házhoz, melynek ablakában még fény ragyogott..., és szégyellősen bekopogtattam. Szerencsére egy férfi nyitott ajtót, és a gyertya fénye nem fedett fel engem a háznép többi tagja előtt. Ruháért könyörögtem, melyekkel betakarhatom meztelen testemet, hogy folytathassam utamat, és megtaláljam a szüleimet. Kaptam néhány ruhát, majd másnap folytattam utamat, és 1852. október 16-án megérkeztem Salt Lake Citybe. Nagyon hálás voltam Istennek, hogy biztonságban megérkezhettem jövőbeli otthonomba.”⁷

Korunk bőséges áldásait élvezve szívem szeretettel és csodálattal fordul egy ilyen nemes és bátor ős felé.

Dédnagyanyám skót lány volt, Margaret McNeilnek hívták, és 13 évesen jött Utahba a szüleivel. Ő is átgyalogolt a pusztán, miközben egy tehenet vezetett, az öccsét, James-t pedig szinte egész úton a hátán cipelte. A családjával Ogden környékén táboroztak le, és később ezt írta az önéletrajzában:

„A mezőn túl volt egy kis ház, a kertjében pedig egy halom tök. Mindannyian az éhhalál küszöbén voltunk. Édesanyám átküldött erre a helyre, hogy könyörögjek egy tökéért, mert nem volt egy centünk sem, és némelyik gyermek már nagyon gyenge volt az éhségtől. Bekopogtattam, mire egy idős hölgy nyitott ajtót és ezt mondta: »Gyere csak be! Tudtam, hogy jönni fogsz, és azt mondták nekem, hogy adjak nektek élelmet.« Adott egy nagy vekni friss kenyeret, és kérte, mondjam meg anyámnak, hogy hamarosan átjön hozzánk. Nem sokkal később el is jött, és finom főtt

Henry Ballard rongyokban érkezett meg a Salt Lake völgyhöz. Amikor besötétedett, „ruháért könyörögtem, melyekkel betakarhatom meztelen testemet, hogy folytathassam utamat, és megtaláljam a szüleimet”.

vacsorát hozott nekünk, amiben már nagyon régen nem volt részünk.”⁸

Fizikai és lelki megmentés

A pionírok tapasztalataiból tudjuk, milyen valódi hitet és bátorságot követelt a síkság átszelése 165 évvel ezelőtt. Habár a kézikocsis társaságok kevesebb mint 10 százalékát teszik ki az utolsó napi szent bevándorlóknak 1847 és 1868 között, fontos jelképpé váltak az UNSZ kultúrában, a pionír nemzedékek hithűségét és áldozatát képviselve.

Ahogy valószínűleg emlékeztek, a Willie és Martin társaságokat korai havazás érte utol Wyomingban, és sok szent vesztette életét a fagyban. Amikor néhány évvel ezelőtt a pionírok nyomdokait követve jártunk végig egy szakaszt, lenéztünk a Sweetwater területre, ahol a Willie társaság elakadt, és hidegtől és éhségtől szenvedett. Naplóikban olvashatunk szörnyű megpróbáltatásaikról és a megmenekülésük feletti örömről. John Chislett azt írta:

„Ahogy a nap épp lenyugodni tért a távoli hegyek mögött..., ekhós szekereket pillantottunk meg..., melyek felénk tartottak. A hír futótűzként terjedt el a táborban. [...] Örömujjongások törték meg a csendet; erős emberek törtek ki zokogásban, könnyeiknek szabad folyást engedve barázdált, napégette arcukon. [...]

Aznap este, már egy jó ideje először, újra felzendültek Sion dalai a táborban. [...] Miután csillapítottuk éhségünket, Isten és a jó fivéreink iránti hálátelt szívvel egyesültünk imában, majd lepihentünk éjszakára.”⁹

A napjainkban Magaslatnak nevezett hegy tetején állva úgy éreztem, bizonyosságot kell tennem a családomnak és azoknak, akik velünk voltak. Ezt mondtam: „Amilyen hálásak voltak e hithű pionírok, amikor meglátták a mentőcsapatot, mennyivel hatalmasabb az Úr Jézus Krisztus engesztelésén keresztüli megmentés!” Emlékeztetem csoportunkat, hogy vallási hovatartozástól függetlenül az Úr Jézus Krisztus – a világ Szabadítója – áll a keresztény hit középpontjában, és Ő mentette meg az egész emberiséget.

Engesztelésén keresztül mindannyiunknak reményt ad a jelenben, és bizonyosságot az örökkévalóságra.

Korunk pusztaságának leküzdése

A pionírok szenvedése olyan erőt adott az életüknek, melyet nekünk is továbbadtak. Valószínűleg a legtöbbször nem azzal kell bebizonyítani a hitét és a bátorságát, hogy néhány tulajdonát szekerre vagy kézikocsiba pakolva több mint 2000 kilométert gyalogoljon. Ma másfajta kihívásokkal kell szembenéznünk – másfajta hegyeket kell megmászni, másfajta folyókon kell átkelnünk, és másfajta völgyeket kell virágborítanunk (lásd Ésaia 35:1). Habár a pusztaság, melyet le kell küzdenünk, eltér Utah sziklás, köves útjaitól és a sivár tájtól, melyen pionír őseinknek át kellett kelniük, semmivel sem jár kevesebb kihívással és próbatétellel.

A mi küzdelmünk abban rejlik, hogy olyan világban kell élnünk, amely a bűn és a lelki közömbösség lejtőjén halad lefelé, ahol úgy tűnik, mindenhol élvhajzás, becstelenség és kapzsiság van jelen. Korunk pusztaságát tanácstalanság és ellentétes üzenetek jellemzik. A pioníroknak sziklás hegygerinceken és por- vagy hófedte hegyi utakon kellett átverekedniük magukat, hittel tekintve Sionra és az egyház megalapítására a Salt Lake völgyben.

Nekünk is hasonló szorgalommal és hittel kell elköteleznünk magunkat az Úr és közösségeink szolgálata mellett. Mindig ügyelnünk kell rá, hogy ne legyünk közömbösek Isten parancsolatainak betartásában, a törvényeinek való engedelmségben, és abban, hogy becsületesek és tisztességesek legyünk mindenben, amit teszünk. El kell kerülnünk a gonosz csapdáit, melyeket az internet rejt, és amelyek oly könnyen elérhetőek a számítógépeinken, táblagépeinken és mobiltelefonjainkon. Ha könnyedén vesszük ezeket a dolgokat, Lucifer megtalálja a módját, hogy tompítsa elkötelezettségünket, továbbá elpusztítsa hitünket és az Úr, valamint egymás iránti szeretetünket, és elveszünk a világ pusztaságában.

A világ kísértéseinek és gonoszságainak elkerülése az igazi újkori pionír hitét és kitartását követeli meg. Korunk

„Nehéz idők jártak, mi pedig nagyon szűkölködtünk, miután oly sokszor kiraboltak bennünket és elűztek minket az otthonunkból, és oly sok betegséget szenvedtünk” – idézte fel Emily Partridge.

pionírjaiként együtt kell előre haladnunk, krisztusi életet kell élnünk, támogatnunk kell a jó ügyet a közösségeinkben, továbbá meg kell erősítenünk a családokat és az otthonokat.

Amikor igazán hiszünk, nem azt kérdezzük, „Mit kell tennem?”, hanem inkább, „Mit tehetek még?”. Amikor Isten Lelke megerősíti hitünket a lelkünkön, a hit ösztönző erővé válik az életünkben, és minden gondolatunkat, szavunkat és tettünket a menny felé irányítja. Reménnyel imádkozunk erőért és útmutatásért – csakúgy, ahogy elődeink tették. Ezt jelenti hittel járni minden lépésben. Így volt ez a pionír őseink idejében, és így van ez ma is. Ugyanazt a lelket kell elültetnünk gyermekeinkben és unokáinkban is, amely a pionírokat vezette.

Álljunk együtt korunk pionírjaiként, mindig Isten segítségére törekedve abban, hogy családjainkat vezérelje! Tanuljuk meg a múltból szüleink, nagyszüleink és elődeink tiszteletének fontosságát, és leljünk erőre és bátorságra, hogy úgy tudjunk

szembenézni a jövőnkkel, ahogyan ők tették az ő jövőjükkel! Az Úr Jézus Krisztus élete és szolgálata ragyogjon fényesen a szívünkben és az elménkben! És bizonyosságunk tüze égjen a csontjainkban – csakúgy, ahogyan az utolsó napi szent pionírok életében is! ■

2012. július 15-én a Utah állambeli Ogdenben elhangzott beszéd alapján.

JEGYZETEK

1. Gordon B. Hinckley, “The Faith of the Pioneers,” *Ensign*, July 1984, 3.
2. Lásd Oliver B. Huntington, *Oliver B. Huntington Diary and Reminiscences, 1843 June–1900 January*, 26–28.
3. Lásd Emily D. P. Young, “Autobiography,” *Woman's Exponent*, Dec. 1, 1884, 102.
4. Emily D. P. Young, “Autobiography,” *Woman's Exponent*, Feb. 15, 1885, 138.
5. Emily D. P. Young, “Autobiography,” *Woman's Exponent*, Aug. 1, 1885, 37.
6. Phoebe Carter Woodruff, in Augusta Joyce Crocheron, *Representative Women of Deseret* (1884), 35–36.
7. Henry Ballard, in Douglas O. Crookston, ed., *Henry Ballard: The Story of a Courageous Pioneer, 1832–1908* (1994), 14–15.
8. Margaret McNeil Ballard, in Susan Arrington Madsen, *I Walked to Zion: True Stories of Young Pioneers on the Mormon Trail* (1994), 127.
9. John Chislett, in LeRoy R. Hafen and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration, 1856–1860* (1960), 106, 107.

„Mindannyian az éhhalál küszöbén voltunk – mondta Margaret McNeil, miután a családja megérkezett Utahba. – Édesanyám átküldött erre a helyre, hogy könyörögjek egy tőkért, mert nem volt egy centünk sem, és némelyik gyermek már nagyon gyenge volt az éhségtől.”

Írta:
Erich W. Kopischke elder
a Hetvenektől

A csodák Istene

A SZLOVÁK SZENTEK SHEFFIELDBEN

Amikor az angliai Sheffieldben a papságviselők, misszionáriusok, az egyházközségi tanács és az egyháztagok egyesítették erőfeszítéseiket a valódi növekedés fokozására, csodálatos módokon áldattak meg.

Mormon próféta egy hívőkből álló gyülekezet előtt mondott erőteljes beszédében egy egyszerű kérdést tett fel: „Meggzúntek-e a csodák...?” Majd rögtön meg is válaszolta azt: „Íme, azt mondom nektek, hogy nem” (Moróni 7:29).

Mormon ezután elmagyarázta, hogy a szabadítás nagyszerű munkája hogyan történik majd az utolsó napokban, és elidőzött azon, hogy milyen kapcsolat és kölcsönhatás van a Szentlélek, az angyalok munkája, az imáink, a hitünk és az Úr csodái között (lásd Moróni 7:33–37, 48).

Balra: Nicholas Pass és Joseph McKay elderek (alsó betétkép) élvezték azt a nagyszerű időszakot, amikor szlovák szenteket és érdeklődőket taníthattak, mely időszak azzal kezdődött, hogy a misszionáriusok megszólították Ludovit Kandrac testvért (felső képben), a feleségével) a sheffieldi Fargate sétálóutca közelében

A misszióelnökök júniusi képzésén az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma újra ráirányította a figyelmet arra a tényre, hogy Jézus Krisztus tanítványaiként az egyház tagjainak alapvető felelősségük az evangélium megosztása. A teljes idejű misszionáriusok segítenek az egyháztagok e felelősségében.

A cövekai és egyházközségi tanácsok segítenek a misszionáriusok és egyháztagok munkájának megszervezésében és kivitelezésében.

Ahogy ebből a cikkből is látszik egy angliai egyházközség példáján keresztül, csodás megtérésekre kerülhet sor, ha a vezetők, az egyháztagok, az egyházközségi tanácsok magukévá teszik e tantételeket, és a helyi körülményeikhez igazítják azokat.

A próféták végig a szentírásokban emlékeztetnek bennünket arra, hogy Isten ugyanaz tegnap, ma és örökre (lásd 3 Nefi 24:6; T&Sz 20:12). Közben igyekszünk betölteni azt a parancsolatot, hogy „menjete el az egész világba, ... az Atya, és a Fiú, és a Szentlélek nevében keresztelve” (T&Sz 68:8), fontos, hogy tanulmányozzuk a következő tantételeket és emlékezzünk rájuk:

- Isten nem változik.
- Isten a csodák Istene.
- Isten legnagyobb csodája az, hogy örök szabadulást hoz gyermekeinek.
- Isten a cselekedeteinkben megmutató hitünk által tesz csodákat.
- A Szentlélek kulcsfontosságú szerepet játszik a megtérésben.

Az áldozathozatalra való hajlandóság

Míg az Európa Területen szolgáltam, kiváltságomban állt, hogy ezeket a tantételeket a gyakorlatban is láthattam, mikor az angliai Sheffieldben a szemem előtt bontakozott ki egy csoda. 2008 végén Mark Dundon püspök a Sheffield 1. Egyházközségből azon tűnődött, mit tehetne, hogy segítsen az egyházközségének növekedni. A vezetőségi képzésen a cövekelnöke megkérdezte a püspököket: „Milyen áldozatot vagytok hajlandóak meghozni azért, hogy sikeresek legyetek a misszionáriusi munkában?” Dundon püspök a vezetői tanításaiból tudta, hogy kulcsfontosságú, hogy legyen egy jó egyházközségi misszióvezető, szükség van egy működő egyházközségi tanácsra, és elengedhetetlen, hogy hajlandóságunk legyen hallgatni a Lélek sugalmazásaira.

Sok elmélkedés és ima után Dundon püspök, gyakorolva papsági kulcsait és a Lélek sugalmazásait követve, felmentette két tanácsosát, Gregory Nettleship és Robert

McEwen testvéreket. Dundon püspök ezután elhívta Nettleship testvért az új egyházközségi misszióvezetőnek, és McEwen testvért az egyházközségi misszióvezető segédjének. A püspökség tagjai közel álltak egymáshoz, így ez a változás nem volt könnyű nekik. Dundon püspök azonban tudta, hogy ebben a bizonyos esetben a döntés helyes, és mindkét tanácsosa alázatosan elfogadta új elhívását.

A püspök – az új egyházközségi misszióvezetőkkel és az egyházközségi tanáccsal együtt – imádságosan terveket készített és célokat tűzött ki a növekvő egyházközség számára. Terveik megvalósítása közben kezdtek jelentős sikert látni. Lényegesen megnőtt a megtért keresztelesek száma, és sokan újra tevékenyek lettek az egyházban. Az egyházközség vezetősége azonban ekkor még nem is sejtette, hogy hitüket és munkájukat olyan jutalmak koronázzák majd, melyekről álmodni sem mertek volna.

A szeretettől megindítva

2011 márciusában egy fiatal misszionárius és a társa Sheffield utcáin embereket szólítottak meg. Nicholas Pass elder meglátott egy férfit és a feleségét, akik elmentek mellettük. Erős érzése támadt, hogy beszéljen velük. Pass elder és a társa a házaspár után rohant. Nehezen értették meg egymást – a házaspár Szlovákiából jött, és nem beszélt angolul –, de egy barátjuk, aki velük volt, tolmácsolt nekik. Az utcai beszélgetés során a misszionáriusok képek segítségével megismertették velük az első látomás történetét és a visszaállítás üzenetét. A házaspár beleegyezett, hogy a misszionáriusok időpontot egyeztessenek velük, és elkezdjék tanítani őket.

Ludovit Kandrac, a családapa, olvasni kezdte a Mormon könyvét. Hamarosan felhagyott a dohányzással. A tanítások során a misszionáriusoknak több embert is meg kellett kérniük, hogy tolmácsoljanak, és ők is

megtanultak egy picit szlovákul. 2011. május 14-én Ludovit, valamint az egyik lánya és két másik rokonuk megkeresztelkedtek.

A keresztelőjén Kandrac testvér tanúbizonyságot tett. Egy tolmács segítségével elmesélte, hogyan találkozott a misszionáriusokkal. Amikor elsétált Pass elder és a társa mellett Sheffield belvárosában, melegség töltötte el. Ő azonban nem törődött ezzel és tovább sétált, de amint újra rápillantott a misszionáriusokra, megindította őt a szeretet, amely látszott rajtuk, mikor az emberekkel beszélgettek. Kandrac testvér szerette volna megszólítani őket, de mégis továbbment. Nagyon meglepődött, mikor egy perccel később a misszionáriusok megszólították.

Ennek és egy másik szlovák családnak a keresztelőjével – amely egy évvel korábban csatlakozott az egyházhoz – kezdetét vette egy csodás megtérési hullám az angliai Sheffield szlovák lakói között. Ezek az új egyháztagok minden héten eljöttek az egyházba, és magukkal hozták családjuk többi tagját és a barátaikat is. Otthonuk nyitva állt a misszionáriusok előtt, és közösségükből másokat is meghívtak, hogy hallgassák meg az evangéliumot.

Pass elder és új társa, Joseph McKay elder gyakran meglátogatta ezeket a családokat. Tanították, szolgálták és megáldották őket. Csodálatos időszak volt. Sok tanításra és tanulásra került sor, és a Lélek kiárasztotta ajándékait az érdeklődőkre, a megtértekre, a misszionáriusokra, a cövekí és egyházközségi vezetőkre és egyháztagokra egyaránt.

Velük lenni és erősíteni őket

2011 nyarán és őszén még több szlovák testvér csatlakozott az egyházhoz. A növekvő létszám miatt a helyi egyháztagoknak nehezzé vált továbbra is biztosítaniuk a közlekedést e testvéreknek a gyülekezeti ház és az otthonuk között. A hithű szlovák szentek heteken keresztül 8 kilométert gyalogoltak mindkét irányban, hogy részt

Mark Dundon püspök (felső képbetét), az egyházközségi misszióvezetők és az egyházközségi tanács misszionáriusi erőfeszítéseit olyan jutalmak koronázták, melyekről álmodni sem mertek volna, miután több tucat szlovák csatlakozott az egyházhoz, és elkezdték rendszeresen megtenni a 8 kilométeres utat (mely magába foglalta a Darnell Road nevű utcát is, balra), hogy részt vehessenek a vasárnapi gyűléseken

tudjanak venni a vasárnapi istentiszteleten, mely ráadásul egy olyan nyelven zajlott, melyet nem is értettek.

2011 szeptemberében átszervezték a sheffieldi cövek-elnökséget, és Dundon püspököt hívták el új cövekelnöknek. Egy hónappal később tartottak egy esti beszélgetést az angol és a szlovák szentek részére, melyen tolmácsok is jelen voltak.

Dundon elnök, míg az emelvényen ült, sugalmazást érzett arra, hogy alakítsanak egy szlovák csoportot, mely a Sheffield 1. Egyházközségéhez tartozna, de a szlovákok lakta városrész egyik épületében találkozná. Hamarosan találtak is egy megfelelő gyülekezőhelyet, és kibérelték hozzá a termeket. 2011. december 11-én tartották meg az első gyűlésblokkot az új létesítményben. A Sheffield 1. Egyházközség vezetői optimistán azt remélték, hogy körülbelül 50-en lesznek. Ehelyett 84-en vettek részt a gyűlésen, köztük 63 szlovákkal.

A Sheffield Cövek átszervezését követően Robert McEwent hívták el a Sheffield 1. Egyházközség püspökévé. Nettleship testvér továbbra is misszióvezetőként szolgált. Az egyházközségi misszióvezető és az egyházközségi tanács mindkét püspök szolgálata idején figyelemre méltó munkával érte el, hogy az egyházközség „velük legyen és erősítse őket” (T&Sz 20:53) – vagyis a szlovák szenteket.

Az egyházközségi tanácsban olyan ügyek kerültek terítékre, mint például hogyan gondoskodjanak az új tagok szükségleteiről, hogyan segítsenek nekik teljes mértékben részt venni az egyházközség tevékenységeiben, hogyan táplálják őket az evangéliummal, és hogyan lépják át a nyelvi korlátokat. A tanács tagjai isteni segítségért bőjtöltek és imádkoztak, aztán nekiláttak keményen dolgozni. Látogatták az új tagokat, és részt vettek a teljes idejű misszionáriusokkal együtt a tanításokon. Segítettek fuvarozni őket. Megrendelték a szlovák nyelvű anyagokat. Elvitték az újonnan keresztelt egyháztagokat a templomba, hogy szertartásokat végezhessenek a halottakért.

Az egyházközségi vezetők még egy karácsonyi szolgálatot is szerveztek. Az egyházközség tagjai adományokat adtak, valamint játékokat, ruházatot és más ajándékokat gyűjtöttek nekik. Nagy karácsonyi zsákokban a karácsonyi vacsorához szükséges élelmiszereket osztottak szét szenteste a szlovák szenteknek és más családoknak az egyházközség határain belül.

Jobbra: Faro Dunka, szlovák csoportvezető Sheffieldben, üdvözlí az úrvacsorai gyűlésre érkező embereket. A csoportot 2013 márciusában szervezték gyülekezetté. Felső képzetét: A Sheffield 1. Egyházközség vezetői a tanácsgyűlésen. Alsó képzetét: Egy nőtestvér beszédet mond az úrvacsorai gyűlésen

A régebbi és az új egyháztagok nemigen értették egymás nyelvét, de mindannyian érezték az igaz szeretet nyelvének melegségét. Az öröm, boldogság és izgalom nagyszerű érzése árasztotta el az egyháztagokat és az érdeklődőket.

A következő év során e kis csoportból szilárd egyházi egység lett, melyben egész családok keresztkedtek meg és egyesültek az egyházzal. Sok édesapát elrendeltek az ároni és a melkisédeki papságba, a fiaikat pedig az ároni papságba. Létrehoztak egy Elemi osztályt, melybe több mint 20 gyermek járt, valamint megszervezték a Fiala Férfiak és Fiala Nők programját, a hetente odajáró több mint 25 fiatal számára. Az Úr gondoskodott egy Csehországból érkező teljes idejű misszionáriusról, aki beszélt a nyelvet, és támogatta a csoportot. Mindeközben pedig ezek a családok ajánlásokat küldtek szülőföldükre.

A csodák Istene

Hogy miért történt mindez? Mert Isten nem szűnt meg a csodák Istenének lenni. Mert a hitű misszionáriusok szorgalmasan keresték azokat, akik készek voltak az evangélium befogadására. Mert a cövekelnök és a püspökök hittel cselekedtek, és követték a Szentlélek útmutatását. Mert egy egyházközségi tanács felvállalta felelősségét, és egységben munkálkodott. Mert az egyháztagok megtanulták a szeretet nyelvét, és a vezetőik meghívására cselekedtek, valamint hittek és bíztak abban, hogy Isten komolyan gondolta, amit mondott: „[A] csodák Istene vagyok; és meg fogom mutatni a világnak, hogy ugyanaz vagyok tegnap, ma és mindörökké” (2 Nefi 27:23).

A sheffieldi siker nem kell, hogy kivételes eset legyen. Példája emlékeztet bennünket azon ígéretekre, melyek a próféták által adattak, és képes lángra lobbantani a hitünket és a vágyunkat, hogy mi is eszközökké váljunk Isten kezében azáltal, hogy meghívjuk embertársainkat, hogy jöjjenek Krisztushoz. Ha így teszünk, az Úr meg tud áldani bennünket lehetőségekkel arra, hogy másokat tanítsunk, aktivizáljunk és tápláljunk. És látni fogjuk annak bizonyítékát, hogy Ő továbbra is a csodák Istene. ■

AZ ÚRNAK DOLGOZVA

A férjem, Cyrus, és én 2006. május 23-án házasodtunk össze a templomban. A házasságkötésünk előtt Cyrus laboratóriumi munkája megkövetelte, hogy vasárnaponként is dolgozzon. Több műszakban dolgozott, de általában éjfél-től reggel 8 óráig. Munka után hazajött, átöltözött a vasárnapi ruhájába, és már ment is egyenesen istentiszteletre, amely reggel 9 órakor kezdődött. A házasságunk után is éjszakai műszakban dolgozott.

Néha egyedül mentem a gyűlésekre, mert a férjemnek tovább bent kellett maradnia a munkahelyén. Azt kívántuk, bárcsak ne kellene vasárnap dolgoznia.

Néha egyedül mentem a gyűlésekre, mert tovább bent kellett maradnia a munkahelyén. Azt kívántuk, bárcsak ne kellene vasárnap dolgoznia. 2006 júniusának első vasárnapján először bőjtöltünk együtt házaspárként. Hittel imádkoztunk, hogy Cyrus olyan munkát kapjon, amely nem követeli meg tőle, hogy vasárnap is dolgozzon.

Néhány nappal később, olyan 10 óra felé, azon tűnődtem, hol lehet Cyrus, mert általában 8 és 9 óra között

szokott hazaérni. Egyszer csak az gondolatom támadt, hogy talán előléptetik. Cyrus végül 11 óra körül ért haza. Ahogy belépett az ajtón, azt mondta, hogy van egy jó és egy rossz híre.

Kértem, hogy először a rossz hírt mondja el. Azt mondta, hamarosan el kell hagynunk Iligant és Panay-ba kell költöznünk. Elsőre nem örültem a hírnek, mert nagyon szerettük a cöveünkben lévő embereket. Kedvesek voltak hozzánk, befogadtak, tudván, hogy sem Cyrusnak, sem pedig nekem nem él családtagom a közelben.

Amikor megkérdeztem, miért kell Panay-ba költöznünk, azt válaszolta, hogy a jó hír miatt: a főnöke behívta egy állásinterjúra egy panay-i pozícióra. Az első kérdésem nem a fizetésére vonatkozott, hanem arra, hogy kell-e vasárnap dolgoznia. Amikor nemmel válaszolt, nagyon boldog voltam. Megöleltem, és azt mondtam, hogy ez az új munka az imáinkra és a bőjtünkre adott válasz. Két héttel később Cyrus megkezdte az új munkáját Panay-ban.

Mennyei Atyánk törődik velünk, és megáld minket, amikor hitet gyakorolunk és engedelmeskedünk a parancsolatainak. Hálás vagyok az ima és a bőjt tantételeiért. A férjem állása áldás a számunkra. Most már van ideje felmagasztalni az elhívását az egyházközösségünkben, és az egyetlen munka, amit vasárnap végez, az az Úr munkája. ■

Mary Jane Lumibao Suya, Fülöp-szigetek

ÖRÖKKÉVALÓ CSALÁD

Amikor 19 éves voltam, még utoljára meglátogattam a nagyszüleimet, mielőtt elindultam egy három hónapos humanitárius útra Ecuadorba. A nagyapám beköltözött egy idősek otthonába, mert az egészsége egyre romlott. Az idős korrall járó egyéb fizikai betegségek mellett szellemi leépüléssel küzdött.

Amikor a családommal együtt beléptünk az otthonba, elszorodtam, tudván, hogy valószínűleg most látom utoljára a nagyapámat. Tudtam, hogy el fog hunyni, amíg oda leszek, és büntudatot éreztem, amiért elmegyek.

Mielőtt beléptünk volna a szobába, a személyzet egyik tagja éppen átsegítette a nagyapámat egy kerekesszékre. Kigurítottuk az épület közös helyiségébe. Az édesanyám a személyzet egyik tagjával beszélgetett, míg a 16 éves húgom és én a nagyapánkkal.

Nem volt önmaga. Nyilvánvaló volt a hanyatló elmeállapota, és zavartnak tűnt. Amikor megkérdeztük, hány unokája van, nem tudta helyesen megválaszolni. Ezután szeretettel ugrattuk, miközben fontoskodva elmondtuk, hányan is vagyunk valójában.

A szívem szakadt meg érte. De akkor, zavartsága és kérdéseink helytelen megválaszolása közben a nagyapám váratlanul ezt mondta: „Egy örökre család.”

Teljesen ledöbbsentem. A közelben álló ápoló nem értette, mit mondott, de a húgommal egymásra néztünk. Mindketten tisztán hallottuk. Ekkor

másodjára is megismételte: „Egy örökre család.” Ezúttal az édesanyánk is hallotta.

Semmi másra nem emlékszem az aznapi látogatásunkból. Arra emlékszem csak, hogy bánattól és örömtől zokogva hagytam el az otthont – bánkódtam az emberért, akit ott hagytunk, és azért, hogy soha többé nem látom ebben az életben, ugyanakkor örültem egyszerű szavai gyengéd irgalmának, és annak a békének, melyet a szívembe varázsoltak.

Tudom, hogy nagyapám, elmeállapota ellenére, még egyszer utoljára meg tudta osztani velünk erős meggyőződését és tudását arról, hogy a családok örökkévalók.

Nem sokkal később megkezdtem humanitárius utazásomat. Amikor egy héttel a hazatérésem előtt hírt kaptam arról, hogy a nagyapám elhunyt, békés érzés töltött el. Tudtam, és még mindig tudom, hogy egy nap újra látom őt. A templomi szertartásoknak köszönhetően a családok örökké együtt lehetnek. ■

Kellee H. Mudrow, USA, Utah

A nagyapám nem volt önmaga. Nyilvánvaló volt a hanyatló elmeállapota, és zavartnak tűnt.

NEM JÖHETSZ FEL IDE!

A férjem, John, nagy ember volt: majd' két méter magas és több mint 90 kilogramm. Számára a repülő turistaosztálya legjobb esetben is kényelmetlen, legrosszabb esetben pedig fájdalmas volt.

2006 augusztusában elhívtak minket, hogy egyházi oktatási szolgálati missziót szolgáljunk a Brigham Young Egyetem–Hawaii-n. Amikor elérkezett a hazatérés ideje, rettegtünk, mit kell majd kibírnia visszafelé a repülőúton. A repülőtéren örömmel hallottuk, hogy van még egy szabad hely az első

osztályon, így átsoroltattuk a férjem jegyét arra az osztályra. Most már kényelmesen ülhet majd az ülésében, és lesz elég hely a hosszú lábainak is.

A repülőút közepén elhatároztam, hogy átmegyek hozzá megnézni, hogy van. Ahogy az első osztály felé közeledtem, az egyik légiutas-kísérő utamat állta.

„Segíthetek?” – kérdezte.

„Igen – válaszoltam –, szeretném egy percre meglátogatni a férjemet.”

„Sajnálom – mondta kedvesen, de határozottan –, ide nem jöhet fel.”

„De hát ő a férjem, és csak egy percre szeretném látni.”

Még mindig az ajtóban állva elismételte: „Sajnálom, de nem jöhet fel ide. Átadhatok a férjének egy üzenetet, és ha ő szeretné, meglátogathatja Önt. De az előírás az, hogy kizárólag első osztályú utasok tartózkodhatnak ezen a részen.”

Meghökkenem egy pillanatra, de látva az állhatatosságát, csendben visszatértem a helyemre a turistaosztályon.

Eszembe jutott a szentírások és a próféták által említett három dicsőségfokozat. Azt olvashatjuk, hogy Krisztus meg fogja látogatni azokat, akik a teresztriális királyságban vannak (lásd T&Sz 76:77), és a szolgáló angyalok látogatják majd meg azokat, akik a telesztialis királyságban vannak (lásd T&Sz 76:88), de az alacsonyabb királyságokban lévők soha sem mehetnek fel a celesztialis királyságba (lásd T&Sz 76:112; lásd még T&Sz 88:22–24). Az eseten elgondolkodva úgy éreztem, belepillanthattam, milyen lehet az alacsonyabb királyságban lévők állapota. Vajon hogyan éreznek majd e szavak hallatán: „Sajnálom, nem jöhetsz fel ide”?

Mintegy öt hónappal később a férjem elhunyt rákban. A repülőn tapasztaltak még inkább olyan életre buzdítanak, hogy soha többé ne halljam ezeket a szavakat – legalábbis ne a fátyol másik oldalán. ■

Bonnie Marshall, USA, Utah

Ahogy az első osztály felé közeledtem, az egyik légiutas-kísérő utamat állta.

A BOLDOGSÁGOT NEM LEHET PÉNZBEN MÉRNI

Nemrég bementem a bankba, hogy felvegyek némi pénzt, amiből kifizetem az alkalmazottaimat. Mielőtt a pénztáros ideadta volna a pénzt, megkértem, hogy váltson fel nekem néhány 200 solos bankjegyet 50 solókra. A pénztáros átváltotta a pénzt, de úgy tűnt, mintha elszámolta volna a bankjegyeket.

Miután ideadta az 50 solókat, hátrébb léptem, hogy a felvenni kívánt összeget is megvárjam. Várakozás közben megszámláltam a pénzt. Én 1200 solt adtam a pénztárosnak, ő azonban 2200 solt adott vissza – ezer sollal többet. Abban a pillanatban hatalmas kísértést éreztem. Azt mondtam magamnak: a banknak rengeteg pénze van. De a

szívemben tudtam, hogy a pénz nem az enyém; vissza kell adnom.

Néhány pillanattal később a pénztáros odahívott az ablakhoz, hogy átadja a pénzt. Megszámolta az általam felvenni kívánt összeget, majd amikor átadta, megkérdezte: „Segíthetek még valamit?”

„Igen – válaszoltam. – Én 1200 solt adtam Önnek, hogy váltsa fel kisebb címletekre, de Ön 2200 solt adott vissza.”

Ezután átadtam neki a 2200 solt. Remegő kézzel kétszer is megszámlolta a pénzt. Alig hitt a szemének. Rám nézett, és alig hallhatóan csupán ennyit tudott mondani: „Nagyon szépen köszönöm!”

Boldogan léptem ki a bankból. Azon a héten a kísértések legyőzéséről tanítottam az egyházközségemben lévő fiatal férfiakat. Csodálatos érzés volt, hogy megoszthattam velünk a banki élményemet.

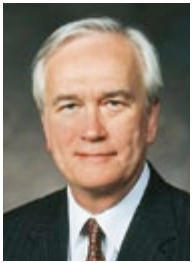
„Maga viccell! – mondták néhányan nevetve. – De hisz ezer solt adott vissza!”

„A boldogságot nem lehet pénzben mérni” – válaszoltam mosolyogva.

Mily hálás vagyok ezért az élményért, amely megerősítette mind az én bizonyosságomat, mind pedig a fiatal férfiak bizonyosságát a kísértéseknek való ellenállás fontosságáról! ■
Abelino Grandez Castro, Peru

A banki pénztáros 2200 solt adott vissza – ezer sollal többet. Abban a pillanatban kísértést éreztem, hogy megtartsam a különbözetet.

Írta: Keith K.
Hilbig elder

Területi hetvenesként
szolgált 2001-től
2012-ig

ÉLJETEK MÉLTÓN AZ örökkévalóságra

Kérlek titeket, fiatal felnőttek, képzeljétek magatok elé gyakran, milyen lesz majd a családotokkal az örökkévalóságban, a celestialis létben.

Annyra más és bonyolultabb is a mai fiatal felnőttek (akár házások, akár egyedülállók) világa, mint a két vagy három nemzedékkal ezelőttieké. A mai kihívások közül sok nem is létezett, vagy nem volt ilyen gyakori, amikor én középiskolás voltam.

De ti most itt vagytok, ebben a pillanatban éltek. Ti előre törtök, miközben az idősebbek átkelnek az örökkévalóságba. Nem véletlenül vagytok most itt, hanem egy örökkévaló terv részeként, melyet már a föld teremtése előtt elkészítettek, meg egyeztek róla és kiviteleztek.

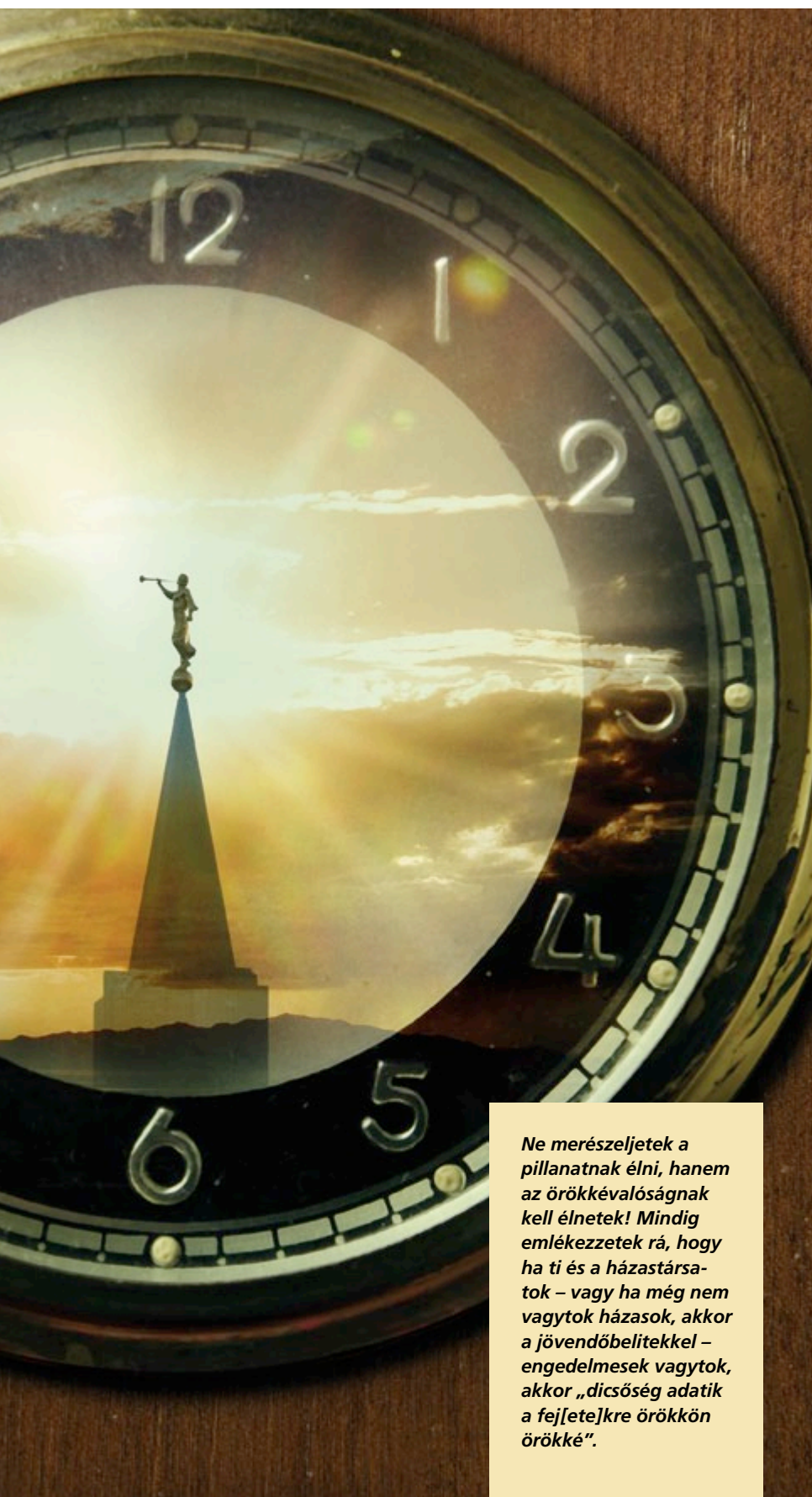
Milyen szerencsések vagytok, hogy tudtok az evangélium visszaállításáról! Tudjátok, hogy volt egy halandóság előtti lét Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus jelenlétében. Ott tanultatok és próbára tétettetek. Megtanultátok azokat a törvényeket, melyek lehetővé teszik a fejlődést és az előbbre jutást. Követtétek ezen törvényeket, és így a földre jöhettetek, ami által ráléptetek a felmagasztosuláshoz, uralkodáshoz és az istenséghez vezető útra.

Értitek a halandóság célját a földön, és megtanultátok, milyen lehetőségek várnak rátok a halandóság után. Egyszerűen rálátásotok van az örökkévalóságokra, visszatekinthettek és előre nézhatték.

Fiatal felnőtt kortársaitok, akik nem tagjai Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának, és általában a világban élő többi ember nem sokat tud ezekről a tényekről. Mintha

FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓK: DAVID STOKER

Ne merészeljétek a pillanatnak élni, hanem az örökkévalóságnak kell élnetek! Mindig emlékezzetek rá, hogy ha ti és a házaspartok – vagy ha még nem vagytok házasok, akkor a jövőbelitekkel – engedelmesek vagytok, akkor „dicsőség adatik a fej[ete]kre örökkön örökké”.

egy dobozban élnének, melyet csupán két esemény határoz meg: a születés és a halál. Döntéseiket és viselkedésüket egy korlátoltabb látószög jellemzi. Gyakorlatilag a pillanatnak élnek – a születésük és haláluk között eltelt időszaknak, mely az örökkévalóságnak csupán egy nanoszekunduma. Valószínűleg semmit nem tudnak halandóság előtti létezésükről, és keveset az örökkévalóságról.

Örökkévaló lehetőségeitek

Ti azonban tudjátok, milyen ígéretet várnak rátok személyes lehetőségeitek terén az örökkévalóságban. A szent templomban egymáshoz pecsételt pároknak az Úr ezt ígéri:

„Elő fogtok jönni az első feltámadáskor... és trónokat, királyságokat, fejedelemségeket, és hatalmakat, birodalmakat, minden magasságot és mélységet fogtok örökölni... és ha megmarad[tok] szövetségemben, és nem követ[tek] el gyilkosságot, amelynek során ártatlan vért ont[tanátok], akkor minden dologban úgy tesznek velük, amit csak szolgám reájuk helyez az időben, és mind az örökkévalóságon át; és az teljességgel érvényes lesz, amikor kikerülnek a világból; és akkor elhaladnak az odaállított angyalok és az istenek mellett felmagasztosulásukig és dicsőségükig minden dologban, amint az meg lett pecsételve a fejükön, amely dicsőség magjaik teljessége és folytatása lesz örökkön örökké.

Akkor lesznek istenekké, mert nem lesz végük; tehát örökkévalóságtól örökkévalóságig lesznek, mert folytatódnak; akkor mindenek felett lesznek, mert minden dolog alájuk lesz rendelve. Akkor

istenek lesznek, mert minden hatalom az övék lesz, és alájuk lesznek vetve az angyalok” (T&Sz 132:19–20).

Könyörgöm, képzeljétek magatok elé gyakran, milyen lesz jövőbeli celesztiális létezésetek a családokkal az örökkévalóságban, a dicsőség és fejlődés egy oly felfoghatatlan állapotában, melyet most lehetetlenség teljesen megérteni. Amiben azonban abszolút biztosak lehetünk, az az, hogy mindannyian megtartottátok „első állapototokat” (lásd Ábrahám 3:26), mindannyian átmentetek a halandóság előtti lét vizsgáin, mindannyian hatalmas hitet gyakoroltatok, és így elnyertétek annak kiváltságát, hogy halandó testet kapjatok, és eljehesettek ebbe a halandó szférába.

Ezért ne merészeljétek a pillanatnak élni, hanem az örökkévalóságnak kell élnetek! Mindig emlékezzetek rá, hogy ha ti és a házastársatok – vagy ha még nem vagytok házások, akkor a jövődöbelítéssel – engedelmesek vagytok, akkor „dicsőség adatik a fejletek”re örökkön örökké” (Ábrahám 3:26), ami hatalmas személyes ígéret Istentől minden gyermeke számára.

Ha hithűek vagytok Isten parancsolatainak a betartásában, akkor az Ő ígéretei az utolsó betűig beteljesednek. A gond az, hogy az emberek lelkének ellensége igyekszik elvakítani az elméjüket. Ha hagyják, akkor Sátán úgymond homokot szór a szemükbe, és így elvakítják őket a világ dolgai és a világ dolgaival.

A keresztény világ teológusai és tudósai nem ismerik annyira az örökkévalóság dolgait, mint ti, de Sátán igen! Ő tud a halandóság előtti felkészülésekről, a földi célokról, mi több, ismeri az örökkévaló lehetőségeiteket is.

Isten nem csupán a jogot adta meg ahhoz, hogy a jó és a rossz között válasszatok, hanem a hatalmat is, hogy a rossz helyett a jót válasszatok! Végső soron a ti kezeitekben van a döntés, nem Sátánéban.

Az *ördög* szó héber jelentése „megrontó”¹. Az ördög igyekszik elrontani az örökkévalóságba tartó utazásotokat. Meg akarja hiúsítani mostani és eljövendő lehetőségeiteket. Rá szeretne venni benneteket, hogy balga módon gyakoroljátok az önrendelkezéseket. Vannak olyan fiatalok, akik alig várják, hogy függetlenek legyenek és azt gondolják, úgy tudják a legjobban megmutatni a függetlenségüket, ha valami rossz cselekedetet választanak. Erre bármilyen ostoba képes. Erre bármelyik tömeg képes.

Sőt, a függetlenséget, a valódi szabadságot mindig akkor lehet a legjobban megmutatni és megtapasztalni, ha az ember a jót választja. Isten nem csupán a *jogot* adta meg ahhoz, hogy a jó és a rossz között válasszatok, hanem a *hatalmat* is, hogy a rossz *helyett* a jót válasszatok! Ennélfogva Isten nagyobb hatalmat adott nektek, mint Sátánnak és az ő seregeinek. Végső soron a ti kezeitekben van a döntés, nem Sátánéban.

Mennyei Atyánk ezt a halandó tapasztalatot fontos céllal tervezte meg: hogy megpróbáltassunk és legyőzzük a

gonoszt. Ritkán szervezi meg szándékosan a próbatételeket és kísértéseket, de tudja, hogy a halandóságban bőségesen kijut majd belőlük. Az a vágya, hogy amíg a földön vagyunk, megtanuljuk legyőzni a „természetes” énünket (lásd Móziás 3:19), megtagadjuk magunktól a világiasságot, és érdemesnek bizonyuljunk. Sátánnak mások az elképzelései. Bármit megtesz, amire képes, hogy megakadályozza a fejlődésünket.

A világ kísértései

Ez a világ, Sátán ügyes és sötét közbenjárásával és sürgetésével azt a kísértést kínálja nektek, hogy fogadtassátok el magatokat, menjetek a tömeggel, élvezétek a pillanat izgalmát – akár a nem helyénvaló filmek vagy videojátékok segítségével, az erkölcstelen kíváncsiskodással (beleértve a pornográfiát), a közönséges beszéddel, a szemérmetlen megjelenéssel vagy a becstelenséggel. Sátán igyekszik majd összezavarni a gondolkodásotokat a család isteni mintára megszervezett intézményéről: hogy a férfi és a nő közötti házasságot Isten

rendelte el, és hogy a gyermekeknek joguk van arra, hogy egy anya és egy apa nevelje fel őket.²

Ha a pillanat hevében, meggondolatlanul elfogadjátok Lucifer csalogatását, megfoszthat benneteket az örökkévalóság áldásaitól. Sátánnak nincsenek személyes kilátásai az örökkévalóság tekintetében. Ne feledjétek, ő *elvesztette* a háborút a mennyben, a háborút, melyet bizonyossággal vívtak (lásd Jelenések 12:11), melyben Krisztus hithű követői leverték őt és támogatóit. Az áldozatok száma magas volt: Sátán összes követőjét – ami a mennyei seregek egyharmada – kiűzték. Ők soha nem kapnak fizikai testet, és nem lesz lehetőségük az örök életre sem.

Lehi, a fiához, Jákóbbhoz szólva, ezt mondta:

„És nekem, Lehinek, azon dolgok szerint, amiket olvastam, szükségképpen azt kell gondolnom, hogy Istennek egy angyala, aszerint, ami meg van írva, lebukott a mennyből; tehát ördög lett belőle, arra törekedvén, ami gonosz Isten előtt.

És mivel lebukott a mennyből, és örökre nyomorulttá vált, még az egész emberiség nyomorúságára is törekedett” (2 Nefi 2:17–18).

Lehi azt is tanította: „Az emberek tehát szabadok a test szerint... És szabadon választhatják a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatják a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint; mert ő arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga” (2 Nefi 2:27).

Napjainkban a drogdílerék, a pornográfia terjesztői, a gonosz szórakozások kezdeményezői, a hazugságok támogatói, az illetlen öltözék hirdetői, az

erkölcstelenségre csábítók és a hagyományos családmodell kritikussai mind olyan választásra buzdítanak, amely csorbítja Isten fiainak és leányainak lelki életet, sőt, a lelki halálukhoz vezet.

Tartsátok észben, hogy Sátán nevet azok szerencsétlenségén, akiket sikerült rászednie az effajta csábításokkal (lásd Mózes 7:26). A módszerei változatosak, de közös a céljuk: az engedelmesség és ami ezzel jár, az áldások elvesztése.

Az engedelmesség áldásai

Az engedelmesség lehetővé teszi az áldásokat, és békét hoz. Gondoljátok csak egy bizonyos tudatos döntésekre annak érdekében, hogy azt tegyétek, ami jó, még ha a kísértés a rosszra oly erős volt is. Talán egy olyan döntés volt, hogy elkerültek az illetlen gondolatokat, vagy hogy az igazat mondjátok, amikor könnyebb lett volna inkább hazudni. Talán az volt ez a döntés, hogy felálljatok és kísétáljatok egy filmről (vagy más szentségtelen helyről), amelyet eredetileg elfogadhatónak reklámoztak, de aztán helytelennek bizonyult.

KULCSFONTOSÁGÚ TANBÉLI PONTOK

Az utolsó napi szentek a visszaállítás által tudják, hogy

- Mennyei Atyánk örök dicsőséget ígér az engedelmeseknek,
- Sátán azt akarja, hogy minden ember nyomorúságos legyen,
- Isten gyermekeinek hatalmukban áll legyőzni a kísértést.

Mit éreztek, mikor visszagondoltok erre a helyes döntésekre? Felszabadult örömet? Az önuralom és erő érzetét? Nagyobb magabiztosságot az Úr előtt? Nagyobb ellenállóképességet a gonoszszágnak? Ez az igazi erő! Ez az igazi szabadság!

Ha következetesen ellenálltok a kísértésnek, akkor egyre könnyebb lesz, nem azért, mert megváltozik az ellenállás természete, hanem mert az erre való erőtök növekszik.³ Bármely kísértést legyőzhetek, amivel találkoztok (lásd 1 Korinthusbeliek 10:13).

Tudással rendelkeztek isteni származásotokról. Teljes tudatában vagytok isteni rendeltetéseteknek. Arra buzdítalak titeket, hogy „emelkedjétek fel a bennetek rejlő isteniséghez!”⁴, és hogy *ne* a pillanatnak éljétek, hanem az örökkévalóságnak.

Csodálatos fiatal felnőttek, ti, akik vezetőik lettek Isten királyságában és a társadalomban, nem szabad, hogy áldozatokká váljatok ebben a kortalan csatában. Már túléltek a háborút a mennyben; képesek vagytok megnyerni a háborút a földön is. Ne a pillanatnak éljétek, hanem az örökkévalóságnak.

Biztosak lehettek abban, hogy megéri az erőfeszítést a parancsolatok betartása, mert az lesz a jutalmatok, hogy visszatérhettek Isten jelenlétébe a celesztiális királyság legmagasabb fokára. ■

A Brigham Young Egyetem–Idahón 2007. március 20-án elhangzott beszédből. A teljes angol nyelvű szövegért látogass el a web.byui.edu/devotionalsand speeches oldalra.

JEGYZETEK

1. Bible Dictionary, “Devil.”
2. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
3. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Heber J. Grant* (2002). 36.
4. Gordon B. Hinckley: Mindannyian legyünk jobbak! *Liahóna*, 2002. nov. 99.

AZ ELSŐ CSELEKEDET. KÉSZÍTETTE: DAVID LINN © IRI, AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI MÚZEUM JÓVÓITÁBÓL

Tapasztalatok a mély bizalomról

Írta: **Melissa Zenteno**
Egyházi folyóiratok

Amikor Claire (a nevet megváltoztattuk) hat éves volt, a szülei elváltak. Az ezt követő években látta, milyen sok házasság megy tönkre; látott függőségekkel, az egyházban való inaktivitással és depresszióval küszködő családtagokat. A megszorodott és összezavarodott Claire teljesen elveszítette a bizalmát a család iránt.

„Azt mondogattam magamnak, hogy a házasság nem nekem való – mondja. – De azt hiszem, inkább csak így palástoltam a félelmemet amiatt, hogy az én jövőm is pont olyan lesz, mint amit magam körül láttam.”

A családi helyzete miatti szorongásán felül Claire egyedül is érezte magát. Tizenéves korában egy nap kétségbeesve borult térdre és imádkozott, azért könyörögve, hogy tudja, ott van-e Mennyei Atyja. „Amikor végre sikerült abbahagynom a sírást és megszólalnom, egy égető érzés öntött el, mely békés, erős és egyértelmű volt – mondja. – Tudtam, hogy Mennyei Atyám ott van számomra, és mindig szeretni fog és átsegít a nehézségeimen.”

A válasz, melyet Claire kapott, vágyat ébresztett benne az iránt, hogy fejlessze a bizonyosságát és a bizalmát Istenben és az Ő parancsolataiban, melyeket a családdal kapcsolatban adott. Továbbra is imádkozott és olvasta a szentírásait, eljárt az ifjúsági hitoktatásra és betartotta a parancsolatokat.

Claire most már házas, és megtanulja hittel kezelni a kihívásait. „Már nem aggódok azon, hogy biztosan lehetetlen lesz erős családot felnevelnem, mert a férjemmel eldöntöttük,

hogy mindig táplálni fogjuk a bizonyosságunkat, bevonjuk Mennyei Atyánkat és a Szabadítót az életünkbe, és emlékezünk az evangélium tagadhatatlan igazságára.”

Claire számára az Istenbe vetett bizalom egy egyszerű, őszinte imával kezdődött. De mi mást tehetünk azért, hogy építsük a Mennyei Atyába vetett bizalmunkat? Most a világ különböző részein élő, maguk is nehézségekkel küszködő fiatal felnőttek osztják meg az élményeiket arról, hogy miképpen fejlesztették ki a bizalmukat az Úrban és tanultak meg az Ő akaratára hagyni magukat az Ő módján és az Ő időzítése szerint.

A hála megőrzése

A németországi Hessében élő Stefanie Egly számára az áldásaira való emlékezés segít bízni Mennyei Atyánk tervében és az Ő időzítésében.

Stefanie azután kezdte el leírni az áldásait, miután egy jó barátjával való kapcsolata nem sikerült. „Bár nem jártunk egymással, mindig reméltem, hogy a kapcsolatunkból valami több lesz. A reményeim azonban szertefoszlottak, amikor megmondta, hogy van egy barátnője.”

Az összetört szívű Stefanie vigaszt merített egy háláról szóló cikkből, melyet a *Liahónában* olvasott. Késztetést érzett rá, hogy leírja, ő milyen áldásokban részesült, különösen azt, hogy milyen áldásokat hozott neki az, hogy egyedülálló.

A listája segített felismernie, hogy csak mert nem sikerült megházasodnia, ez nem jelenti azt, hogy áldásoktól fosztották meg. Stefanie felismeri, hogy az Úr azzal a lehetőséggel

áldotta őt meg, hogy általános iskolai tanár lett, és gyermekekkel dolgozhat. Utazgatott, részt vett az általános konferencián, csoportvezető volt az EFY programban is. Legkedvesebb barátságaira a fiatal egyedülálló felnőtt konferenciákon tett szert, melyekre eljárt.

De a legnagyobb áldás, mondja, hogy röviddel azelőtt, hogy nagymamája elhunyt, ő sok időt tudott tölteni vele – amire a testvéreinek és az unokatestvéreinek sajnós nem volt lehetősége, mert ők túl messze voltak, és a családjukkal kellett törődniük.

Öt év telt el, mióta Stefanie elkezdte számontartani és leírni a kapott áldásait. Még mindig várja azt az időt, amikor lehetősége lesz a templomban megházasodni. „Nem tudom, mikor érkezik el az ideje annak, hogy találkozzak az örökkévaló társammal, de bízom benne, hogy elérkezik – mondja. – Addig pedig tudom, hogy olyan élményeket szerzek, melyek segítenek tanulnom és fejlődnöm.” Mennyei Atyánk bőséggel megáldotta őt, és tudja, hogy ha hithű marad, akkor továbbra is megáldja majd.

Naponta olvasni Isten szavát

Daniel Martuscello az Egyesült Államokbeli Coloradóból épp most esett túl a válásán, és nagyon nehéznek érezte azt, hogy megbékéljen az új helyzetével. Nemcsak hogy már nem volt házas, de friss apa is volt és munkanélküli. Nem értette, miért történik mindez, különösen, mert mindig törekedett az igazlelkűségre.

A magányos és elveszett Daniel a szentírásokhoz fordult. „Emlékeztem rá, milyen megnyugvást éreztem a

múltban is, amikor a szentírásokat olvastam, ezért mindennap erre összpontosítottam” – mondja. – A napi szentírás-tanulmányozásra való időt szakítás azt jelentette, hogy csökkentette a szórakozásra fordított időt, például a tévézést és az internetezést. De azt mondja, ez nem volt áldozat. „Olvasás közben vigaszt és útmutatást nyertem. Minden más csak másodlagos fontosságot nyert. Nemcsak az olvasás kedvéért olvastam, hanem válaszokat kerestem. Céllal olvastam.”

Daniel vigaszra lelt a szentírásokban, mikor felismerte, hogy mindenkinek

része van megpróbáltatásokban. „A próféták és mások igazlelkűek voltak, és mégis voltak próbatételeik – mondja. – Az ő tapasztalataik olvasása segített megértenem, hogy az életben eljön az a pont, amikor mindannyian szenvedünk; de e szenvedés által közelebb kerülhetünk Krisztushoz.”

Ezenfelül azt mondja Daniel, hogy a mindennapi szentírás-olvasás megkönnyítette a terhét, mert ily módon be tudta vonni a Szabadítót a mindennapi életébe. „Amint Isten szólt hozzám az olvasott verseken keresztül, biztosan éreztem, hogy a dolgok jobbra

fordulnak, és hogy az Ő segítségével valami jó származik majd ebből az élményből.”

Istent tenni az első helyre

Po Nien a tajvani Kaosziungból azután kezdett félelmet érezni, miután eljegyezte magát barátjánőjével, Mei Wahhal. „Előtte találkoztam másokkal is, és legalább háromszor volt komoly kapcsolat, ami aztán tönkre ment. Ezek az élmények megrendítették a bizalmamat abban, hogy olyan tartós kapcsolatom is lehet, ami az örökkévalóságig kitart” – vallja be.

Bár Po Nien nyugalmat érzett, amikor arról imádkozott, hogy elvegye-e Mei Wah-t, mégis kételkedni kezdett a válaszbán. Vajon a Lélektől jött a megerősítés? Vagy csak az érzelmei zavarták meg? Vajon az eljegyzése a templomhoz vezet majd? Vagy talán ez a kapcsolata is véget ér?

Ebben az időszakban történt, hogy Po Niennek eszébe jutott egy idézet Ezra Taft Benson elnöktől (1899–1994), melyet egy felsőfokú hitoktatáson hallott: „Istent minden más elé kell tennünk az életünkben. [...] Amikor Istent tesszük az első helyre, minden egyéb dolog a megfelelő helyére kerül, vagy pedig kihullik az életünkből.”¹

Ez a tanács fordulópontra volt Po Nien életében. „Tudtam, hogy ha Istent teszem az első helyre az életemben, akkor amíg igaz és hű maradok Őhöz, kihullanak a rossz dolgok az életemből, a jó dolgok pedig a helyükre kerülnek” – mondja. Ha Istent teszi első helyre és a Mei Wahhal való kapcsolata jó, Mennyei Atyánk segít, hogy jó is maradjon. Po Nien,

bizalommal tekintve előre, feleségül vette Mei Wah-t a Kínai Hongkong templomban. „Bőségesen megáldattam, amiért az Úrba vettem a bizalmamat” – mondja.

Az Ő akaratára törekedve

Egy másik módja annak, hogy növeljük a Mennyei Atyánkba vetett bizalmat az, ha azt tesszük, amit Ő akar. A spanyolországi Tarragonában élő Marta Fernández-Rebollos számára az segített megtanulni a Mennyei Atyájában való bizalmat, hogy betartotta az erkölcsi normáit.

A fiatalember, akivel randevúzott, nem volt az egyház tagja, és nem is állt szándékában csatlakozni. „A lelkem elkezdett küszködni aközött, amit az örökkévaló házasságról tanítottak nekem, és a több száz kifogás között, amit a szívem súgott azért, hogy feladjam, és polgári házasságot kösssek ezzel a fiatalemberrel, ami csak erre az életre szól – mondja. – Több hónapig tartott ez a zavaros, fájdalmas és könnyekkel teli időszak.”

Mivel képtelen volt döntést hozni, Marta a szobájába ment, és a pátriárkai áldásában keresett útmutatást. Elolvasta, milyen ígérek várnak rá, ha a jót választja. Kitört belőle a sírás, de tudta, mit kell tennie. „A szakítás következményei már nem számítottak számomra. Nem tudtam, mi vár rám, de meg voltam győződve róla, hogy amíg az Úr oldalán állok, kétségkívül valami jó lesz az. Rájöttem, hogy amikor előre tekintünk és a Szentlélek sugalmazásait követjük, felismerjük, hogy az igazlelkűség gyümölcsei »a legédesebb[ek], felülmúlva mindazt, amit addig valaha is megízlelt[ünk]« (1 Nefi 8:11)”.

A Példabeszédek 3:5–6-ban ezt olvashatjuk:

„Bizodalmod legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.

Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.”

Nem mindig könnyű Istenben és az Ő terveiben bízni. Mindannyiunknak szembe kell néznünk a saját kihívásainkkal. Talán nem találsz olyan hozzád illő személyt az egyházközségedben vagy gyülekezetedben, akivel randizhatnál. Talán már házas vagy, de nem érkeznek a gyerekek. Talán épp a válással küszködsz. Vagy előfordul, hogy a múltbéli élményeid miatt félsz elköteleződni. Az Úr ismeri a nehézségeidet, és arra kér, hogy bízz Őbenne. Miközben megtanulsz bízni Mennyei Atyádban, béke tölt el, és megkapod majd az útmutatást is. ■

JEGYZETEK

1. Ezra Taft Benson, „The Great Commandment—Love the Lord,” *Ensign*, May 1988, 4.

AZ ISTENBE VETETT BIZALMATOKNAK ERŐSNEK ÉS TARTÓSNAK KELL LENNIE

„Ez az élet a mélységes bizalomról szól – a Jézus Krisztusba, a tanításába és a Szentlélek vezetésével azon saját képességünkbe vetett bizalomról, hogy képesek vagyunk engedelmeskedni ezen tanításoknak a jelen boldogságáért és egy célt adó, mindent felülmúló, örök lét boldogságáért. Bízni annyit jelent, hogy tudatosan engedelmeskedünk anélkül, hogy kezdettől fogva tudnánk, mi lesz a dolog kimenetele (lásd Példabeszédek 3:5–7). Ahhoz, hogy gyümölcsöt teremjünk, az Úrba vetett bizalmunknak erősebbnek és tartósabbnak kell lennie, mint a saját érzéseinkbe és élményeinkbe vetett bizalomnak. [...]”

Amikor bízol és hitet gyakorolsz Őbenne, Ő segíteni fog.”

Richard G. Scott elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából: „Trust in the Lord,” *Liahona*, Jan. 1996, 15.

„Minek a megtétele helyes
ez esetben? És mit lenne
helyes mondani?”

Írta: Jeffrey R.
Holland elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

MEGGYŐZŐDÉS ÉS KÖNYÖRÜLET

*Az, hogy miként reagálunk bizonyos emberekre
és helyzetekre, tökéletesen tükrözi a vallási hitelveinket
és evangéliumi kötelezettségeinket.*

Egyszer megkértek, hogy mondjak beszédet egy cöveki, egyedülálló felnőtteknek szóló áhítaton. Amint beléptem a cövekközpont hátsó ajtáján, körülbelül ugyanabban az időben egy 30 év körüli fiatal nő lépett be az épületbe. Még a kápolna felé áramló tömeg ellenére sem volt nehéz kiszűrni őt. Ha jól emlékszem volt néhány tetoválása és jó pár fül- és orrkarikája. Tüskés frizurát viselt, mely a jégkásák összes kapható színárnyalatát felvonultatta, a szoknyája túl rövid volt, a blúzán a kivágás pedig túl mély.

Vajon ez a nő egy viaskodó lélek, aki nem a mi hitünket vallja, és aki idekeveredett – vagy még jobb, valaki elhozta magával – erre az áhítatra az Úr irányítása alatt azzal a szándékkal, hogy segítsen neki meglegelni azt a békét és evangéliumi útmutatást, amelyre szüksége van az életében? Vagy vajon ő is egyháztagnak, aki talán eltávolodott egy kicsit néhány olyan elvárástól és normától, melyre az egyház a tagjait ösztönzi, de aki, szerencsére, még mindig kapcsolatban áll az egyházzal, és úgy döntött, aznap este eljön arra a tevékenységre?

Akárhogy is reagáljon valaki e fiatal nő láttán, a szabály örökérvényű, miszerint minden emberi kapcsolatunkban és tettünkben tökéletesen tükröznünk kell a vallási hitelveinket és az evangéliumi kötelezettségeinket. Így bármely helyzetre adott reakciónknak jobbá kell tennie az adott helyzetet, nem pedig rontani azon. Nem cselekedhetünk vagy reagálhatunk úgy, hogy azzal nagyobb bűnt követünk el, mint ebben az esetben a másik fél. Ez nem azt jelenti, hogy nem lehet véleményünk, hogy nincsenek normáink,

hogy teljesen figyelmen kívül hagyjuk a „tedd ezt” vagy „ne tedd azt” isteni parancsolatokat. Azt viszont jelenti, hogy e normák szerint kell élnünk, és igazlelkű módon kell megvédenünk a „tedd ezt” és „ne tedd azt” parancsolatokat, legjobb képességeink szerint, ahogyan a Szabadító is betartotta és megvédte azokat. Ő pedig mindig azt tette, amire szükség volt ahhoz, hogy jobbá tegye a helyzetet – az igazság tanításától kezdve, a bűnösöknek való megbocsátáson át, a templom megtisztításáig. Nem kis ajándék tudni, hogyan tegyük ezt helyesen.

Így hát a szokatlan öltözetet és frizurát viselő új ismerősünk esetében először is arra kell emlékeznünk, hogy ő Isten leánya, és örök értékkel rendelkezik. Azzal kezdjük, hogy emlékezünk, ő is valakinek a lánya itt a földön, és más körülmények között akár az én lányom is lehetne. Azzal kezdjük, hogy hálát adunk, hogy eljött egy egyházi tevékenységre, nem pedig elkerülte azt. Röviden, megpróbáljuk a tőlünk telhető legjobbat kihozni *magunkból*, abban a reményben, hogy segíthetünk neki is kihozni a legjobbat *magából*. Elmondunk magunkban egy csendes imát: Mit lenne helyes tenni ebben az esetben? És mit lenne helyes mondani? *Végül* mi fogja jobbá tenni ezt a helyzetet és őt? Azt hiszem, hogy feltenni e kérdéseket, és valóban megpróbálni azt tenni, amit a Szabadító tette, az, amire Ő is célzott, amikor ezt mondta: „Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!” (János 7:24).

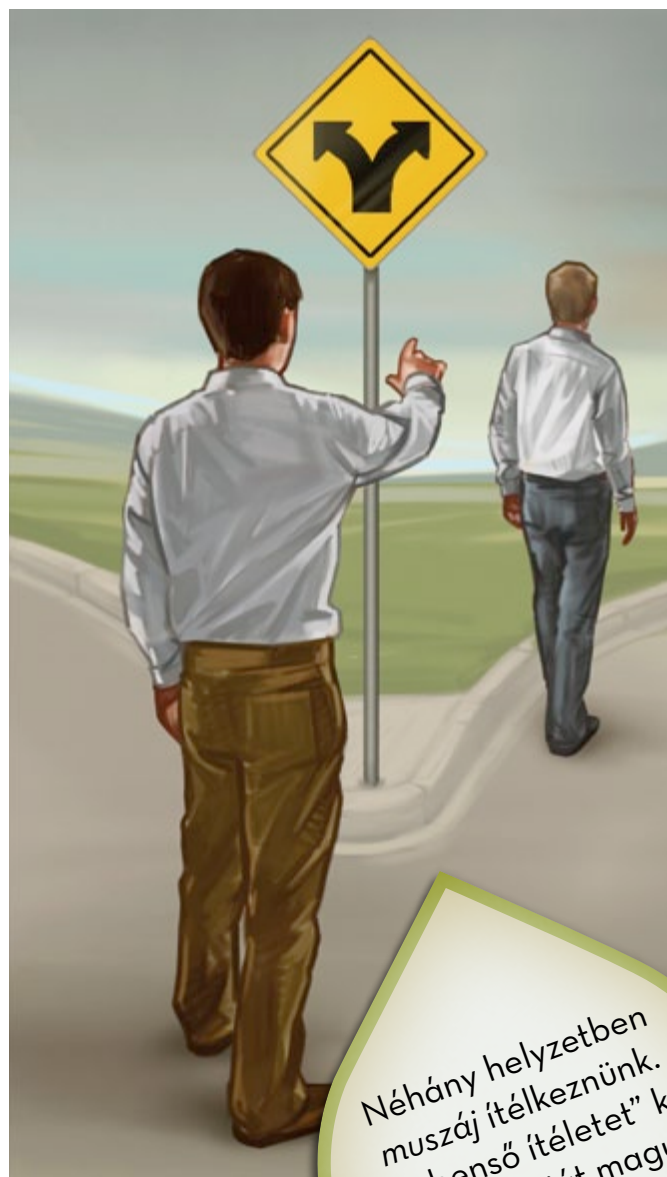
Ez eszünkbe juttatja, hogy míg kinyújtjuk kezünket az elkóborolt bárány felé, és segítünk neki visszatalálni,

komoly felelősségünk van azon 99 felé is, akik nem kóboroltak el – valamint a Pásztor kívánságai és akarata felé. Van egy akol, és mindannyiunknak a kerítésen belül kellene lennünk, sőt, az még védelmet és áldásokat is nyújt számunkra. Fiatal fivéreim és nőtestvéreim! Ez az egyház soha nem „butíthatja le” a tanát a társadalom kedvéért, politikai célszerűségből, vagy bármilyen más okból. Csak a kinyilatkoztatott igazság magaslata nyújt számunkra bármiféle talapzatot, melyre felemelhetjük a szenvedőt vagy az elhagyatottat. Könyörületünket és szeretetünket – kereszténységünk alapvető jellemvonásait és követelményeit – *soha* nem szabad a parancsolatokban való megalkuvásnak értelmezni. Ahogyan a csodálatos George MacDonald mondta egyszer, az ilyen helyzetekben „nem azt várják tőlünk, hogy elmondjuk mindazt, amiben [hiszünk], hanem azt várják, hogy még csak ne is [tűnjünk] olyannak, amiben nem [hiszünk]”¹.

Amikor ítélkeznünk kell

E témával kapcsolatban előfordulhatnak félreértések, különösen a fiatalok körében – talán a ti korosztályotokban, vagy a fiatalabbak között –, akik úgy gondolják, semmi felett sem szabadna ítélkeznünk, semmit sem minősíthetünk. Segítenünk kell egymásnak ebben, mert a Szabadító világosan megmondta, hogy néhány helyzetben ítélkeznünk *kell*, és kötelességünk ítélkezni – ahogyan Ő mondta: „Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé” (Máté 7:6). Ez nagyon úgy hangzik nekem, mint egy ítélkezés. Az elfogadhatatlan alternatíva az, hogy behódolunk a modern világ rugalmas erkölcsének, amely azt sugallja, hogy tulajdonképpen semmi sem örökérvényű vagy különlegesen szent, és ezért egyetlen helyzet vagy ügy sem jelent többet egy másíknál. Jézus Krisztus evangéliumában azonban ez egyszerűen nem igaz.

Az értékelés eme folyamatában nem arra szólíttatunk fel, hogy másokat elítéljünk, hanem hogy olyan mindennapi döntéseket hozunk, melyek bírálatot tükröznek – és reményeink szerint jó bírálatot. Dallin H. Oaks elder egyszer „közbenső ítéletként” utalt az ilyesfajta döntésekre, melyeket gyakran meg kell hoznunk saját magunk és mások biztonsága érdekében, a „végső ítélettel” szemben, melyet kizárólag Isten hozhat, aki minden dolgot tud.² (Ne feledjétek, a

Néhány helyzetben muszáj ítélkeznünk. „Közbenső ítéletet” kell hoznunk saját magunk és mások biztonsága érdekében.

korábban idézett szentírásban a Szabadító azt mondta, ezeknek „igaz ítéleteknek” kell lenniük, *nem* önelégült ítéleteknek, ami egy teljesen más dolog.)

Például senki sem hibáztatna egy szülőt, aki nem engedi a gyermekének, hogy kiszaladjon a forgalmas útra. Akkor hát miért hibáztatnánk egy szülőt, aki törődik azzal, hogy a gyermeke, valamivel idősebb korában, mikor jön haza este, hány évesen kezd el randevúzni, kipróbálja-e a kábítószeret és a pornográfát, vagy elkövet-e szexuális bűnt? Nem! Döntéseket hozunk, kiállunk az értékeink mellett és megerősítjük azokat – röviden: „közbenső ítéleteket” hozunk folyamatosan, vagy legalábbis ezt kellene tennünk.

„Nekik talán nincs önrendelkezésük?”

A fiatalok eltűnődhetnek egy-egy, az egyház által megfogalmazott álláspont vagy meghozott irányelv egyetemes alkalmazhatóságáról, mondván: „Nos, mi tudjuk, hogyan kell viselkednünk, de miért kellene másokat is erre kényszerítenünk? Talán nincs önrendelkezésük? Vajon nem vagyunk-e önelégültek és ítélkezők, amikor ráerőltetjük másokra a hitelveinket, és azt követeljük, hogy hozzánk hasonlóan ők is egy bizonyos módon cselekedjenek?” Ilyen helyzetekben finoman el kell tudnotok magyarázni, hogy néhány tantételt miért kell megvédeni és néhány bűn ellen miért kell fellépni, *akárhol is forduljon elő*, mert a szóban forgó ügyek és törvények nem csupán társadalmi és politikai, hanem örök következményekkel is járnak. És bár nem szeretnénk megsérteni azokat, akik tőlünk eltérő elveket vallanak, Istent még annál is kevésbé szeretnénk megsérteni.

Egy kicsit olyan ez, mint amikor egy tinédzser azt mondja: „Most, hogy tudok vezetni, tudom, hogy meg kell állnom a piros lámpánál, de vajon tényleg ítélkeznünk kell mások felett, és rá kell vennünk őket, hogy ők is megálljanak a piros lámpánál?” Nos, ilyenkor el kell magyaráznunk, hogy – igen – miért is reméljük, hogy *mindannyian* megállnak a piros lámpánál. Mindezt pedig úgy kell tenetnek, hogy nem alázzátok meg azokat, akik vétkeznek,

vagy akik másban hisznek, mint mi, mert, igen, nekik valóban van erkölcsi önrendelkezésük. Soha ne higgyétek azonban, hogy nincs veszély, ha valaki úgy dönt, nem engedelmeskedik.

Fiatal barátaim, sokféle hitelv létezik ebben a világban, és mindenkinek van erkölcsi önrendelkezése, de senki sem tehet úgy, mintha Isten nem szólna hozzánk e témákkal kapcsolatban, vagy mintha a parancsolatok csak akkor számítanának, ha közmegegyezés van felőlük.

Nem ismerek fontosabb képességet és nagyobb feddhetetlenséget annál, mint amikor ezen az óvatos ösvényen járunk – kiállunk erkölcsileg amellett, amit Isten kijelentett, és a törvények mellett, melyeket adott számunkra, mindezt pedig könyörülettel, megértéssel és nagy jószívúsággal tesszük. Igazán nehéz feladat tökéletesen különbséget tenni a bűn és a bűnös között! Kevés olyan megkülönböztetésről tudok, amit ennél nehezebb megtenni – és néha még nehezebb elmagyarázni –, de pontosan ezt kell megpróbálnunk szeretetteljesen. ■

A 2012. szeptember 9-i EOSZ áhítat átdolgozása. A teljes beszéd megtekinthető angol nyelven „Izráel, Istened szőlő” címmel a cesdevotionals.lds.org oldalon.

JEGYZETEK

1. George MacDonald, *The Unspoken Sermons* (2011), 264.
2. Lásd Dallin H. Oaks, “Judge Not” and “Judging,” *Ensign*, Aug. 1999, 6–13.

„Tudom, hogy meg kell állnom a piros lámpánál, de vajon tényleg ítélkeznünk kell mások felett, és rá kell vennünk őket, hogy ők is megálljanak a piros lámpánál?”

Írta: David Dickson
Egyházi folyóiratok

MEGBOCSÁTANI AZ ALAKNAK A TÜKÖRBEN

Ha már bűnbánatot tartottunk, és azt érezzük, hogy az Úr megbocsátott nekünk, akkor miért olyan nehéz néha megbocsátani saját magunknak?

A fejlődés lépésenként történik

A mai modern korban élő emberek többsége számára szinte elképzelhetetlen az élet elektromos világítás nélkül. Egy sötét szobát egyetlen kattintással megtölthetünk fényvel. Egyszerű feladatok, melyeket nem is olyan rég csupán a hajnal beálltával vagy pislákoló gyertyafénynél lehetett elvégezni, ma már könnyen megoldhatók egy találmány segítségével, melyet közel sem volt könnyű tökéletesíteni.

Thomas Edison évekig dolgozott rajta és próbált ki több mint 1000 különböző anyagot, mielőtt rátalált volna arra az izzószálra (a villanykörte közepén lévő vékony fémszála), amely tartós és megfelelő fényt tud biztosítani. Az örök optimista Edison úgy tekintett minden olyan anyagra, amely nem működött, mint egy újabb lépésre a megfelelő anyag megtalálása felé. És amikor elérte célját, a világ örökre megváltozott.

Nézzünk magunkba!

Számtalan olyan inspiráló történet létezik sportolókról, gondolkodókról, művészekről és sok más emberről, akik tudták, hogyan tanuljanak a hibájukból és ne adják fel. Próbálkozz, próbálkozz, próbálkozz, és akkor majd sikerrel jársz – ez az a történet, amibe látszólag soha nem fáradunk bele. Kivéve, ha az adott történet főhősei éppen mi vagyunk.

A parancsolatok betartása terén túl sokan követelnek maguktól állandó tökéletességet. Olyan ez, mintha azt várnánk, hogy előálljunk a következő

egymillió dolláros találmánnyal anélkül, hogy bármilyen változtatást is kellene eszközölnünk az eredeti tervrajzon, vagy megnyerjük a világbajnokságot anélkül, hogy egyetlen játékot is elveszítenénk az évad során. Amikor bünt követünk el és alatta maradunk az elvárásainknak, igen gyakran nem bocsátunk meg saját magunknak és tovább próbálkozunk.

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben, ezt tanította: „Amikor az Úr azt kívánja, hogy minden embernek megbocsássunk, annak részét képezi az önmagunknak való megbocsátás is. Néha a világon élő összes ember közül annak a legnehezebb megbocsátani – pedig talán neki lenne a legnagyobb szüksége a bocsánatunkra –, aki visszatekint ránk a tükörből.”¹

Átalakult lélek

De hogyan tudjuk ezt megtenni? Ammon, a Mormon könyvebeli próféta életének tanulmányozása segítséget nyújthat ebben.

Ammon misszionáriusi élményei a lámániták között legalább olyan

csodával határosak mint amilyen inspirálóak. A király nyájának megvédése, a Lamóni király előtti prédikálása, az evangélium megismertetése egy egész nemzettel, mind-mind Ammon életének és szolgálatának nagyszerű inspiráló történetei a szentírásokban.

Ammon azonban nem volt mindig az az igazlelkű, hittel teli ember, aki hatalommal prédikált a lámánitáknak. Komoly hibákat követett el. Móziás egyik fiaként Ammon egykor másokkal együtt „az egyház elpusztítására [törekedett], és arra, hogy az Úr népét félrevezesse, ellentétben Isten... parancsolataival” (Móziás 27:10).

Ammon, fivéreivel és az ifjabbik Almával együtt, annyira rombolták Isten munkáját, hogy az Úr egy angyala jelent meg nekik, és úgy beszélt hozzájuk, „mintha mennydörgés hangján szólt volna, mely megrengette a földet, melyen álltak” (Móziás 27:11), bűnbánatra intve őket.

Ammonnak nyilvánvalóan komoly vétkei voltak, melyeket meg kellett bánnia, és ezt meg is tette. Vajon mi történt volna, ha nem bocsájt meg saját magának? Mi lett volna, ha soha nem megy misszióba, azt gondolván, hogy ehhez már túl késő? Ha nem tette volna, akkor sok évvel később nem tudott volna fivéreivel örvendezni a lámániták között elért sikereik felett. „Most íme, körülnézhetünk, és láthatjuk fáradozásaink gyümölcsseit; és ezek vajon kevesek? – kérdezte Ammon a fivereitől. – Azt mondom nektek, hogy nem kevés, hanem sok van; igen, és tanúi lehetünk az őszinteségüknek, mert szeretettel vannak

HELYRE- ÁLLÍTVÁ

Shayne M. Bowen
elder a Hetvenektől
arról tanított, hogy
az engesztelés

hogyan tudja helyreállítani és meg-
szentelni az életünket. Tekintsd meg
a „Helyreállítva” című videót az lds
.org/pages/mormon-messages#reclaimed
oldalon.

testvéreik iránt, és irántunk is” (Alma 26:31). Emberek ezrei ismerték meg az igazságot a misszionáriusi erőfeszítéseiteknek köszönhetően.

Az elcsüggedés veszélye

Még az egyházi vezetők világos tanácsa és a szentírások példái ellenére is vannak közöttünk néhányan, akik azt hiszik, hogy az engesztelés rájuk nem vonatkozik, és őket már nem lehet megmenteni. Nem tudják letenni saját bűntudatuk nehéz terhét még az őszinte bűnbánat után sem. Néhányan még a próbálkozással is felhagynak.

Azt gondolják, miért küzdjék fel magukat a földről, ha utána úgymint elesnek újra. Pontosán ez az, amit az ellenség el akar hitetni velünk. Az ilyesfajta gondolat nem csupán bénító lelkileg és érzelmileg egyaránt, hanem teljesen hamis is.

A szentírások azt tanítják, hogy a Szabadító engesztelése végtelen

és mindenki számára elérhető. „No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gypjű” (Ésaiás 1:18). *Sikerülhet.* Újra próbálkozhatunk. És az Úr segíteni fog bennünket minden egyes lépésnél.

Soha nincs túl késő

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából világos tanácsot adott azzal kapcsolatban, hogy ne mondjunk le saját magunkról. „[A] kárhány lehetőséget szalasztottatok el, akármennyi hibát vétettetek, vagy akármennyi tehetségről vélitek, hogy hiányzik belőletek, és akármilyen messzire gondoljátok, hogy eltávolodtatok az otthonotoktól, családotoktól és Istentől, tanúságot teszem, hogy nem kerültetek ki az isteni szeretet hatóköréből. Nem tudtok olyan mélyre süllyedni, ahová ne érne el Krisztus engesztelésének végtelen fénye.”²

Holland elder továbbá azt tanítja, hogy tartsuk szemünket Isten jóságán: „A hit képlete a kitartás, a tovább dolgozás, a véghezvitel, és a

ALKOHOLOS FILC

Írta: Dani Dunaway Rowan

A hibáinknak nem kell kitörölhetetlen nyomot hagyniuk. Megéri lemosni a kezünkről, még akkor is, ha fájdalmas.

korábbi órák vélt vagy valós sérelmeinek semmivé foszlása a végső jutalom bőségében.”³

Reménnyel telve

Bár a bűnt soha nem szabad könnyelműen venni, a bűnbánat lehetősége valóságos. A megbocsátás valóságos. A Szabadító engesztelése megadja számunkra az esélyt, hogy tiszta lappal tudjunk újrakezdeni. Ammonhoz hasonlóan te is nyerhetsz megbocsátást.

Valóban reménykedhetünk fényesebb napokban. Pál apostol azt tanította: „A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővölködjetek a reménységben a Szent Lélek ereje által” (Rómabeliek 15:13).

A bűnbánat ajándékának köszönhetően mindannyian újra hihetünk saját magunkban. ■

JEGYZETEK

1. Dieter F. Uchtdorf: Az irgalmasok irgalmaságát nyernek. *Liahóna*, 2012. máj. 75.
2. Jeffrey R. Holland: A szőlőskerti munkások. *Liahóna*, 2012. máj. 33.
3. Lásd Jeffrey R. Holland: A szőlőskerti munkások. 32.

Egy héttel a gimnáziumi ballagásom után az ország másik felébe költöztem, hogy a nővérem családjánál töltsöm a nyarat, mielőtt megkezdem ősssel a főiskolát.

Szereztem néhány új barátot. A legtöbben közülük főiskolások vagy idősebbek voltak. Szombat este két barátom felvett a házuknál, hogy együtt elmenjünk meghallgatni egy jó zenekart, amely az egyik helyi szórakozóhelyen játszott.

Amikor leparkoltunk, egy kicsit ideges lettem, de nem akartam ellenezni vagy elrontani az estét. Amikor beléptünk a klubba, a pult mögött álló férfi elkérte és megnézte a jogosítványomat, majd minden figyelmeztetés nélkül mindkét kézfejemem végighúzott egy fekete alkoholos filcet.

Döbbsenten néztem, mi történik. Rájöttem azonban, hogy azért jelölte meg a kezemet, hogy jelezze, túl fiatal vagyok ahhoz, hogy alkoholt vásároljak a bárpulznál.

Azonnal kényelmetlenül éreztem magam. A körülöttünk lévő emberek ittak és dohányoztak.

Sajnálattal ismerem be, hogy nem voltam elég bátor ahhoz, hogy azonnal elmenjek onnan. Körülbelül 30 perccel később az egyik barátom megkérdezte, hogy jól vagyok-e. Beismertem, hogy zenétől és a füsttől megfájdult a fejem. Erre ő felajánlotta, hogy hazavisz, amit én hálásan elfogadtam.

Amikor hazaértem, berohantam a nővéremék fürdőszobájába, és addig sikáltam a fekete nyomokat a kezemen,

hogy már fáj. Másnap ezzel a kézzel fogok venni az úrvacsorából, ezért kétségbeesetten küzdöttem azért, hogy tiszta legyen. De akárhogy próbálkoztam, két halvány fekete vonal továbbra is látszott a felhorzsolt, rózsaszín bőrömön.

Mielőtt lefeküdtem volna, megbocsátásért imádkoztam, amiért nem volt bátorságom eljönni onnan – vagy még helyesebben azért, hogy nem volt bátorságom alapból elkerülni azt a helyet. Megígértem Mennyei Atyámnak, hogy soha nem hagyom, hogy újra ilyen helyzetbe kerüljek.

Másnap reggel szinte teljesen el tudtam tüntetni a filc nyomait, így a kezeim majdnem tökéletesen tiszták voltak, amikor vettem az úrvacsorából. Arra gondoltam, a bűn mennyire hasonlít azokhoz a fekete nyomokhoz. Erőfeszítést igényel, sőt, fájdalmas is lehet, de meg tudjuk bánni a bűneinket és eltörölhetjük azokat az engesztelés ereje által, és nem lesznek fekete foltok az életünkön. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Utahban él.

BECSÜLETESSÉG ÉS FEDDHELETLENség

Krisztus tanítványaként e személyes jellemvonások megmutatják, hogy ki is vagy valójában.

Írta:
ifj. Christoffel
Golden elder
a Hetvenektől

Egy amerikaifutball-bajnokság egyik döntő mérkőzésén Joseph B. Wirthlinnek „meghatározó élményben” volt része, ahogy ő nevezte.

„[N]ekem kellett a labdával a középvonalra futni, hogy megkapjuk a pontot – mondta. – Átvettem a labdát, és rávettem magam a vonalra. Tudtam, hogy közel vagyok a gólvonalhoz, de nem tudtam, milyen közel. Bár az emberkupac alá voltam szorulva, az ujjaimmal pár centivel arrébb nyúltam, és már éreztem is. A gólvonal öt centire volt.

Abban a pillanatban kísértést éreztem, hogy kicsit előrébb toljam a labdát. Megtehettem volna. [...] Ekkor azonban eszembe jutottak édesanyám szavai. »Joseph – mondta nekem gyakran –, tedd azt, ami helyes, nem számít, milyen következményekkel jár. Tedd azt, ami helyes, és a dolgok jóra fordulnak majd.«

Iszonyatosan szerettem volna, hogy meglegyen a pont. Bár szerettem volna hős lenni a barátaim szemében, ... ennél is jobban vágytam arra, hogy édesanyám szemében legyek hős. Így hát ott hagytam a labdát, ahol volt – öt

centire a gólvonaltól.”¹ Wirthlin elder (1917–2008) később a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként szolgált.

Tedd azt, ami helyes!

Wirthlin elder döntése kiválóan példázza, milyen az, amikor valaki nem köt kompromisszumokat a becsületesség terén. A becsületesség és a feddhetetlenség próbára teszik a jellemünket. Megkövetelik tőlünk, hogy mindig azt tegyük és mondjuk, ami helyes, akármilyen körülmények között is legyünk, és akármit is gondoljanak rólunk mások.

A fiatalság erősségéért egyik normája a becsületesség és feddhetetlenség. Utolsó napi szentként és Krisztus követőjeként elvárják tőled, hogy „légy becsületes magaddal, másokkal és az Úrral szemben. A becsületesség azt jelenti, hogy azt választjuk, hogy semmilyen módon nem hazudunk, lopunk, csalunk vagy vezetünk félre másokat. [...]

A becsületességhez nagyon szorosan kapcsolódik a feddhetetlenség. A feddhetetlenség azt jelenti, hogy mindig azt gondoljuk és tesszük, ami helyes, akármilyen következményekkel is járjon. Amikor feddhetetlen vagy, akkor is hajlandó vagy a normáid és hitelveid szerint élni, ha senki nem figyel.”²

Válj tanítvánnyá!

A halandó élet eme próbatételi állapotában az a célunk, hogy „szentté [váljunk]... Krisztus engesztelése által” (Móziás 3:19). Szentté válni nem jelent se többet, se kevesebbet annál, mint hogy Krisztus igaz tanítványává váljunk. Ez nem olyan nehéz, mint talán gondoldod; valószínűleg már tudod is, hogy teheted ezt meg. Mindazonáltal erőfeszítéssel jár,

és ez az erőfeszítés olykor sokat követel a részünkről. De meg tudjuk tenni.

A Mormon könyve azt tanítja: „Mert íme, Krisztus Lelke minden embernek megadatott, hogy különbséget tehesen jó és gonosz között; megmutatom tehát nektek, hogy mi módon ítélezzetek; mert minden dolog, mely jócselekedetre hív, és arra ösztönöz, hogy higgyünk Krisztusban, azt Krisztus hatalma és ajándéka küldi, tehát tökéletes tudással tudhatjátok, hogy Istentől való” (Moróni 7:16).

Krisztus tanítványaként könnyen rájöhetsz, hogyan beszélj vagy cselekedj, ha felteszed magadnak a következő kérdést: „Mit tenne Jézus?” A kérdést benyomások fogják követni, és ha ezek szerint cselekszel, tanúságot fogsz szerezni arról, hogy helyesen cselekedtél. Az is igaz azonban, hogy néha egy ideig várnod kell a becsületes tetteidet követő valós következményekre és áldásokra.

Légy teljesen becsületes!

A fiatalság erősségéért a következőkre emlékeztet: „A becstelenség kárt okoz neked és másoknak is. Amikor hazudsz, lopsz, elcsensz valamit a boltból vagy csalsz, kárt okozol a lelkedben és a másokkal való kapcsolataidban. A

A napi szentírás-tanulmányozás, valamint az élő próféták tanításainak alkalmazása építik bennünk a becsületességet és a feddhetetlenséget.

becsületesség növeli a jövőbeli lehetőségeidet és azon képességedet, hogy a Szentlélek irányítását élvezd.”³

Az őszinte feddhetetlenség és teljes becsületesség valódi mércéje az, amit akkor teszel, amikor senki sincs körülötted, aki tudhatná, hogy mit gondolsz, mondasz vagy teszel. Az Úr Jézus Krisztus igaz tanítványaiként nem lehetünk kevesebbek vagy cselekedhetünk másként annál, mint amit a Szabadító mutatott nekünk. Megadatott nekünk a Szentlélek páratlan ajándéka. A Szabadító ezt tanította: „Ama vígasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek” (János 14:26).

Szabadítónk hatalmas erővel ruházott fel bennünket, mely erő a napi imádkozásból, szentírás-tanulmányozásból, valamint az élő próféták és apostolok szavainak olvasásából ered. E pozitív napi gyakorlatok építik bennünk a becsületességet és a feddhetetlenséget. Ne feledd: Krisztus tanítványaként és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaként becsületességed a feddhetetlenséged kifejeződése, és megmutatja, ki is vagy valójában. ■

JEGYZETEK

1. Joseph B. Wirthlin: Leckék, melyekre az élet tanított. *Liahóna*, 2007. máj. 46.
2. *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2011). 19.
3. *A fiatalság erősségéért*. 19.

VISSZAVITTEM BECSÜLETTEL

Nem akartam tolvaj lenni, még véletlenül sem.

Írta: Valerie Best

Miután késő délután befejezödtek az óráim, megálltam egy kis régiségboltnál, mielőtt hazamentem volna – ezt mindenképpen el szerettem volna intézni a heves eső ellenére. Én voltam az egyetlen vevő a boltban, így az eladó hölgy azonnal segített megvásárolnom a lámpát, melyet korábban kinéztem.

Amikor kinyitott egy zacskót, hogy elcsomagolja az árut, észrevettem a pulton kiállított színes karkötőket. Éppen felemeltem egyet, amikor a lámpát a zacskóba helyezte, ám egy óvatlan mozdulattal lesöpörte a pultról a karkötők felét, amelyek lehullottak a padlóra. Az eladó kicsit idegesnek látszott, de beütötte az összeget, én pedig kifizettem. Elindultam az üzletből, egyik kezemben esernyővel, a másikban a bevásárlózacskóval.

Hazasétáltam, levettem a csizmámat, és betettem egy kis zenét. Ahogy kiemeltem a lámpát, észrevettem valamit a zacskó alján. Egy piros karkötő volt az. Valószínűleg beleesett a pultról a zacskóba. Elmosolyodtam, arra gondolva, mennyire emlékeztet ez a pillanat egy történetre a régi *Fiatal Nők kézikönyvből*: „*Ekkor Valerie-nek eszébe jutott a Babérkoszorú osztályban hallott lecke.*”

Rádobtam a karkötőt az ágyamra, majd bedugtam a lámpát. Ragyogó fénye melegséggel töltötte be a szobát azon a szürke délutánon. Kinéztem az ablakon. Még erősebben esett, amitől a korábban lehullott hó kezdett piszkos latyakká változni.

Ránéztem a karkötőre. Cseresznye-piros volt. Felhúztam a csuklómra. Az árcédula még mindig ott lógott rajta – 20 dollár. Hát persze, hogy visszaviszem. Meg sem fordult a fejemben, hogy nem teszem. Levettem és rátettem egy könyvkupac tetejére, melyet már egy ideje el akartam pakolni. Átmentem a másik szobába, hogy készítek egy bögre forró csokoládét.

Ezután visszatértem.

Milyen régóta is tervezem, hogy elpakolom azokat a könyveket? Egy ideje. Mennyi ideig fog ott állni vajon az a karkötő, mielőtt visszaviszem?

Szándékomban állt visszavinni. De mikor fogok rá sort keríteni? Vajon addig várok majd, amikor már kínos lesz visszavinni? Vajon megfeledekzem róla?

Még tovább hezitáltam. Ismét kinéztem az ablakon. Arra gondoltam, hogy épp csak felmelegedett a lábam. Eszembe jutott a finom forró csokim.

Ezután megfogtam a karkötőt, visszahúztam a csizmámat, és elindultam az üzletbe.

Amikor megérkeztem, az eladó éppen egy másik vevőt szolgált ki. Megálltam és vártam. Amikor felszabadult, elővettem a karkötőt a kabátzsebemből, és elmagyaráztam, hogyan került oda. A hölgy kicsit meglepődve, zavartan nézett, majd megköszönte, és ennyi volt. Nem ajánlott jutalmat a becsületességemért. Nem hálálkodott

sokáig. És senki sem látta, amit tettem.

Miközben hazafelé sétáltam, arra gondoltam, hogy én mindig is becsületes embernek tartottam magamat. Ez egy olyan tulajdonság, melyet nagyra értékelek és másokban is keresek. A valódi becsületesség azonban, csak úgy mint a valódi szeretet és a valódi jószívűség, tetteket kíván. Akármilyen

tisztességesek és igazak voltak is a szándékaim, igazán becsületessé csak akkor váltam, amikor visszahúztam a csizmámat és a szándékaimat tettekre váltottam.

Éreztem a csupasz csuklómat a kabátom zsebében, és nem tudtam megállni, hogy el ne mosolyodjak. ■
A szerző az USA-ban, New Yorkban él.

A SZÖVETSÉGEK EREJE

Mi jut eszedbe, amikor a *szövetség* szót hallod? Ha azt válaszolnád, hogy „kétirányú ígéret”, helyesen gondolnád.

Mindazonáltal a Mennyei Atyánkkal kötött szövetség ennél sokkal többet is jelent. Abban a szent ígéletben hatalom, erő, biztonság és béke rejlik. Amikor időt szánsz arra, hogy elgondolkozz a szövetségeken, amelyeket kötöttél és kötni fogsz az életedben, és amikor betartod a te részedet, elkezdesz másképp érezni és élni. A szövetségek befolyásolják a cselekedeteidet és inspirálnak a döntéseidben.

Az alábbiakban megmutatjuk, hogy a szövetségek milyen változásokat hoztak néhány fiatal életébe.

„A szövetségek a szív és keskeny ösvényen tartanak téged, és segítenek mélyebben megértened az evangéliumot.”

Marcus A., 17 éves, USA, Utah

„Az a tény, hogy szövetségeket kötöttem Mennyei Atyával, lehetőségeket biztosított a lelki fejlődésre és arra, hogy hithűbb egyháztag legyek. Minden alkalommal, amikor készülök valamit megtenni, azokra a szövetségekre gondolok, melyeket Mennyei Atyámmal kötöttem, és megkérdezem magamtól, hogy betartom-e azokat az ígéreteket, melyeket a keresztlőmkor, illetve a papság elnyerésekor Nekik tettem. A szövetségek, melyeket Mennyei Atyámmal

kötöttem, segítenek erősnek maradnom az evangéliumban és visszatérni Őhozzá egy nap.”

Efraim V., 14 éves, Új-Zéland

„Jól emlékszem a keresztlőm napjára – boldogabb voltam, mint valaha, hiszen az volt az első szövetségem. A következő a papság elnyerése

volt. Akkor is ugyanazt a boldogságot éreztem. Széles mosoly terült el az arcomon, amikor rájöttem, hogy szövetséget kötöttem Istennel. Amikor hallom, hogy más gyerekek kinevetik az egyházat, visszagondolok erre a boldogságra, és eszembe jut, hogy a szövetséget Istennel kötöttem, nem pedig az emberekkel.”

Bradford A., 16 éves, USA, Arizona

„Múlt nyáron gyakran elmentem a templomba, hogy kereszteléseket végezzek a halottakért. Mivel betartottam a szövetségeimet

azáltal, hogy ellátogattam a templomba és azt tettem, ami helyes, áldásokban részesültem. Nagyon izgultam az év végi vizsgák miatt. Elmentem a templomba, és ettől minden jobb lett. A szövetségek betartása megkönnyíti az életet, és sokkal boldogabbá teszi azt.”

McKenna M., 18 éves, USA, Kalifornia

„Amikor diakónusként először osztottam az úrvacsorát, nagyon izgultam. De ekkor eszembe jutott a keresztlőm napja, és ettől éreztem a Szentlelket. Azonnal megnyugodtam, és képes voltam jól elvégezni a feladatomat.”

Seth A., 12 éves, Mexikó, Mexikóváros

„A szövetségek megkötése oly sok áldást hoz nekünk és a családunknak. Például a keresztség képessé tesz minket a változásra, hogy jobbak legyünk. A szövetségek, melyeket Mennyei Atyánkkal kötünk, kiépítik bennünk azt hitet,

VASÁRNAPI LECKÉK
 E havi téma:
Szövetségek és szertartások

A szövetség egy ígéret, ugyanakkor sokkal több is.

VEGYÉL RÉSZT A BESZÉLGETÉSBEN!

Júliusban a szertartásokról és a szövetségekről fogtok tanulni a papsági kvórumokban, valamint a Fiatal Nők és a Vasárnapi Iskola óráin. Készíts egy listát azon szövetségekről, melyeket már megkötöttél, és amelyeket reményeid szerint meg fogsz kötni. Mit árul el ez a lista arról, hogy miként szeretnél élni? Gondolataidat megoszthatod másokkal azáltal, hogy biznyságot teszel otthon, az egyházban, vagy a közösségi médián keresztül.

AZ ISTENI SZÖVETSÉGEK ERŐS KERESZTÉNYEKET FORMÁLNAK

„Mindannyiótokat arra ösztönöznék, hogy váljatok érdemessé és nyerjétek el minden lehetséges papsági szertartást, majd pedig hithűen tartsátok be a szövetség által tett ígéreteket. A megpróbáltatás idején elszántan ragaszkodjatok szövetségeitekhez, és tanúsítsatok szigorú engedelmességet. Akkor majd kérhettek hitelt, semmit sem kételkedve, szükségleteitek szerint, és Isten válaszolni fog. Támogatni fog titeket.”

D. Todd Christofferson elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából: A szövetségek ereje. Liahóna, 2009. máj. 22.

melyre szükségünk van ahhoz, hogy hűek maradjunk az evangéliumhoz.”
Naomi A., 15 éves, Mexikó, Guadalajara

„Nagyon sok áldást kaptam azért, mert betartottam a szövetségeimet. A keresztemelési szövetségeimnek köszönhetően a Szentlélek segített meghoznom bizonyos döntéseket. Az a szövetség, melyet a papság elnyerésekor kötsz, arra irányuló elkötelezettség, hogy a papságot mások megsegítésére és szolgálatára fogod

használni. A szolgálat segít megerősíteni a biznyságodat.”

Erik N., 15 éves, Kanada, Alberta

„Nem teheted meg, hogy azt csinálsz, amit akarsz, majd pedig elváród Istentől, hogy Ő megtartsa az ígéret rá eső részét. Azért vár el olyan sokat tőled, mert tudja, mire vagy képes. Ez segít egy magasabb szinthez ragaszkodnom.”

Jolee H., 15 éves, USA, Colorado

BALRÓL: FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓK: CHRISTINA SMITH ÉS CRAIG DINIOMOND © IRI, RÉSZLET A KRISZTUS ELHÍVÁSA PÉTER ÉS ANDRÁST CÍMŰ FESTMÉNYBŐL... KÉSZÍTETTE: HARRY ANDERSON © IRI

KEDVENC

CSALÁDI ESTEK

VIGYÁZAT!

LELKI SZUPERHŐSÖK

Idén rengeteg szuperhős látogatott el az otthonunkba hétfő esténként! Mindegyik szuperhős hasonlított az egyik családtagunkra, volt különleges szuperereje, és fontos biztonságerősítő leckét tanított, ami arra buzdított minket, hogy javítsunk a közöttünk lévő kapcsolatokon.

Például az egyik héten Média Manó arról tanított, hogyan óvjuk meg a szemünket a helytelen filmektől, tv-műsoroktól és magazinoktól. Egy másik héten Fitt Hölgy elmagyarázta, hogyan alakíthatunk ki emberi szupererőt azáltal, hogy rendszeresen végzünk testedzést. Csendes Légy, a légynek öltözött szuperhős, arról tanított, hogy ne zümmögj állandóan, hanem *légy* áhítatos az egyházban és otthon. Csacsogó Csajsi elmagyarázta, mikor és hogyan dicsérjünk meg másokat. Hálás Hajadon, Csináld Magad Csávó, Szentírás Szakértő, Pimaszmentes Panna, Misszionárius Manus és még számos más szuperhős is részt vett a családi esti leckéinken.

Hálás vagyok, hogy a családom tagjai mélyen és alaposan elgondolkodtak azon, hogy mely családon belüli problémáról tanítanak majd szuperhősként. Mindannyian nagyon vártuk a családi estet, és csodás élményben volt részünk minden egyes szuperhős látogatása során. Hálás vagyok, hogy minden alkalommal, amikor elgondolkodtunk egy problémán a

családunkban, Mennyei Atyánk sugalmazást adott arra, hogy miként tanítsuk egymást még hatékonyabban. Ezek olyan szuperhős emlékek, melyeket örökre nagy becsben fogunk tartani. ■
Victor W., USA

A BÁTÝÁM BIZONYSÁGA

Édesanyám mindennap délután 3-tól éjjel 11-ig dolgozik. Bár nem tudott otthon lenni hétfő esténként, a bátyám és én úgy döntöttünk, hogy családi estet tartunk – csak mi ketten. A bátyám nyolc éven át volt kevésbé tevékeny, de nemrégiben elkezdett hitoktatásra járni és úgy döntött, hogy az egyik hétfői esténkre ő fog üzenettel készülni. A Mormon könyvből osztott meg egy olyan lelki gondolatot, amely nekem soha nem jutott eszembe, pedig négy évet jártam hitoktatásra és a Személyes fejlődésem is munkálkodtam. Olyan lelkeséget éreztem, amelyet mindig is reméltem, amikor arra vártam, hogy legyen egy érdemes papságviselő az otthonomban.

Hálás vagyok, hogy Mennyei Atya lehetőséget ad nekem minden héten megerősíteni a családomat a családi est által. Szeretem Jézus Krisztus evangéliumát és örülök, hogy a bátyámmal együtt ebben az alázatteli élményben lehetett részem a családi esten. ■
Isadora A., Brazília

MEGVILÁGOSODVA A SÖTÉTBEN

Soha nem felejttem el azt a családi estet, melyet egyszer áramszünet idején tartottunk. Áram nélkül semmit sem tudtunk olvasni, ezért azt gondoltam, hogy a családi estünk kudarcba fog fulladni.

„Hogyan fogunk családi estet tartani úgy, hogy nem tudunk elolvasni egy üzenetet a *Liahónából*, vagy hogy fogunk világítás nélkül énekelni a himnuszokönyvből?” – gondoltam magamban.

Szerencsére a nővérem megmen-tette a helyzetet. Azzal az ötlettel állt elő, hogy énekeljünk olyan himnuszokat, melyeket kívülről tudunk, majd pedig osszuk meg egymással, amit előző vasárnap tanultunk. Mindannyian megosztottunk egy tantételt, és sokat tanultunk egymástól. Szerintem az a célja a családi esteknek, hogy együtt tanuljunk. Biztos vagyok benne, hogy az Úr nagyon örült, hogy betartottunk azon parancsolatát, hogy tartsunk családi estet – még ha világítás nélkül is kellett megtennünk.

Tudom, hogy az Úr nem akarja, hogy egyedül térjünk vissza a jelenlé-tébe. Azt szeretné, ha a családunkkal térnénk vissza, és hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk ezért, beleértve a heti családi estek megtartását. ■
Hérica S., Brazília

Ezek a tapasztalatok igazolják, hogy a családi est lehet felemelő – és nagyon

szórakoztató!

NYARALÁS A TEMPLOMNÁL

Hatalmas áldások származtak abból, hogy a családommal minden nyári szünetben ellátogattunk a templomba.

Írta: David Isaksen

Norvégiában nőttem fel. A legközelebbi templom Svédországban, Stockholmban volt, 8-10 órányira autóval. Szükségtelen mondanom, hogy minden egyes templomlátogatás alapos tervezést és mérlegelést igényelt. A cövekünk minden évben két templomi utat szervezett a fiataloknak; számos egyház-köztség buszt bérelt, és azzal mentek el a templomba egy-egy hétvégére. Nagyon jó volt más fiatalokkal menni, de a családom és én szerettünk volna egyszer együtt is eljutni a templomba.

Így hát az egyik évben elhatároztuk, hogy Stockholmban töltjük a nyári vakációnkat. Nagyszerű élmény volt, és hamarosan hagyománnyá vált. A templomhoz közeli táborhelyen kempingeztünk. Minden reggel korán keltünk, hogy a többi norvég családdal, akik szintén a templomba jöttek, kereszteleseket végezzünk. Ezután focizással és úszással töltöttük az időnket a táborban.

Ezek a nyarakat ma már szent emlékeként őrzöm. Habár nem laktunk olyan közel a templomhoz, hogy minden hónapban el tudjunk menni oda, mindig különleges

alkalom volt, amikor ellátogathattunk a templomba. És bár az út hosszú és unalmas volt, az Úr megáldott minket az áldozathozatalunkért. Ezek a templomban szerzett lelki élmények segítettek megszeretnem a templomot és annak szertartásait, továbbá közelebb hoztak bennünket egymáshoz a családommal.

Emlékszem, az egyik különleges élményem akkor történt, amikor egy kicsit lázadóbb korszakomat éltem. Úgy éreztem, oly sok hibát látok a szüleimben, és nincs joguk megmondani, hogyan éljem az életemet. Habár érdemesen éltem arra, hogy belépjek a templomba, megkérdezőjeleztem édesapám szerepét a család fejeként. Amikor azonban bementünk együtt a templomba, hogy kereszteleseket és konfirmálásokat végezzünk, nagyon kellemes lelkiséget éreztem. Ahogy az édesapám a fejemre helyezte a kezét, hogy elhunyt emberekért konfirmáljon engem, éreztem, ahogy a Lélek megerősíti bennem, hogy a papság igaz felhatalmazásával teszi ezt. Ez segített felismernem, hogy bár az édesapám nem tökéletes, attól még jó apa, és áldott vagyok, hogy a fia lehetek. Úgy

éreztem, meg kell bánnom a lázadó viselkedésemet, és meg kell próbálnom meglátni az intései mögötti bölcsességet és szeretetet.

Ily sok évvel később is még mindig világosan élnek emlékezetemben a templom mellett töltött nyarak. A templom a világ egyik leggyönyörűbb helyévé vált, ahogyan a Mormon vize is Alma népe számára: „...mily szépek ezek azok szemeiben, akik ott jutottak el Megváltójuk megismeréséhez” (Móziás 18:30). ■

A szerző az Egyesült Államokban, Utahban él.

A TEMPLOM ÁLDÁSAI

Milyen áldásokban részesültél, amikor ellátogattál a templomba? Az érzéseidet megoszthatod a családotd tagjaival, vagy írhatod róluk a naplódban.

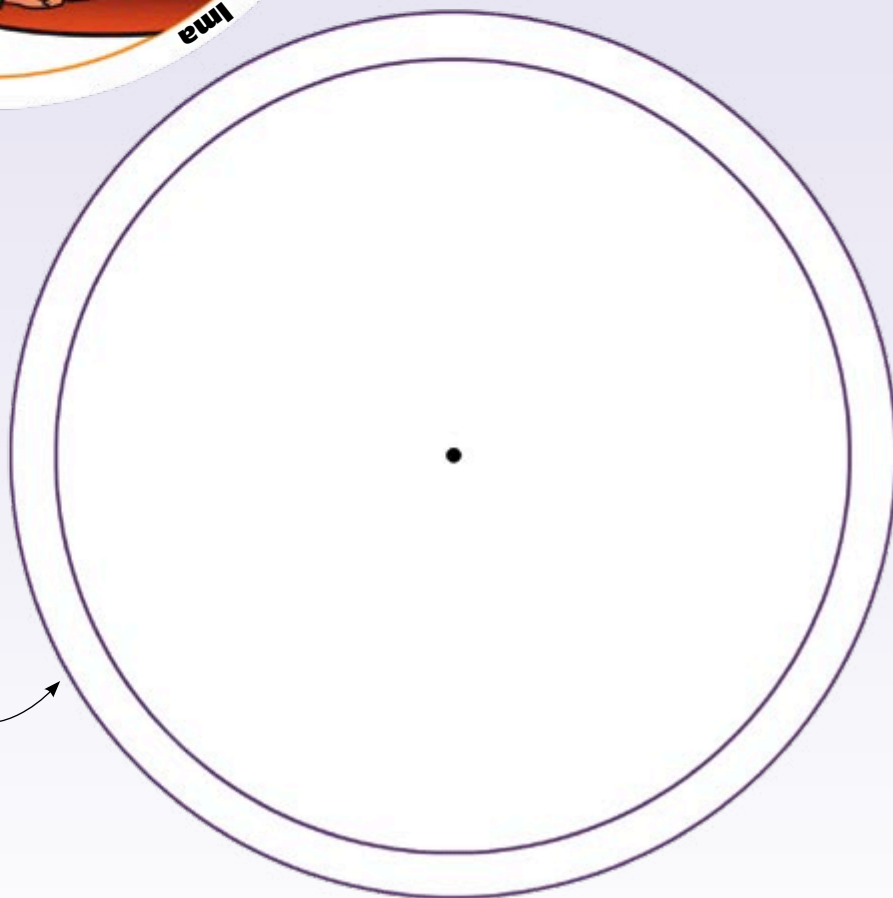
Családi est kerék

Készíthetsz egy feladatkereket, hogy segíts a családodnak megtervezni a családi esteket. Helyezd ezeket a korongokat egy kartonpapírra, és középen rögzítsd egy fém kapoccsal. A kör szélére írd fel mindegyik családtag nevét. Forgasd meg a kereket, hogy minden héten más-más feladat jusson rájuk.

A kör külső szélére írd fel a családod tagjait.

Írta: Heidi S. Swinton

MENTSD MEG!

A Monson család minden nyáron két hónapot töltött a Provo folyó melletti nyaralójukban. Tommy Monson megtanult úszni a gyors sodrású folyóban. Egy meleg délután, amikor Tommy körülbelül 13 éves volt, elővett egy nagy, felfújtt gumibelsőt, és elkezdett lefelé hajókázni rajta a folyón.

Aznap egy nagyobb csoportnyi ember gyűlt össze piknikezni a folyó mellett, hogy együtt egyenek és játsszanak. Tommy éppen a folyó leggyorsabb szakaszánál járt, amikor meghallotta a rémült kiáltást: „Mentsd meg! Mentsd meg!” Egy kislány beleesett az alattomos örvényekbe. A parton álló emberek közül senki sem tudott úszni, hogy megmentse őt.

Ekkor jelent meg Tommy, és látta, ahogy a kislány feje eltűnik a víz alatt. Tommy kinyújtotta a kezét,

megragadta a lány haját, majd kiemelte őt a gumibelsőre. Ezután Tommy kivezett a folyópartra. A család először sírva puszilgatta és ölelgette a kislányt. Ezután Tommy-t is elkezdték ölelgetni és puszilgatni. Nagyon zavarba jött a kapott figyelemtől, így gyorsan vissza is tért a gumibelsőjéhez.

Ahogy Tommy tovább csordogált lefelé a folyón, meleg érzés töltötte el. Rájött, hogy segített megmenteni valakinek az életét. Mennyei Atyánk meghallgatta a kiáltásokat: „Mentsd meg! Mentsd meg!” Lehetővé tette, hogy Tommy pont akkor ússzon arra, amikor szükség volt rá. Tommy aznap megtanulta, hogy a legédesebb érzés az, amikor rájössz, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk, mindannyiunkat ismer, és engedi, hogy segítsünk Neki megmenteni másokat. ■

Végezd el a feladatod!

Amikor Tommy 11 éves volt, azt a különleges feladatot kapta, hogy segítsen az osztálytársainak átkelni az úttesten. Nézd meg az alábbi képet. Megtalálod azt a két dolgot, melyet Tommy felhasznált a feladata elvégzéséhez?

A biztonság köre

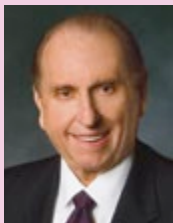
Amikor Tommy úszni tanult a Provo folyóban, a családja ott volt körülötte, hogy valaki mindig a közelében legyen, ha segítségre van szüksége. Te is lehetsz olyan, mint Tommy, és játszhatod A biztonság köre nevű játékot.

Amire szükséged lesz:

Négy vagy több játékos
Szabad tér

Játékszabály:

Alkossatok kört, és fogjátok meg egymás kezét. Az egyik játékos álljon be a kör középebe. A közepen álló játékos kösse be a szemét, és lassan induljon el valamerre – amerre csak szeretne. A körben álló játékosok nem engedhetik el egymás kezét, de úgy kell mozogniuk, hogy a közepen álló játékos ne hogy hozzájuk érjen. Váltogassátok a játékosokat a kör közepén.

MONSON ELNÖK SZAVAI

„Azon lehetőségek száma, hogy magunkból adjunk, valóban számtalan. [...] Vannak szívek, melyeket fel kell vidítanunk; kedves szavak, melyeket ki kell mondanunk; ajándékok, melyeket át kell adnunk; jótettek, melyeket el kell végeznünk; lelkek, melyeket meg kell mentenünk.”

Forrás: „First Presidency Christmas Devotional,” *Ensign*, Feb. 2001, 73.

A család része Mennyei Atyánk tervének

Ennek a leckének és tevékenységnek a segítségével többet tanulhatsz az Elemi e havi témájáról.

A Mormon könyvében olvashatunk egy gonosz emberről, akit Amalikiásnak hívtak. El akarta pusztítani az egyházat, és a nefiták királyaként uralkodni szeretett volna felettük.

Moróni kapitány erős és igazlelkű vezetője volt a nefita hadseregeknek. Moróni kapitány emlékeztetni akarta az embereket arra, hogy milyen fontos megvédeni a családjukat és a hitüket. Magszaggatta a kabátját, és zászlót készített belőle, melyre a következő szavakat írta:

„Emlékeztetőül Istenünkre, valásunkra és szabadságunkra, és

Ötletek családi beszélgetéshez

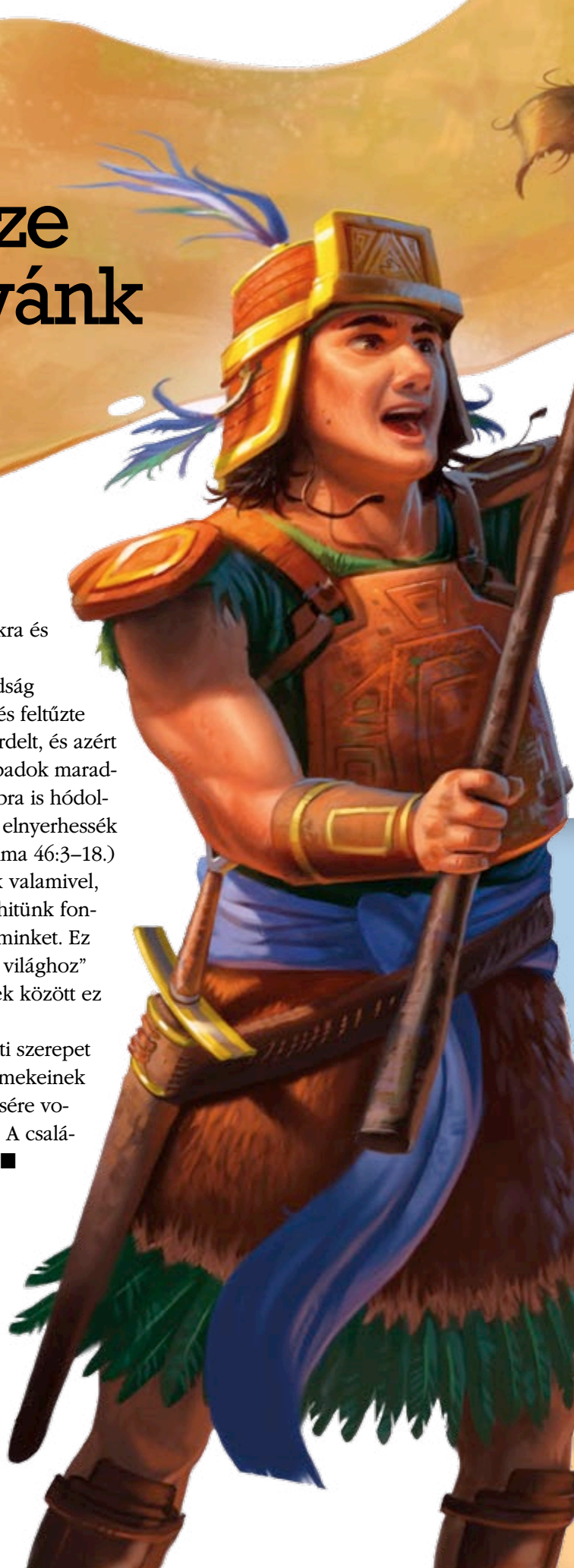
A családdal együtt elolvashatjátok „A család: Kiáltvány a világhoz” című kiadványt. Megbeszélhetitek továbbá, hogy milyen módokon tudnátok együtt dolgozni azon, hogy erőssé tegyétek a családotokat. Ezután kiválaszthattok egyet, és megtervezhetitek, hogyan hajtjátok végre.

békénkre, asszonyainkra és gyermekeinkre”.

Lobogóját „a szabadság zászlajának” nevezte, és feltűzte egy rúdra. Ezután letérdelt, és azért imádkozott, hogy szabadok maradhassanak, hogy továbbra is hódolhassanak Istennek, és elnyerhessék az Ő áldásait. (Lásd Alma 46:3–18.)

Ma is rendelkezünk valamivel, ami a családjunk és a hitünk fontosságára emlékeztet minket. Ez „A család: Kiáltvány a világhoz” című kiadvány. Többek között ez áll benne:

„...a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében. [...] A családot Isten rendelte el.” ■

BAL OLDALI ILLUSZTRÁCIÓ: BRANDON DORVÁN; JOBB OLDALI ILLUSZTRÁCIÓ: RACHEL HOFFMAN-RAYES

Dal és szentírás

- Családunk együtt élhet örökre.
Gyermekek énekeskönyve, 98.
- Alma 46:3–18

Családi zászló tevékenység

Egy papírlap vagy valamilyen anyag felhasználásával készíts egy zászlót, amely a családodat képviseli. Filctollal vagy zsírkrétával rajzolj rá olyan dolgokat, amelyek fontosak a családodnak. Ráírhatsz egy idézetet vagy mondást is, amely kifejezi, hogy a családod miként érez a Jézus Krisztusba és Mennyei Atyába vetett hitével, illetve azzal kapcsolatban, hogy milyen áldásokkal jár, hogy egy család lehettek.

Kihívások Missouriban

Írta: Jennifer Maddy

Fedezzük fel együtt az egyháztörténet fontos helyszíneit!

Joseph Smith számára hosszú és fáradtságos út vezetett az Ohio állambeli Kirtlandból a Missouri állambeli Independence-be. Az utat szekéren, hajón és postakocsin tette meg. Az utolsó 400 kilométeren pedig gyalogolt. Az Úr azonban azt mondta neki, hogy menjen Missouriba, és alapítsa meg ott Sion városát, így Joseph engedelmeskedett.

1831-ben további egyháztagok érkeztek Missouriba. Felszántották a földet, házakat építettek, és betakarították a termést.

Ahogy egyre több egyháztag költözött át a Missouri állambeli Independence-be, az eredeti lakosok közül néhányan bizalmatlanok és mérgesek lettek. Csőcselék rontott rá a szentek otthonára és utasította őket, hogy hagyják el a települést. ■

Ez az independence-i látogatóközpontban kiállított kép a szenteket ábrázolja, ahogy serényen dolgoznak a rönkházuk felépítésén.

William W. Phelps létrehozott egy nyomdát Independence-ben, ahol egy folyóiratot adtak ki. A Parancsolatok könyvéből is nyomtatott ki oldalakat, melyek az Úr Joseph Smith prófétának adott néhány kinyilatkoztatását tartalmazták. E kinyilatkoztatások ma a Tan és a szövetségekben találhatóak.

LIBERTY BÖRTÖN

1838 telén Joseph Smitht és öt másik egyházi vezetőt hamis vádakkal letartóztatták és a Liberty börtönbe zárták. A börtön sötét, piszkos és szörnyen hideg volt, a raboknak pedig nem volt elég meleg takarójuk és ehető ételük. A Liberty börtönnek vastag kőfalai voltak. A felső szoba a börtönőré és a családjáé volt, az alsó szoba – a tömlőc – pedig a raboké. Az alsó szintről csupán egy csapóajtón keresztül lehetett kijutni.

Míg a próféta börtönben volt, az Úr ezt mondta neki: „...ne félj... attól, amit az emberek tehetnek, mert Isten örökkön örökké veled lesz” (T&Sz 122:9).

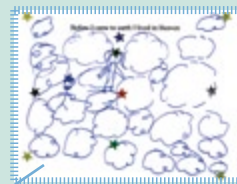
Az egyház újra felépítette a börtön egy részét az eredeti, illetve néhány újonnan gyártott kőből, majd pedig látogatóközpontot épített köré. Ma sok látogató jön el megnézni a helyet, ahol Isten prófétája vigasztaló kinyilatkoztatásokban részesült, amíg börtönben volt.

A MI OLDALUNK

A 3 éves Ricardo O. Mexikóból szeret szolgálni. Kishúgával, Oleával együtt minden szombaton segít a szüleinek felsöpörni az épületet, ahol a gyülekezetük az úrvacsorai gyűléseket tartja. Mosolyogva szolgál – nemcsak az egyházban, hanem otthon is.

A Nyugat-indiai Jamaica Mandeville Kerületében a Junction Gyülekezet Elemijének gyermekei a Szabadítóról tanulnak, és megpróbálják követni a példáját azáltal, hogy megkeresztelkednek, és felkészülnek arra, hogy belépjenek a templomba.

Loi P., 7 éves, Kambodzsa

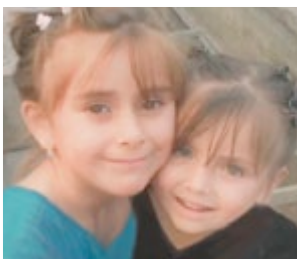

Nguyen L., 7 éves, Kambodzsa

A 4 éves Maria C. Braziliából beszédet mondott az úrvacsorai gyűlésen, melynek során mindenkit lenyűgözött, amikor minden hiba nélkül elmondta fejből a 13. hittételt.

Maria Elemi elnöke azt mondja, hogy Maria buzgón imádkozik és bizottságot tesz Jézus Krisztusról.

Szeretek az egyházba járni, és az elemis osztályomba is. Most tanulok olvasni, és szeretem a Mormon könyve történeteit. A húgom és én szeretünk segíteni az édesanyánknak. Nagyon szeretjük a *Liahóna* gyermekeknek szóló részeit olvasni. Mindketten szoktunk Monson elnökért és Monson nőtestvérért imádkozni.

Alison A., 6 éves, és Juana A., 3 éves, Argentína

Renato és a családjá a keresztelője napján

Egy nap az Elemink ellátogatott a Brazíliai São Paulo templomba. A templom kertje szebb volt, mint bármi, amit valaha is láttam. Megtanultuk, hogy a templomban kötött szövetségeken keresztül örökre együtt élhetünk a családdunkkal. A templom elnöke

a városovában mondott nekünk néhány dolgot, ahol gyönyörű festményeket láttunk. Nagyon békés és boldog érzés töltött el, és az anyukám azt mondta, hogy ekkor a Szentlélek tett bizottságot nekem arról, hogy amit tanulunk, igaz. Bizottságot szereztem arról, hogy a templom az Úr háza.
Renato B., 8 éves, Brazília

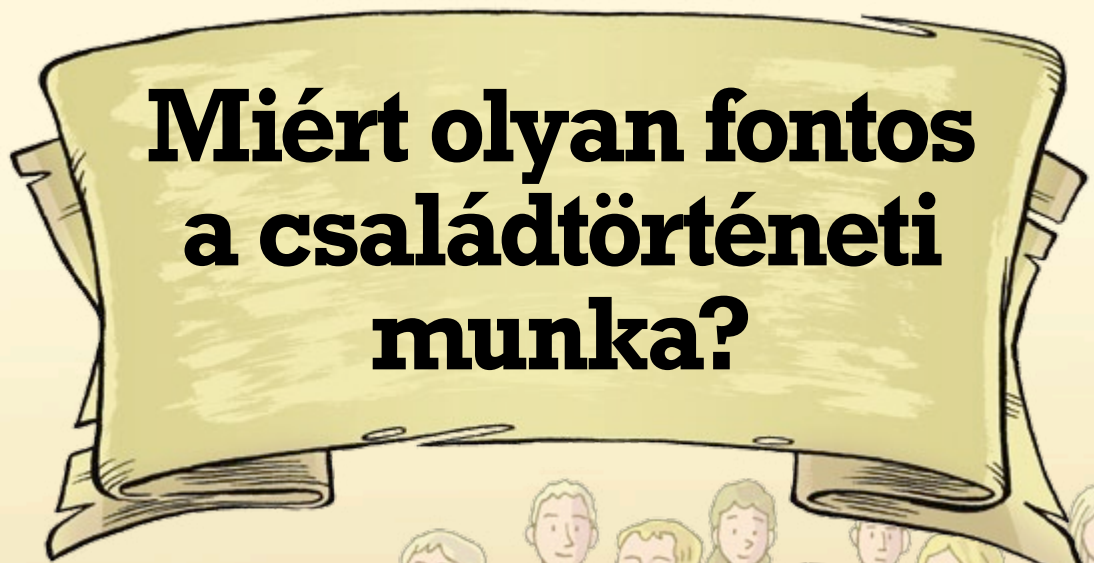

A templom nagyon szép kívülről – sok virág van körülötte. De amikor a családomhoz pecsételtek, rájöttem, hogy belülről még szebb.
Nicolas M., 5 éves, Kolumbia

Írta: David A. Bednar elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

A Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai Jézus Krisztus különleges tanúi.

Joseph Smith próféta kijelentette: „A legnagyobb felelősség[ünk]... ebben a világban, a halottaink felkutatása.”¹

A családtörténet elengedhetlen része a szabadítás munkájának és a felmagasztosulásnak.

Szövetségben fogadott felelősségünk, hogy felkutassuk elődeinket, és biztosítsuk számukra az evangélium szabadító szertartásait.

Felhívom az egyház fiataljait, hogy ismerjék és tapasztalják meg Illés lelkét!²

Biztatlak titeket, hogy szerezzetek ismereteket, kutassátok fel őseiteket, és készüljete fel arra, hogy helyettesítő keresztelkedéseket végezzetek a templomban saját elhunyt rokonaitokért.

Amikor hittel eleget tesztek e felhívásnak, szívetek az atyák felé fog fordulni.

Növekedni fog az elődeitek iránti szeretetek és hálátok.

Védelemben lesz részetek ifjúságotokban és egész életetekén át.

A Szabadítóról való bizonyosságotok és a Hozzá való megtérésetek mély és marandó lesz. ■

„A gyermekek szíve atyáikhoz fordul” című beszéd alapján, Liahóna, 2011. nov. 24–27.

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 499.
2. Lásd Tan és a szövetségek 2:1–2.

A mesélő szőnyeg

Ki gondolta volna, hogy ilyen sok történet göngyölhető bele egy szőnyegbe?

Írta: Kay Timpson

Igaz történet alapján

„És mi, gyermekek, felkutatjuk családunk, nevét és emlékét megőrizzük” (Illéstől az igazság, Liahóna, Cs10–Cs11.).

Katy az utcájuk végén lévő nagy tölgyfa felé ugrándozott a járdán. Az öreg tölgy segítségével könnyen megtalálta a Nagyi házát.

Nagymama szokásához híven a nappaliban ücsörgött, és csendben fonogatta és varrta össze a hosszú, színes ruhadarabokat. Házának fényes fapadlóját gyönyörű szőnyegek díszítették, melyeket saját kezűleg készített.

„Szia, drágám!” – köszöntötte Nagyi Katy-t, ahogy a kislány belépett az ajtón, és hamarosan már olyan eseményekről beszélgettek, melyek a nagymama szavaival élve a „régidőkben” történtek. Fekete-fehér fényképeket nézegettek. Katy-nek különösen tetszettek azok a ruhák és hajviseletek, melyeket a rokonai hordtak, amikor fiatalabbak voltak.

„Akkoriban minden nagyon más volt – sóhajtott Nagymama. – Tudod, nem volt autónk, tévénk és mobiltelefonunk.”

Katy el sem tudta képzelni, hogy gyalog járjon mindenhová. „Hogyan szórakoztatok, Nagyi?” – kérdezte Katy.

„Nagyon szerettünk együtt énekelni. Esténként a zongora köré gyűltünk, és elénekeltük a kedvenc

dalainkat. Néha addig énekeltünk, amíg be nem rekedtünk. Nagyon jól szórakoztunk.”

Nagyi elmerengve nézett ki a kertbe, mintha vissza tudná pörgetni és újra átélni az éveket.

Katy a nagymamája öléből lelógó összecsavart szőnyeg mellett ült. Ujjait végighúzta az apró öltéseken.

„Gondolkodtam – mondta Nagyi lassan. – Mit szólnál, ha elkészítenéd a saját csomózott szőnyegedet?”

Katy tapsolva felugrott.

„Az nagyszerű lenne, nagymama! Elkezdhetjük még ma?”

Nagymama kuncogva válaszolt: „Nos, először még meg kell tenned valamit. Menj haza, és gyűjts össze néhány régi ruhát, amit felszabhatunk csíkokra.”

Csillogó szemmel hajolt oda Katy-hez, és mintha egy titkot osztana meg vele, suttogva ezt mondta:

„Ettől lesz különleges a szőnyeg. Mivel ruhákból készül, a szőnyeg el tudja mesélni az életed történetét. Mindegyik csomó egy fejezet a rólad szóló könyvben. Amikor ránézel egy régi ruhából származó anyagra, eszedbe juttatja, hol viselted, és éppen mit csináltál, amikor rajtad volt.”

Katy tágra nyílt szemmel mutatott a Nagyi által csomózott szőnyegre:

„Te mindenre emlékszel azokról a ruhákról, amelyekből ez a szőnyeg készült?”

Nagymama mosolyogva válaszolt: „Meghiszem azt! Ez a piros anyag abból a ruhából származik, melyet

a születésem napján viseltem. Emlékszem, a csecsemőszoba ablakához nyomtam az orromat, hogy jobban lássalak. Akkor még rózsaszín és rancos voltál.”

Katy és nagyi együtt nevettek, ahogy Nagymama további történeteket mesélt Katy-nek a szőnyegből. Amikor Katy hazaért aznap este, Anyuval azonnal kiválogatták azokat a ruhákat, amelyeket Katy felhasználhat majd a szőnyeghez.

Másnap Katy átvitte a ruhákat Nagyihoz. Nagyi megmutatta Katy-nek, hogyan vágja a ruhákat hosszú csíkokra, hogyan csomózza össze őket, majd pedig hogyan varrja össze a fonatokat.

Katy mindennap átment Nagyihoz iskola után, hogy tovább dolgozzon a szőnyegen.

A szőnyeg pedig egyre csak nőtt. Ahogy teltek a napok, Katy kívülről megtanulta a Nagyitól hallott történeteket. És voltak olyan napok is, amikor ő mondott sok-sok történetet Nagyinak.

Egy nap, amikor a szőnyeghez éppen egy kék színű anyagot varrtak hozzá, amely a kedvenc farmerjából származott, Katy megsimogatta a színes fonatokat.

„Nem gondolod, hogy lassan elkészülünk vele?” – kérdezte Nagyi, miközben felnézett a munkájából.

„Még nem” – válaszolta mosolyogva Katy. Nem akarta, hogy valaha is véget érjen ez a nagyszerű időtöltés Nagyival. ■

CSALÁDI TÖRTÉNETMESÉLÉS

Nagyi színes szőnyege segített történeteket megosztania Katy-vel (lásd a 66–67. oldalt). A következő játék segíthet a családod tagjainak történeteket megosztaniuk egymással!

Amire szükséged lesz:

- Több apró, egyszínű tárgy. Próbáld meg legalább hat különböző színűt találni. Használhatsz gombokat, festett kavicsokat vagy színes cukorkákat is.
- Egy zacskó, amelybe a tárgyakat teszed.

A feladat:

1. Írd be a lap alján lévő táblázatba az egyes tárgyak színét a kérdések mellé.
2. A családtagok üljenek körbe. Tegyétek a tárgyakat a zacskóba.

3. Adjátok körbe a zacskót. Mindenki húzzon egy tárgyat, és válaszolja meg a színhez tartozó kérdést. Addig folytassátok, amíg el nem fogynak a tárgyak a zacskóból.

CSALÁDI TÖRTÉNETMESÉLÉS TÁBLÁZAT

Meg tudod jegyezni a történeteket, melyeket az egyes színekhez elmeséltek?

Szín:

Kérdés:

	Meséld a legjobb barátodról!
	Mikor kellett már bátornak lenned?
	Meséld el egy bolondos vagy zavarba ejtő tetteted!
	Melyik a kedvenc szentírásbeli történeted? Miért?
	Meséld egy iskolai feladatról, ami szórakoztató volt!
	Ha bármilyen állattá változhatnál, melyik lenne az és miért?

Sziasztok! Erika vagyok Salvadorból

A gyülekezetemben lévő segítőegyleti nőtestvérek megkérdezték, hogy meg tudnék-e tanulni neveket indexelni a FamilySearch program segítségével. Szerettem volna segíteni. Az édesanyám is azt akarta, hogy segítsek, ezért elkezdtünk együtt megtanulni indexelni.

Kezdetben egy egész napig tartott kilenc nevet indexelnem. De most, hogy már sokat gyakoroltam, 300 nevet is tudok indexelni egy nap.

Miután befejezem a házi feladatomat, a nevek indexelésével foglalkozom. Számomra az indexelés legalább olyan szórakoztató, mint a játszás vagy a tévézés. De tudom, hogy ennek nemesebb célja van.

A nevem Erika Z. San Salvador városában élek Salvadorban, és szeretek neveket előkészíteni a templomi szertartásokhoz.

Tudom, hogy Mennyei Atyám áldott meg azzal a lehetőséggel, hogy segítsen előkészíteni több mint 2000 salvadori ős nevét a lélekvilágból a templomi szertartásokra.

Jézus elhívja a tanítványait

Írta: Margo Mae

A Lukács 5:1–11 alapján.

Simon és András testvérek voltak, és mindketten halászok. Egyik nap Simon és András egész éjjel halásztak, de egyetlen halat sem fogtak.

Jézus Simon hajóján volt. Azt mondta a fivéreknél, hogy még egyszer merítsék bele a hálójukat a tengerbe. Amikor kihúzták a hálójukat, az tele volt hallal!

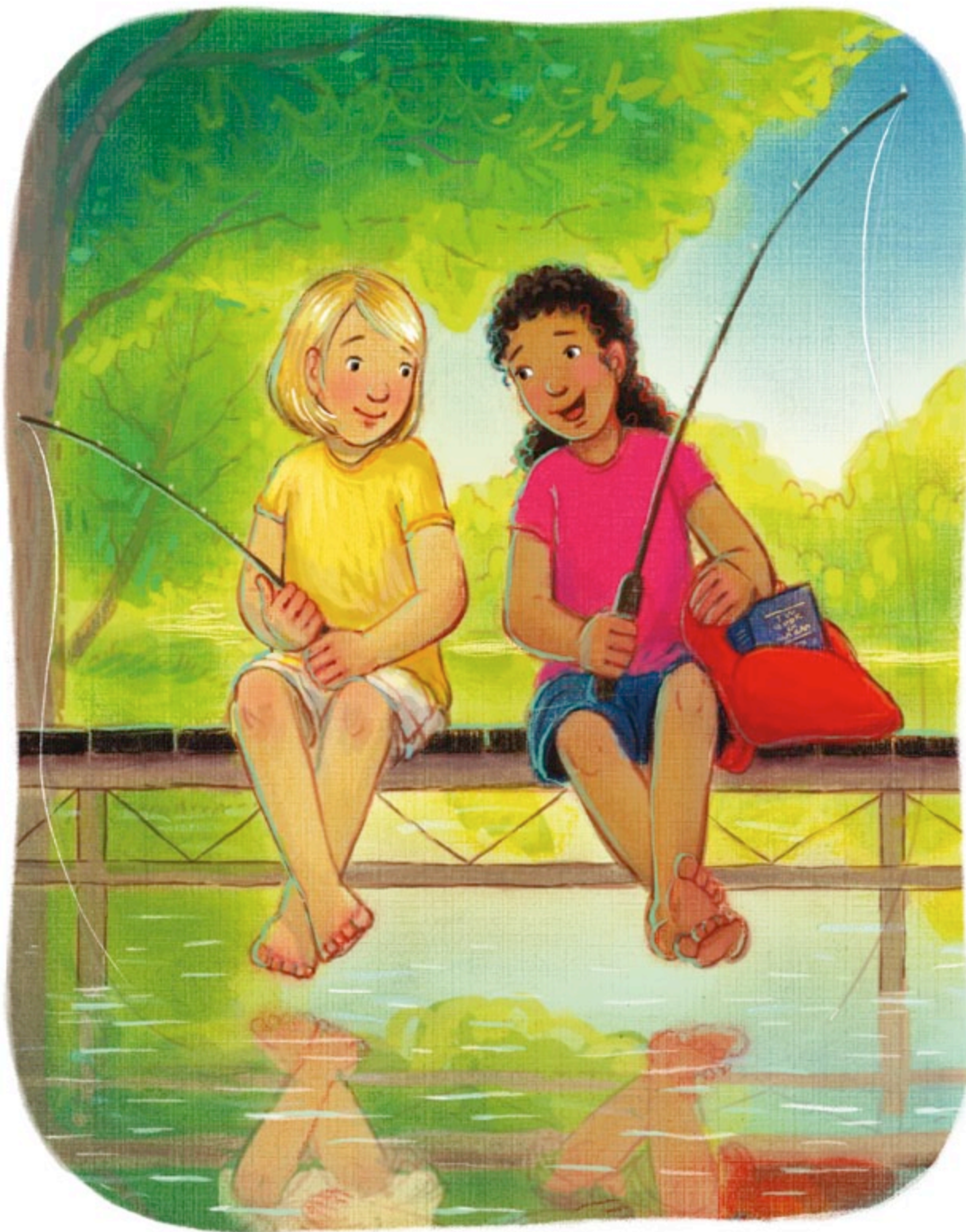

Simon és András odahívták a barátaikat, Jakabot és Jánost, hogy segítsenek kiüríteni a hálót a hajóba. Annyi halat fogtak, hogy mindkét hajót megtöltötték! Jézus azt mondta a férfiaknak, hogy ha Őt követik, akkor még a halnál is jobbat fognak halászni. Emberek halászaik lesznek.

Simon, András, Jakab és János mindent hátrahagyott, még a hajóikat is. Jézus tanítványai lettek. Követték Jézust, és segítettek Neki prédikálni az evangéliumot mindenkinek.

A halászhoz hasonlóan, aki halat fog a hálójába, mi is segíthetünk embereket hozni az evangéliumhoz azáltal, hogy jó példák vagyunk, és Jézusról tanítjuk őket. Mi is lehetünk emberek halászhálói! ■

JÉZUS ELHÍVJA A TANÍTVÁNYAIT

„És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz.
És... elhagyák mindenöket és követték őt” (Lukács 5:10–11).

AZ EGYHÁZ HÍREI

További egyházi hírek és események megtekintéséhez látogasson el ide: news.lds.org.

Új misszióelnököket hívtak el a szolgálatra

Az egyház a következő misszióelnököket hívta el, akik ebben a hónapban kezdik meg szolgálatukat a nekik kijelölt területeken.

MISSZIÓ	ÚJ ELNÖK
Alabama Birmingham	Richard D. Hanks
Angolai Luanda	Danny L. Merrill
Argentínai Buenos Aires Északi	David S. Ayre
Argentínai Buenos Aires Déli	Larry L. Thurgood
Argentínai Comodoro Rivadavia	Mark F. Rogers
Argentínai Córdoba	Rubén V. Alliaud
Argentínai Posadas	Lee R. LaPierre
Arizonai Gilbert	K. Brett Nattress
Arizonai Mesa	Kirk L. Jenkins
Arizonai Scottsdale	Karl R. Sweeney
Arizonai Tempe	James L. Toone
Örményországi Jereván	J. Steven Carlson
Ausztráliai Brisbane	Lon E. Henderson
Ausztrália Melbourne	Cory H. Maxwell
Ausztráliai Sydney Északi	Philip F. Howes
Ausztráliai Sydney Déli	Larry J. Lew
Bolíviai La Paz	Julián A. Palacio
Bolíviai Santa Cruz	Jason A. Willard
Bolíviai Santa Cruz Északi	Richard C. Zambrano
Botswanai Gaborone	Merrill A. Wilson
Brazíliai Curitiba	Anderson M. Monteiro
Brazíliai Curitiba Déli	Leonel R. Fernandes
Brazíliai Fortaleza Északi	Carlos Fusco
Brazíliai Goiânia	David Kuceki
Brazíliai João Pessoa	Izaías P. Nogueira
Brazíliai Juiz de Fora	Luciano Cascardi
Brazíliai Londrina	C. Alberto de Genaro
Brazíliai Natal	Saulo Soares
Brazíliai Piracicaba	Kennedy F. Canuto

MISSZIÓ	ÚJ ELNÖK
Brazíliai Ribeirão Preto	Mauro T. Brum
Brazíliai Santa Maria	Adalton P. Parrela
Brazíliai Santos	Celso B. Cabral
Brazíliai São Paulo Nyugati	José Luiz Del Guerso
Kaliforniai Bakersfield	James M. Wilson
Kaliforniai Carlsbad	Hal C. Kendrick
Kaliforniai Irvine	Von D. Orgill
Kaliforniai Long Beach	Ryan M. Tew
Kaliforniai Los Angeles	David N. Weidman
Kaliforniai Rancho Cucamonga	Bruce E. Hobbs
Kaliforniai Redlands	Daniel J. Van Cott
Kanadai Edmonton	Larry G. Manion
Kanadai Montreal	Victor P. Patrick
Chilei Antofagasta	Craig L. Dalton
Chilei Concepción	Kent J. Arrington
Chilei Rancagua	Thomas R. Warne
Chilei Santiago Déli	David L. Cook
Chilei Santiago Nyugati	José A. Barreiros
Kolumbiai Barranquilla	Kent R. Searle
Colorádói Denver Déli	J Blake Murdock
Colorádói Fort Collins	Kelly W. Brown
Csehországi/Szlovákiai	James W. McConkie III
Kongói Demokratikus Köztársasági Kinshasa	W. Bryce Cook
Ecuadori Guayaquil Déli	Maximo C. Torres
Ecuadori Guayaquil Nyugati	Jorge Dennis
Ecuadori Quito Északi	Brian A. Richardson
Salvadori San Salvador Keleti	David L. Glazier
Salvadori San Salvador Nyugati/Belize	Kai D. Hintze
Angliai Leeds	Graham Pilkington
Floridai Jacksonville	Paul W. Craig
Floridai Orlando	Michael J. Berry
Floridai Tallahassee	Bradley J. Smith
Floridai Tampa	Mark D. Cusick
Georgiai Macon	Brent T. Cottle
Ghánai Accra Nyugati	Norman C. Hill

MISSZIÓ	ÚJ ELNÖK
Guatemalai Cobán	John F. Curtiss
Guatemalai Retalhuleu	Johnny F. Ruiz
Hawaii Honolulu	Stephen R. Warner
Hondurasi San Pedro Sula Keleti	Norman S. Klein
Hondurasi San Pedro Sula Nyugati	James M. Dester
Idahói Boise	John Winder
Idahói Nampa	Stuart B. Cannon
Idahói Twin Falls	Glen R. Curtis
Illinois-i Chicago	Paul S. Woodbury
Illinois-i Chicago Nyugati	Jerry D. Fenn
Indiai Bangalore	David M. Berrett
Indianai Indianapolis	Steven C. Cleveland
Indonéziai Jakarta	Christopher L. Donald
Iowai Des Moines	John R. Jensen
Olaszországi Milánó	Bruce L. Dibb
Olaszországi Róma	Michael Waddoups
Jamaicai Kingston	Kevin G. Brown
Japán Nagoya	Kazuhiko Yamashita
Japán Tokió Déli	Takashi Wada
Kansasi Wichita	Michael L. Bell
Kenyai Nairobi	Gary C. Hicken
Koreai Daejeon	Yong-In S. Shin
Koreai Szöul Déli	Marshall R. Morrise
Libériai Monrovia	Roger L. Kirkham
Marshall-szigeteki Majuro	Thomas L. Weir
Mexikói Aguascalientes	Juan Villarreal
Mexikói Cancún	ifj. Dale B. Kirkham
Mexikói Chihuahua	Ulises Chávez
Mexikói Ciudad Juarez	Rodolfo Derbez
Mexikói Ciudad Obregón	Mauricio Munive
Mexikói Culiacán	Jesús Velez
Mexikói Mérida	Sergio A. Garcia
Mexikói Mexikóváros Chalco	Jerald D. Crickmore
Mexikói Mexikóváros Keleti	Sergio M. Anaya
Mexikói Mexikóváros Északnyugati	Brad H. Hall
Mexikói Mexikóváros Nyugati	George F. Whitehead

MISSZIÓ	ÚJ ELNÖK
Mexikói Monterrey Keleti	Larry C. Bird
Mexikói Pachuca	Andrew E. Egbert
Mexikói Querétaro	Javier L. Mejorada
Mexikói Reynosa	Abelardo Morales
Mexikói Saltillo	L. Fernando Rodriguez
Mexikói Villahermosa	Israel G. Morales
Michigani Detroit	Nolan D. Gerber
Missouri St. Louis	Thomas W. Morgan
Mongóliai Ulánbátor	Joseph P. Benson
Nevadai Las Vegas Nyugati	Michael B. Ahlander
New Hampshire-i Manchester	Philip M. Stoker
Új-Mexikói Albuquerque	Steven J. Miller
New York-i Rochester	Arthur R. Francis
Új-Zélandi Hamilton	Charles A. Rudd
Nicaraguai Managua Északi	Monsop Collado
Nicaraguai Managua Déli	Bryan G. Russell
Nigériai Benin City	Akingbade A. Ojo
Nigériai Enugu	Freebody A. Mensah
Nigériai Lagos	Richard K. Ahadjie
Ohiói Cincinnati	John P. Porter
Oklahomai Oklahoma City	Stewart R. Walkenhorst
Oregoni Salem	Michael R. Samuelian
Panamai Panamaváros	Curtis Carmack
Pápua Új-Guineai Lae	Mark P. Peteru
Paraguayi Asunción Észak	Garn H. McMullin
Pennsylvaniai Philadelphia	T. Gary Anderson
Perui Arequipa	Richard Zobrist
Perui Cusco	Robert C. Harbertson
Perui Huancayo	David Y. Henderson
Perui Iquitos	Alejandro Gómez
Perui Lima Északi	John R. Erickson
Perui Lima Nyugati	Blake D. Archibald
Perui Trujillo	D. Kurt Marler
Fülöp-szigeteki Baguio	Anthony John Balledos
Fülöp-szigeteki Butuan	Pastor B. Torres
Fülöp-szigeteki Cagayan de Oro	Alberto C. Bulseco
Fülöp-szigeteki Cauayan	George R. Rahlf

MISSZIÓ	ÚJ ELNÖK
Fülöp-szigeteki Cavite	Douglas C. Tye
Fülöp-szigeteki Cebu Keleti	Richard L. Tanner
Fülöp-szigeteki Iloilo	Jaime R. Aquino
Fülöp-szigeteki Legaspi	Jovencio A. Guanzon
Fülöp-szigeteki Naga	L. Barry Reeder
Fülöp-szigeteki Quezon City	Carlos Revillo
Fülöp-szigeteki Urdaneta	William J. Monahan
Lengyelországi Varsó	Steven C. Edgren
Puerto Ricó-i San Juan	P. Knox Smartt III
Oroszországi Moszkva	Garry E. Borders
Oroszországi Szamara	Michael L. Schwab
Oroszországi Jekatyerinburg	Val J. Christensen
Sierra Leone-i Freetown	David B. Ostler
Dél-Afrikai Durban	John A. Zackrison
Tajvani Tajcsung	Kurt L. Blickenstaff
Texasi Fort Worth	Rodney A. Ames
Texasi McAllen	Fernando Maluenda
Texasi San Antonio	James E. Slaughter
Tongai Nuku'alofa	Leitoni M. Tupou
Ugandai Kampala	Robert F. Chatfield
Ukraine Lviv	Daniel E. Lattin
Uruguayi Montevideo Nyugati	Thomas A. Smith
Utahi Salt Lake City	Stephen W. Hansen
Utahi Salt Lake City Keleti	John C. Eberhardt
Utahi Salt Lake City Déli	Robert E. Chambers
Utahi St. George	John R. Center
Venezuelai Valencia	Guillermo I. Guardia
Virginiai Chesapeake	Alan J. Baker
Virginiai Richmond	E. Bradley Wilson
Washington D.C. Északi	Peter S. Cooke
Washingtoni Everett	Mark Bonham
Washingtoni Federal Way	Robert I. Eaton
Washingtoni Kennewick	Boyd S. Ware
Washingtoni Seattle	Yoon Hwan Choi
Washingtoni Vancouver	Derlin C. Taylor
Wisconsini Milwaukee	Raymond A. Cutler
Zambia Lusaka	Leif J. Erickson

Cook elder az elefántcsontparti egyháztagokhoz és érdeklődőkhöz szól

Írta: R. Scott Lloyd

Egyházi hírek

Quentin L. Cook elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, az elefántcsontparti Abidjanba utazott 2013 februárjában. Látogatása során egy papsági vezetőségi konferencián elnökölt, egy különleges gyűlést tartott egyháztagoknak és érdeklődőknek, valamint fontos kormánytisztviselőkkel találkozott.

Cook elderrel tartott L. Whitney Clayton elder a Hetvenek Elnökségéből; John B. Dickson elder a Hetvenektől, az Afrika Nyugati Terület elnöke; valamint Joseph W. Sitati a Hetvenektől, az Afrika Nyugati Terület elnökségének első tanácsosa.

A papsági vezetőségi gyűlésen, valamint az egyháztagoknak és érdeklődőknek tartott gyűlésen 9 693 fő vett részt, akik közül 619 érdeklődő volt. Sok egyháztagnak nagy áldozatot kellett hoznia, hogy részt vehessen ezeken a gyűléseken. Virginie Oulai Tongo, az Elefántcsontparti Abidjan Misszió Meagui Gyülekezetének egyik tagja, azt mondta, hogy a családja azért spórolt, hogy eljöhessen és láthasson egy apostolt. „12 órát utaztunk, de én boldog vagyok” – mondta Virginie.

A konferencián jelenlévők közül sokan beszámoltak a Lélek figyelemre méltóan bőséges kiadásáról, amelyet élvezhettek. Leon Kouadio, a Cocody Cövek Dokui Egyházközségének püspöke, azt mondta: „Tudom, hogy Szabadítónk egyik kiváló szolgája járt közöttünk.”

Az egyháztagság 1984 óta egy családból öt cövekké és egy kerületté nőtte ki magát Elefántcsontparton.

Az elmúlt években az elefántcsontparti szentek hithűsége különösen a családtörténeti és templomi munkában mutatkozott meg. Elefántcsontpart öt cövekből három az

Quentin L. Cook elder a Tizenkét Apostol Kvórumából februárban az elefántcsontparti Abidjanban összegyűltek ezreihez szólt

egyház első 25 cövekje közé tartozik abban a tekintetben, hogy 2012-ben ott volt a legmagasabb a templomi szertartásokra nevet benyújtó felnőttek aránya. Az egyház összes cövekje közül a Cocody Cövekben a legmagasabb azon felnőttek aránya, akik már legalább egyszer benyújtottak nevet a templomi munkához.

A fiatalok is kiveszik a részüket. Az indexeléssel foglalkozó elefántcsontparti fiatalok aránya több mint kétszerese az egyházi átlagnak, még annak ellenére is, hogy gyakorlatilag egyikük sem rendelkezik saját számítógépes vagy internetes hozzáféréssel, így a cövekkel családi történelmi központba kell menniük, hogy dolgozhassanak.

Az egyháztagok megtanulták, hogy a családtörténelmi munka az evangélium szerinti élet elengedhetetlen része. Kitartóan dolgoznak azért, hogy a családi nevek készen álljanak, mire ők felszállnak arra a buszra, amellyel hosszú utat megtéve utaznak a Ghánai Accra templomhoz – és általában nem csak egyetlen nevet visznek, hanem sokat.

Cook elder és Clayton elder arra buzdította a szenteket, hogy haladjanak előre a következő négy fő területen: gyarapítsák hitüket az Úr Jézus Krisztusban, erősítsék meg családjaikat, tevékenyen osszák meg az evangéliumot másokkal, és folytassák a családtörténelmi és templomi munkával kapcsolatban végzett hihetetlen erőfeszítéseiket. ■

Elhunyt Frances J. Monson

„Az első nap, mikor megláttam Francest, tudtam, hogy „A megtaláltam az igazit” – mondta Thomas S. Monson elnök, mikor megismerkedésük körülményeiről mesélt.¹ Ez a tudat újra és újra megerősödött benne a feleségével, Frances Beverly Johnson Monsonnal együtt töltött élete során. Monson nőtestvér egész életében együtt szolgált férjével, akit mindvégig támogatót.

Monson nőtestvér halandó élete 2013. május 17-én, 85 éves korában ért véget, amikor rövid betegség után, csendesen elhunyt.

Bár soha nem hívta fel magára a figyelmet, Monson nőtestvér gyakran kísérte el Monson elnököt az idős vagy beteg emberek meglátogatásakor. Erős támasz volt férje számára, amikor azt püspökké hívták el fiatal korában, és akkor is vele szolgált, amikor a Kanadai Misszió elnöke volt 1959 és 1962 között. Támogató szolgálata folytatódott, mikor szeretett férjét, Tommyt, elhívták általános felhatalmazottnak és akkor is, amikor a Tizenkét Apostol Kvórumában, az Első Elnökségben, majd végül az egyház elnökeként szolgált.

„Szívből szerette édesapámat, elismerte a tehetségeit és az ajándékait, melyeket kapott, és örömet lelte abban, hogy támogathatja őt, és segíthet tehetségeinek felmagsztálásában” – mondta a lányuk, Ann Monson Dibb.²

Frances 1927. október 27-én született Franz E. Johnson és Hildur Booth Johnson lányaként. 1948. október 7-én kötött házasságot Thomas S. Monsonnal a Salt Lake templomban. Segítőegyleti és elemis elhívásokban szolgált, tehetséges zenész volt, nagyszerű humorérzékkel rendelkezett, de mindenek felett feleség, anya, nagymama és dédnagymama volt.

Dibb nőtestvér úgy jellemezte édesanyját, mint aki „mindig meghallgatott, és talán néhány szóban elmondta, ő mit tenne hasonló helyzetben. [...] Állandó példája volt a legnagyobb hatással az életemre. Sohasem volt kérdés, hogy miben hitt, hogy mit tenne és hogy mit vár másoktól, hogy tegyenek. Ő megtestesítette mindazt, aminek utolsó napi szentként, aminek keresztényként lennünk kell.”³

Monson elnök és Monson nőtestvér a 2010. áprilisi általános konferencia egyik ülése után

„Francest soha, egyszer sem hallottam az egyházi felelősségeim miatt panaszkodni” – mondta Monson elnök. Elmondása szerint Francis „csendes és mélységesen erős hittel rendelkező asszony”⁴. ■

JEGYZET

1. Thomas S. Monson: Bőségesen megáldva. *Liahóna*, 2008. máj. 111.
2. Ann M. Dibb, in “Frances J. Monson, Wife of President Thomas S. Monson, Passes Away” (May 17, 2013), mormonnewsroom.org.
3. Ann M. Dibb, in “Frances Monson: Through the Eyes of Daughter, Ann Monson Dibb” (Mormon Times video, May 12, 2013), ksl.com.
4. Thomas S. Monson, idézve Jeffrey R. Holland, “President Thomas S. Monson: In the Footsteps of the Master,” supplement to the *Liahona*, June 2008, 8.

Neil L. Andersen elder (középen) a Tizenkét Apostol Kvórumából az egyház 30 éves haiti jelenlétéről megemlékező tábla felavatási ünnepségén elnököl

Haiti az egyházi jelenlét 30. évfordulóját ünnepli

Három évtizeddel ezelőtt Thomas S. Monson elnök, aki akkoriban a Tizenkét Apostol Kvórumának volt a tagja, meglátogatta Haitit, és felszentelte az országot a visszaállított evangélium prédikálására.

Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából nemrégiben ellátogatott Haitire az évforduló kapcsán rendezett megemlékezés alkalmából. Andersen elder elnökölt azon az ünnepségen, amely során leleplezték az emléktáblát, amely állandó emlékeztetőül fog szolgálni az egyház kezdetére Haitiben. Az ünnepségre összegyűlt egyháztagok megtekintették Monson elnök már az esemény előtt rögzített televíziós üzenetét.

Az egyház több mint 100 katasztrófánál nyújtott segítséget 2012-ben

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza minden évben világszerte segítséget nyújt mindazoknak, akiket természeti katasztrófák, háború vagy éhínség sújt. Az egyház 2012-ben 104 alkalommal, 52 országban biztosított több százezer kilogramm élelmiszert, vizet, ruhát, orvosi eszközöket, higiéniai csomagokat és egyéb cikkeket a katasztrófa áldozatainak.

Ezenfelül önkéntes egyháztagok ezrei több mint 1,3 millió órányi szolgálatot nyújtottak.

Az egyháznak a Sandy hurrikán áldozatainak az Egyesült Államok keleti partján nyújtott segítsége volt a legnagyobb katasztrófa utáni megmozdulása 2012-ben. A Sandy hurrikán mellett az egyháznak a katasztrófákra reagáló legfőbb lépései 2012-ben Japánban, a Fülöp-szigeteken, az Egyesült Államok más területein, valamint Szíriában voltak.

A nagyközönség számára elérhető a FamilyTree

A már régóta áhított FamilyTree, mely az egyház FamilySearch.org internetes oldalának továbbfejlesztése, 2013 márciusában vált elérhetővé a nagyközönség számára. A FamilyTree ingyen elérhető a FamilySearch.org honlapon.

A New FamilySearch, a FamilyTree elődje, eddig csak egyháztagsági bejelentkezéssel és jelszóval volt elérhető.

Most már mások is, akik ellátogatnak a FamilySearch.org honlapjára, „elkezdhetik saját, teljesen online családfáik felépítését, kezdve saját magukkal, majd kibővítve korábbi generációkkal” – mondta Paul M. Nauta, a FamilySearch értékesítési igazgatója.

Segít, hogy minden erőmmel próbálkozzam

Nagyon szeretem a *Liahónát!* Jó érzéssel tölt el az, amikor olvasom. Szeretem magammal vinni a főiskolára és odaadni a barátaimnak. A cikkek segítenek abban, hogy jobb ember legyek, hogy misszionáriusi munkát végezzek, és hogy a jót válasszam. Észrevettem, hogy a magazin tanulmányozása hatására próbálok minden egyes nap jobb lenni, és jobban igyekszem Jézus Krisztust követni.

Anasztaszija Naprasznjikova, Ukrajna

Leiki és fizikai iránytű

A *Liahóna* megerősíti a bizonyágomat. A *Liahóna* egy iránytű – mind lelki, mind pedig fizikai értelemben. Az általános felhatalmazottak szavainak olvasása segít abban, hogy közelebb kerüljek Jézus Krisztushoz. Misszionáriusként pedig a sok megtért szent bizonyágának olvasása megerősít és segít nekem abban, hogy hatékony munkás legyek a Mester szőlőkertjében.

Goimun elder, Benini Cotonou Misszió

Helyreigazítás

A februári *Liahóna* 27. oldalán az olvasható, hogy Dima Ivanov az oroszországi Vlagyivosztokban él, azonban ő az oroszországi Ulan-Ude nevű településen lakik.

A REMÉNY ÖSVÉNYÉN JÁRVA – EGYÜTT

Írta: LaRene Porter Gaunt

Egyházi folyóiratok

Kora tavaszi nap volt Nauvooban, amikor először végigjártam a Remény ösvényét. A nap sugarai aranylóan csillogtak, az árnyékok melegséget árasztottak, miközben végigsétáltam a fákkal szegélyezett ösvényen. Fényképészként a záridő, a rekesz és a lencsét megtöltő csodás fények kötötték le a figyelmemet.

Ezután gondolataim lassan az őseim felé fordultak, akik végigjárták ezt az utat. Először Jared és Cornelia indult útnak a kétéves kisfiukkal. Éreztem a hús levegőt, de ez semmi nem volt ahhoz a fagyhoz képest, amelyet Jared és kis családja átélt a kivonulás során. Cornelia valahol Nauvoó és Salt Lake között hunyt el. Elképzeltem, ahogy Jared zokogva veszi fel kisfiát, és folytatja tovább az utat.

Attól félve, hogy jelenlétük érzése elillan, nem hagytam abba a fényképezést, habár könnyek homályosították el a látásomat. Ekkor eszembe jutott Sarah, aki szerető mostohaanyjával indult útnak a szentek utolsó csoportjával Nauvooból. Egy alkalommal szerető Mennyei Atyjuk fűrjeket küldött a táborukba, hogy legyen mit enniük. Ezután hálás szívvel folytatták küzdelmes útjukat.

Szívemet elöntötték az érzelmek; olyan volt, mintha Sarah csatlakozott volna hozzám. Jared,

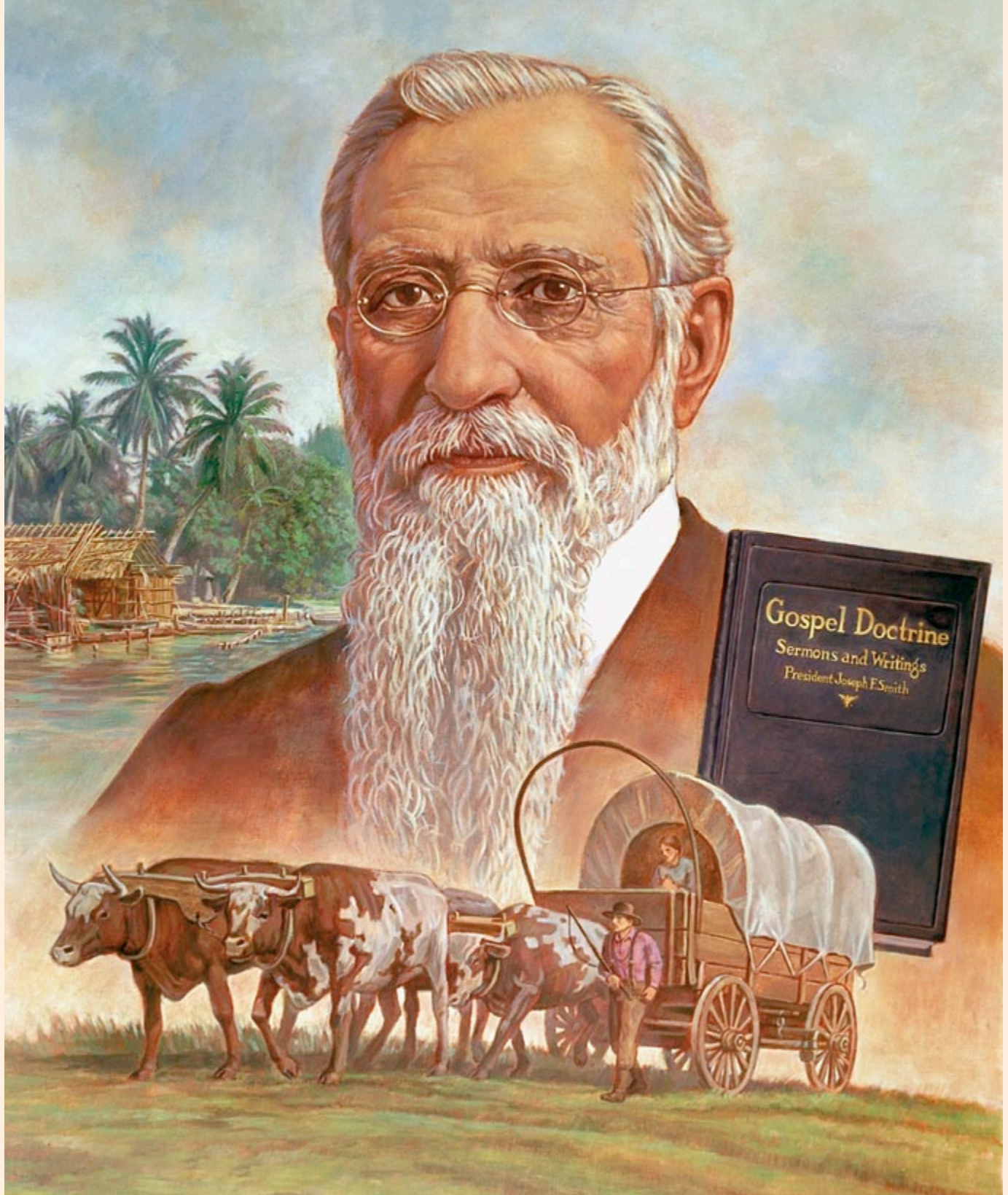

1846 februárjában az utolsó napi szent pionírokat kiűzték Nauvooból. Azzal a reménnyel, hogy békére lelnek Sionban, végigsétáltak a Parley utcán – melyet ma a Remény ösvényének hívunk –, és átkeltek a Mississippi folyón.

Cornelia és a kisfiuk szintén ott voltak velem. Együtt gyalogoltunk a fények és árnyak között, összeolvastva a múltat és a jelent ezen az ösvényen, a remény ösvényén, a könnyek ösvényén. Valami megmagyarázhatatlan módon ott voltak velem, és felébresztették bennem közös szeretetünket Jézus Krisztus evangéliuma iránt. Rádöbrentem, hogy bizonyosságom azért ég bennem, mert bennük is égett – továbbadva nemzedékről nemzedékre –, minden alkalommal alapot készítve a következő számára. Könnyeim a hála könnyei voltak.

Hamarosan utolért a férjem, aki másfelé készített fényképeket. Szorosan mellé állva meséltem el neki az élményemet. Az akkori nauvoói szentekhez hasonlóan ő is első volt a családjában, aki hitt az evangéliumban. És szintén azokhoz hasonlóan, akik több mint 150 évvel ezelőtt végigjárták ezt az utat, nem ő lesz az utolsó, aki hisz benne. Az ő és az én bizonyosságom táplálják azokat a bizonyosságokat, melyek most gyermekeink szívében égnek, csakúgy, ahogy Jared, Cornelia és Sarah is táplálták utódaik ezreinek bizonyosságát.

Megfeledezve a fényképezésről a férjemmel lassan sétáltuk végig a Remény ösvényének hátralévő szakaszát, csendben emlékezve azokra, akik előttünk jártak. ■

ILLUSZTRÁCIÓ: ROBERT T. BARRETT

JOSEPH F. SMITH

Joseph F. Smith hétéves volt, amikor családja **ökrös szekerét** az Illinois állambeli Nauvooból a utahi Salt Lake Citybe vezette. 15 évesen missziót szolgált **Hawaii**n. Később az egyház elnökeként ő szentelte fel azt a helyet, ahol a Hawaii Laie templomot építették. Joseph hitte, hogy az emberek kevésbé fogják üldözni az egyházat, ha megértik az utolsó napi szentek hitét. Néhány tanítását, mely elmagyarázta az egyház hitelveit, a **Gospel Doctrine** [Evangéliumi tan] című könyvben szedték össze.

A *mikor Isten Lelke megerősíti a hitünket a lelkünkben – írja M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából –, akkor hitünk motiváló erővé válik az életünkben, és minden gondolatunkat, szavunkat és tetteinket a menny felé irányítja. Reménnyel imádkozunk erőért és útmutatásért – csak úgy, ahogy [a pionírok] tették. Ezt jelenti hittel járni minden lépésben. Így volt ez a pionír őseink idejében, és így van ez ma is.”* Lásd „Pionír hit és bátorság – Akkor és most”, 16. oldal.

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA